

Godište XII. • broj 3 • ožujak 2017.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Tema broja: **KORIZMA**

Obraćenje i oprost –
djelo Božje ljubavi

Zašto istina (ne) oslobađa?

Ne živi čovjek samo o kruhu

Kako se boriti protiv Zloga?

Gospina škola | Događaji | Iz života Crkve | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Laici i njihovo poslanje | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divine

I već sad, dječice, radite na sebi u ovom milosnom vremenu u kojemu vam Bog daje milost da u odricanju i pozivu na obraćenje budete ljudi jasne i ustrajne vjere i nade.

GLASNIK MIRA
Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 532
Služba pretplate
Jelena Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 532
Lektura
Ana Vulelija
Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.
Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €
UPLATE
Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352
Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22
Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2
Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044
Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)
Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH
e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Korizma

Obraćenje i oprost - djelo Božje ljubavi, FRA T. PERVAN
Zašto istina (ne) oslobađa?, FRA I. DUGANĐIĆ
Ne živi čovjek samo o kruhu, FRA JOSIP MARCELIĆ
Kako se boriti protiv Zloga, FRA M. ŠAKOTA
Križ, poganima ludost, a mudrima ..., FRA M. KNEZOVIĆ

Gospina škola

O svjetlosti i radosti života, FRA P. KOMLJENIĆ
Međugorje, kupka duše, FRA G. AZINVIĆ
Međugorski modni stil, P. TOMIĆ
„Zdravo Marijo“, J. VASILJ
Međugorje, Božji dar za Crkvu...., D. JURČEVIĆ-ČERKEZ
Susret organizatora hodočašća, P. TOMIĆ
„Izgradimo mir s Marijom“, F. MIHALJ
Ambasador opraštanja i mira, C. H. CREGAN

Događaji

In memoriam

Do kraja za svojim učiteljem (1), FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima:

Čisto srce, stvori mi Bože!, M. MILETIĆ
Cijelo Nebo 'navija' za nas!, K. MILETIĆ

U korizmi počnimo drukčije komunicirati, B. SKOKO

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Muka i njezine izvedenice /sličnice, M. MAMIĆ

Laici i njihovo poslanje

Što laici očekuju i traže?, M. KRAJINA

Vjera zlih duhova ili ateizam koji je premašen

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Međugorje – doprinos novoj evangelizaciji

Na spomendan Gospe Lurdske, 11. veljače 2017., Tiskovni ured Svete Stolice priopćio je da je sveti otac Franjo imenovao mons. Henryka Hosera, SAC (*Družba katoličkog apostolata - Palotinci*), aktualnog nadbiskupa Varšave-Praga (Poljska), kao posebnog izaslanika Svete Stolice za Međugorje. Izrazima duboke zahvalnosti svetome ocu Franji u ime Hercegovačke franjevačke provincije, koje je uputio provincijal dr. fra Miljenko Šteko, pridružuju se i župljani i fratri na službi u župi Međugorje, riječima: „Ovo je radosna vijest, ali u isto vrijeme nas poziva na odgovornost. Stoga odmah počnimo moliti na nakane svetoga oca Franje. Počnimo moliti za nadbiskupa Henryka Hosera koji nam dolazi. Počnimo moliti za sve franjevce koji djeluju u našoj župi kao i za druge svećenike koji dolaze ispovijedati hodočasnike. Molimo za naše časne sestre franjevke u župi. Odmah u molitve uključimo sve naše župljane, kako pojedince tako i obitelji. I molimo za hodočasnike koji dolaze u našu župu. Molitva je važna! Bez molitve nemamo budućnosti! S molitvom želimo živjeti! Počnimo moliti!“

Pravi poziv u pravo vrijeme – upravo kada kao Crkva započnemo korizmeno vrijeme u kojem promišljamo kako Božji Sin proživljava teške muke. Potiče to i nas župljane i sve vjernike da poput Krista upravimo pogled prema Nebu, jer samo se na taj način može naučiti kako se do zadnjeg časa vjeruje, moli i nada. Kroz korizmu, vrijeme kada intenzivnije posvješćujemo Kristovo koracanje prema križu i uskrsnuću, na nama je da očistimo svoju dušu, pozabavimo se ljudskim odnosima i suočimo sa svojim gorčinama i propustima. Križ na kojem su visjele Kristove ruke neka bude naš svjetionik prema Uskrsu, neka nam bude pred očima i u ovoj situaciji kada i Sveti Otac preko svoga izaslanika želi osnažiti našu pastoralnu praksu i pomoći mnogim tražiteljima smisla da preko Marije nađu – Spasitelja!

U ovom vremenu i konkretnim okolnostima, specifičnostima našeg mjesta, valja nam se od Krista učiti ljubavi i širokogrudnosti, jer on je raširivši ruke spasenjem ogrnuo svijet, donio mu ljubav i mir. Ljubav je jedina moguća kvaliteta koja može konstruktivno stati na put mržnji kada ona uzme maha. Dakle: Bit je naše vjere da se ljubavlju mijenja svakog pojedinca, obitelji, narode i čitav svijet.

Sv. Petar kaže: „Stoga stoji u Pismu: 'Evo postavljam na Sionu kamen odabrani, dragocjeni kamen ugaoni: Tko u nj povjeruje, ne, ne će se postidjeti.'“ (1 Pt 2,6) Zato upućujemo poziv: pomirimo svoju dušu i srce s Kamenom odabranim! Učinimo to preko svetih sakramenata preko kojih nam Bog pomaže i izliva svoju milost. Razmislimo posebice o sakramentu sv. ispovijedi, kojim smo pozvani suočiti se sa svojim nedostacima i u drugom stupnju priznati ih Bogu preko svećenika. Najvažnije je da se tim činom postaje zdrav i čist, a učinjeni grijeh da postaje prošlost koju Krist liječi, pa i onda kad nam ostanu bolni ožiljci.

Ispitajmo kroz ovu korizmu snagu temeljnih istina vjere u vlastitim dušama i pokušajmo ustrajno vraćati mir u nemiru svakodnevnici. Pružimo ruku pomirenja bližnjima, a naši bližnji su svakodnevno mnogi stanovnici svijeta, hodočasnici koji preko Kraljice Mira traže Krista koji otupljuje svijet. Uputimo i riječ potpore onima u bolesti, dugovima i drugim nevoljama.

Neka preko pružene ruke prostruji čistoća naših srca, a preko naših riječi molitvena nakana da i u budućim danima naše Međugorje – u obraćenju, radosti i miru – bude epicentar nade, mjesto milo Kristu Kralju vjekova, jedan od izvora nove evangelizacije u ovoj našoj svjetskoj „tužnoj dolini“.

Mogli bismo reći da je Isus cijeloga svoga života i djelovanja skidao s ljudi maske, obrazine. Doslovce ih ogoljivao, kao što umjetnik skida dlijetom s mramorne gromade komad po komad dok iz bezlične tvari ne izroni predivni lik.

OBRAĆENJE I OPROST GRIJEHA — DJELO BOZJE LJUBAVI

FRA TOMISLAV
PERVAN

U SVIJESTI VJERNIKA KORIZMA JE VRIJEME OBRAĆENJA, ODRICANJA, STVARANJA DOBRIH ODLUKA, VIŠE MOLITVE, POSTA, DJELA MILOSRĐA.

Sve to jest dobro i korisno, ali bi korizma trebala biti najprije odbacivanje suvišnoga sa sebe i od sebe. Skidanje krabulja, obrazina, maska koje nosimo u svome svagdanu. Znakovito je da su karnevalski dani vrijeme kad navlačimo na svoja lica *obrazine, krabulje*, ples pod maskama. Najednom, prestaje to vrijeme, odlazimo maske. U vrijeme su *maskara* obrtnici koji ih prave najzaposleniji. Ljudi se pretvaraju, prerušavaju. Kao oni sudci na sudovima, koji oblače svečane duge crne toge-haljine, navlače vlasulje. Je li to prerušavanje, skrivanje lica pred istinom, odnosno lažnim presudama koje ljudski sudovi donose?

POTRAGA ZA IZVORNOM SLIKOM

Mogli bismo reći da je Isus cijeloga svoga života i djelovanja skidao s ljudi maske, obrazine. Doslovce ih ogoljivao, kao što umjetnik skida dlijetom s mramorne gromade komad po komad dok iz bezlične tvari ne izroni predivni lik (misao nam leti na Rodina, Michelangela, Berninija, našega Kršinića). To je Isus htio za svoga djelovanja i u svojoj pedagogiji. Skidao je s čovjeka suvišno, razobličivao po redu, da bi u svakome zasjala izvorna slika. Ako nas je Bog stvorio na svoju sliku i priliku, onda je Isusova uloga bila upravo ta – skinuti naplavine zla i grijeha – da u svakome od nas zasja izvorni Božji i Kristov lik.

Isus u svome životu, napose u posljednjem životnom tjednu, dani-ma svoje muke i smrti razobličuje oko sebe sve. Skida krabulje. Isus prokazuje Judu koji ga izdaje i odlazi u svoju noć. U Getsemaniju pruža mu posljednju priliku riječju: *Prijatelju, što si došao?* Još uvijek ga želi protresti da se osvijesti. Ali uzalud. Ide Juda u svoju propast. Petar se kune na vjernost, veliko obećanje da će za Gospodinom čak i u smrt, ali ga Isus otrježnjuje, pretkazujući mu da će ga za sat-dva, prije nego pijetao zakukuriče, triput zatajiti da ga uopće pozna. Tako se i zbililo. Proplaka Petar gorko nakon Isusova pogleda. Razobličio je Isus ljudsko pravo i lažnu religiju. Rimljani bijahu pojam prava, do dana današnjega,

Židovi bijahu pojam religije onda i danas, ali su pred Isusom zakazali, nisu položili ispit. Za svoga sudenja, uhićenja, raspeća i smrti Isus je zbacio iz sedla jahače apokalipse. Porazio ih je u svojoj osobi, svojoj riječi i žrtvi.

BEZ KRISTA - NIŠTA!

Beskorisno je stvarati u korizmi velike odluke (veli se da je put u pakao popločan dobrim odlukama!), ne prati li Gospodin Isus svojim pogledom, milošću, svojim Duhom i blagoslovom. Postoji Isusova riječ u Ivanovu Evandelju koja glasi: *Bez mene ne možete učiniti ništa!* (Iv 15,5). Trebali bismo dobro upamtiti i srcu primiti ovo 'ništa' iz Isusova oproštajnoga govora o trsu i lozama. Latinski to glasi: *Sine me nihil potestis facere.* Povežemo li onu zgodu s Marijom i Martom te s ovim riječima koje Isus izriče na oproštaju, možemo reći da srljamo u vjerski, duhovni i pastoralni *nihilizam* ne trudimo li se biti s Isusom, s njime u društvu, zajedništvu. S njime moliti, s njime ophoditi, s njim se družiti, kako je to stalno naglašavao pok. prof. Ivančić. Sav će naš pastoral prerasti u nihilistički pastoral, nije li Isus ispred nas, ne vodi li nas za ruku, nije li Isus naš suputnik. Psalmist dobro ističe, *Kao sjena prolazi čovjek, ni oko čega stvara buku oko sebe* (usp. Ps 39,7 – Lj. Rupčić). Stvaramo buku, udaramo u talambase, ne radimo li s Gospodinom. Nemoguće je raditi za Gospodina, a bez njega. Odlučimo li se za Isusa, za male korake, zacijelo će biti blagoslovljeno naše korizmeno vrijeme ali i sav naš rad.

Temeljna misao u korizmi jest obraćenje. Životni zaokret. Promjena smjera, a time i života. Vlastitim silama ne možemo to izvesti. Tek u čvrstoj vjeri. Čovjek spozna svoj grijeh, a da bi bio svjestan grijeha, treba mu vjera kao svjetlo. Nerijetko mislimo da možemo vlastitim snagama nešto postići, da možemo svojim silama i naporima dati Bogu zadovoljštinu za počinjeno. Prema Pismu Bog je onaj koji nas sa sobom pomiruje (usp. 2 Kor 5,18). Obraćenje i pokora nadilaze sve naše moralne ili asketske napore. Obraćenje je otkriće blaga na njivi, bisera za kojim tragamo, otkriće Božjega čovjekoljublja u Isusu Kristu. Zbog njega se ostavlja i prodaje staro, da bi se zadobilo novo.

ZNAČENJE ZRELE ODLUKE

Čovjek mora htjeti. Moramo reći: *To mora biti drukčije!* Ali bez oklijevanja. Augustin u svojim *Ispovijestima* govori često o svojim 'dobrim' odlukama. Odgađao je učiniti odlučni korak. „A ja, jadan veoma kao mladić, jadan u početku same muževne dobi, još sam tražio od tebe čistoću i govorio: *Daj mi čistoću i uzdržljivost, ali ne odmah!* Bojao sam se naime da me ne bi prebrzo uslišao i prebrzo ozdravio od bolesti požude, koju sam volio zasititi nego ugušiti“ (8,7). Tko stvara odluku, mora biti pred sobom pošten i pitati se, želi li on to zbilja. Odreći se alkohola, cigareta, požude i sl. Poštenije je sačekati, dok u nama ne sazrije, nego prebrzo odlučiti i ne ostvariti.

Temeljna misao u korizmi jest obraćenje. Životni zaokret. Promjena smjera, a time i života. Vlastitim silama ne možemo to izvesti. Tek u čvrstoj vjeri. Čovjek spozna svoj grijeh, a da bi bio svjestan grijeha, treba mu vjera kao svjetlo.

Samo je Bog kadar pokrenuti čovjeka na obraćenje i promijeniti ga. On se u svome milosrđu čovjeku smiluje. Križ je plača čovjekova grijeha. Grijeh se ne smije banalizirati, jer po Isusovu križu vraća Bog čovjeku, svojoj slici i prilici, izvorno sinovstvo. Vidljivo je to napose na dva mjesta u Novome zavjetu, naime, način na koji Bog čovjeka pomiruje sa sobom. Primjer oca i dvojice sinova u Lk 15. Mlađi sin traži od oca ne nešto, ne džeparac ili milostinju, nego *svoj dio* koji ga dopada. Uzima svoje, živi u tuđini, troši preko svake mjere. Kad je spao na prosjački štap i da napasa svinje, počeo razmišljati. Stariji je trajno zaposlen, a mlađi razmišlja o svojoj sudbini. I sjeća se najamnika svoga oca koji imaju

svoga u obilju. Četiri se puta spominje u dva retka otac. Stariji ostaje van i ne ulazi na slavlje, s prijezirom govori o *tome tvom sinu* (ne o svome bratu!) dok mlađi ponovno dobiva sva izvorna prava koja je imao. *Ti si moj sin, bio i ostao*. Otac nije do kraja ni saslušao kajanje svoga sina, nego veli: *Idemo slaviti! Bio je mrtav i oživje!*

ČUDESNOŠT BOŽJE LJUBAVI

Ništa drukčije nije ni s apostolom Petrom i susretom s Uskrsnim (Iv

od Petra kajanje ni pokoru za počinjeno zlo, svoj kukavičluk i zatajenje Učitelja. Ne želi Isus povrijediti rane koje nosi Petar ni suze kojima je oplakao svoju izdaju. Gospodin oprašta učeniku pitajući ga spram ljubavi i dajući mu iznova zadaću koju mu je povjerio kod Cezareje Filipove.

Petar je svjestan svoje slabosti, stoga ga Gospodin triput podsjeća upitom spram ljubavi. Veće ljubavi. I spram naloga da bude, Petar – Sti-

Na oba mjesta, i kod izgubljenoga sina i kod Petra imamo čudesnost Božje ljubavi i praštanja. Bog čovjeka ljubi ne samo unatoč njegovoj krivnji ili poradi njegove slabosti. On ljubi i prihvaća čovjeka kakav jest. Božji oprost želi nam reći da nam Bog podaruje ponovno sva prava koja imamo kao Božji sinovi i kćeri. Sin ostaje sin i nakon što je prokockao očevo imanje, Petar ostaje Stijena s kojom Isus računa, i nakon nijekanja i izdaje. Treba samo smoći snage

Nakon svake temeljite ispovijedi svatko od nas malo naraste. Sretan je. Iskusio je utjehu i Isusovo „blago tebi“ – jedno novo blaženstvo.

21,15-20). Triput je svoga Gospodina zaniijekao, odrekao se i doslovce izdao. Gore nego Juda. Javno je posvjedočio ga Isusa uopće ne poznaje. Juda je doveo rulju i poljupcem pokazao svoga Učitelja. To jest izdaja. Posvjedočio da ga pozna, licem u lice. Isus mu uzvraća, zapravo ga pita: *Prijatelju, što si došao? Što tražiš?* Kao da ga želi osvijestiti. Petar niječući da Isusa poznaje zapravo niječe samoga sebe. Tri godine se družili. Izgubio je glavu i sebe. Upravo kao onaj mlađi sin iz prispodobe o dvojici sinova i ocu.

Otac ne pita mlađega gdje je bio, što je radio, već preduhitruje njegovu ispovijed. Tako i ovdje. Isus pita triput Petra spram ljubavi. Ne traži

jena', unatoč slabosti koju nosi u sebi kao običan čovjek. Bio je i ostao Petar-Stijena, dobio je od Gospodina obećanje. Isus ostaje vjeran svojoj riječi. Da je Gospodin od Petra tražio kajanje kako bi mu oprostio te mu iznova dao obećanje, da će biti Stijena, vjerujem da bi Petra cijeli život progonio strah od ponovna pada i mogućnosti razočarati svoga Gospodina. Ali imamo pred sobom nešto nevjerovatno. Gospodin kao da mu ponovno izričito obećaje: *Petre, ti si Stijena, ostaješ stijena*. Stoga pasi ovce moje. Dakle, Gospodinovo povjerenje podaruje Petru neuzdrmljivu sigurnost u Učiteljevo obećanje i pouzdanje za daljnji životni hod.

i doći pred Gospodina, sa suzama. Prijateljstvo koje se rađa nakon što se promašaj izgadio biva veće. Nije više riječ o 'popravku krivnje', nego o nečemu daleko većemu. Čovjek biva novi, obnovljen, novo, otkupljeno stvorenje. Svaki put kad mi Gospodin oprost, rastem, postajem veći. Nakon svake temeljite ispovijedi svatko od nas malo naraste. Sretan je. Iskusio je utjehu i Isusovo „blago tebi“ – jedno novo blaženstvo. Čovjek se može uspraviti, pogledati gore, biti ono za što ga je Bog stvorio. Bude li nas ta misao kroz korizmu vodila, uživat ćemo na kraju njezine plodove. Snaga se Duha i milost, rekao bi Pavao, očituje u slabosti našega grješnoga tijela.

ZAŠTO ISTINA (NE) OSLOBAĐA?

Svaki dan smo svjedoci beskompromisne borbe za istinu. Počevši od roditelja koji od svoje djece žele čuti istinu o njihovom ponašanju i uspjehu u školi, preko medija u kojima se za istinu svim silama zalažu novinari, javni radnici, znanstvenici, političari, pa sve do sudova, kojima katkada treba više godina da u nekom procesu dođu do pravne istine, u koju nakon svega ipak mnogi sumnjaju.

FRA IVAN DUGANDŽIĆ

BESKRAJNA SVAĐA OKO ISTINE

Na prvi pogled u ovom svijetu postoje samo dvije vrste ljudi, pravi ljubitelji istine i notorni lašci. Ali kad se malo bolje pogleda, čini se da su mnogim ljudima usta puna istine kako bi što bolje sakrili vlastitu laž. Drugim riječima, teško je naći istinu bez primjese laži. Zašto je to tako?

Ne moramo se složiti s bezbožnom filozofijom Friedricha Nietzschea, ali njegov oštroumni sud o istini i laži zavrjeđuje našu pozornost. Polazeći od toga kako je u čovjeku jača potreba za prividom i varkom od volje za istinom i zbiljom, on kaže: „Tu je obmanjivanje, ulaganje, laganje i varanje, ogovaranje, predstavljanje, kićenje tuđim perjem, maskiranost,

prikrivajuća konvencija, glumatanje pred drugima i pred sobom samim, ukratko, neprestano lepršanje oko plamena taštine postalo u tolikoj mjeri pravilo i zakon da gotovo ništa nije nepojmljivije od toga kako se među ljudima mogao pojaviti pošten i čist poriv za istinom.“

Iako su ove riječi napisane prije više od stotinu godina, one nažalost

izvršno odražavaju i našu današnju stvarnost. Jer, tko može uvjerljivo reći da se ove riječi baš nimalo ne tiču i njega? Rijetki borci za čistu istinu danas ne samo da nemaju nikakve šanse u borbi s većinskim boricima za prividnu, hinjenu istinu već su nerijetko i predmet podsmijeha onih kojima je sva istina u moći i utjecaju. Predstavljajući se nepotkupivim boricima za istinu, takvi će za sve svoje očite laži uvijek naći opravdanje u nesklonim okolnostima života ili u zloči drugih, dok će i najmanju slabost čestitih i istinoljubivih ljudi napuhati do beskrajja kako bi ih ocrnili i diskreditirali.

ISTINA U BIBLIJI

Biblija nije udžbenik ni filozofije ni teologije, a još manje prirodnih znanosti, već svjedočanstvo objave. Dok je za filozofe istina ono što se slaže s činjenicama, sa stvarnošću, a što čovjek otkriva svojim umom, biblijski pojam istine počiva na iskustvu susreta s Bogom koji se objavio. Polazeći od toga, pojam istine u Bibliji snažno je obilježen vidikom pouzdanosti, sigurnosti. Istina je ono na što se čovjek može osloniti, zato što to jamči Bog, što on stoji iza toga. Zato je put kojim Jahve vodi čovjeka uvijek pravi put ili „put istine“ (Post 24,48), a postojani ili istinski mir je samo onaj koji dolazi od njega (usp. Jr 14,13).

Značenje pojma istine u njezinoj povezanosti s Jahvom polaganom se širi, pa s vremenom poprima značenje „vjernosti“, što se posebice očituje u uvijek novim iskazima dobročinstava svom narodu. Osvrćući se na ta dobročinstva, biblijski pisac poziva na zahvaljivanje i slavljenje Jahve: *Jahvino ću ime uznositi, a vi, Boga našeg veličajte! (...) jer pravi su svi njegovi putovi. Bog je on vjeran i bez zloće, pravedan je on i pravičan* (Pnz 32,3sl). Psalmist također slavi Božju vjernost i oslanja se na nju, moleći: *U tvoje ruke duh svoj predajem: okupi me, Jahve, Bože vjerni* (Ps 31,6).

U daljnjem promišljanju biblijski pisac istinom naziva Riječ Božju i njegov Zakon. Nakon što je Bog po proroku Natanu kralju Davidu zajamčio budućnost njegove kraljevske loze, David ga slavi zahvalnom molitvom u kojoj posebno naglašava istinitost njegove riječi: *Uistinu, Gospode Jahve, ti si Bog, tvoje su riječi istinite i ti daješ ovo lijepo obećanje svome sluzi. Udostoj se sada blagosloviti dom svoga sluga,*

da ostane dovijeka pred tobom (2 Sam 7,28sl). A psalmist, utječući se Bogu da ga zaštititi od onih koji se ne drže Božjeg zakona, ispovijeda svoju privrženost tom zakonu riječima: *Sve zapovijedi tvoje istina su sama* (Ps 119,86), da bi u nastavku to još snažnije podcrtao: *Pravda je tvoja pravda vječita i Zakon tvoj sama istina.* (Ps 119,142)

I čovjekov odnos prema Bogu treba biti obilježen istinom ili vjernošću. Ako toga nema, tada vlada laž i bezakonje. Promatrajući žalosno stanje naroda koji je izdao Božji zakon, jadikuje: *Nema više vjernosti, nema ljubavi, nema znanja Božjega u zemlji, već proklinjanje i laž, ubijanje i krađa, preljub i nasilje* (Hoš 4,2). A vjernost prema Bogu očituje se u čistoći čovjekova srca kojim prihvaća njegov zakon. Tako kralj Ezekija u svojoj bolesti moli: *Ah, Jahve! Sjeti se milostivo da sam pred tobom hodio vjerno i poštena srca i da sam činio što je dobro u tvojim očima* (2 Kr 20,3). A po proroku Ezekijelu Bog obećava: *Tko je pravedan i poštuje zakon i pravdu..., po mojim naredbama hodi i čuva moje zakone, postupajući po istini – taj je zaista pravedan i taj će živjeti* (Ez 18,5.9).

ISUS I ISTINA

Nakon burne rasprave s onim Židovima koji su ga osporavali i protivili mu se, Isus se okreće onima koji su mu povjerovali, i govori: *Ako ustrajete u mojoj nauci, uistinu ste moji učenici; upoznat ćete istinu, a istina će vas osloboditi* (Iv 8,31sl). Ta rečenica sadrži tri bitne stvari. Prvo, Isus se obraća onim Židovima koji su mu povjerovali, ali su pod velikim pritiskom onih koji su ga odbacili, pa ih Isus želi ohrabriti da ustraju u svojoj vjeri. Drugo, pravu istinu jamči im samo njegovo učenje i zato trebaju ostati u njemu, jer on dolazi kao Očev objavitelj. Treće, tako spoznata istina čini ih slobodnima, za razliku od Židova kojima je jamac slobode Abraham na koga se pozivaju. Isus ne misli ni na kakvu filozofsku teoriju istine, niti ima namjeru izložiti cjelovito teološko učenje o istini, već njegovu riječ treba shvatiti životno, egzistencijalno, što potvrđuje njegova riječ upućena Tomi, kad je ovaj rekao da ne zna put koji im je Isus pokazao: *Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni* (14,6).

A obećavajući im u svom oproštajnom govoru Duha Branitelja, za njega veli: *A kada dođe on, Duh Istine, uvodit će vas u svu istinu...* On

Istina je samo jedna i ona je uvijek konkretna i traži čitava čovjeka. A ona postaje konkretna, životna onda kad je čovjek, nakon što ju je razumom spoznao, srcem zavoli i čvrstom voljom nastoji u životu ostvariti.

Foto Dani

će mene proslaviti, jer će uzeti od onog što je moje i to objaviti vama. (16,13sl) Isus kao Očev objavitelj donosi puninu objave koju nije moguće odjednom spoznati, pa zato Isus obećava pomoć Duha Svetoga kojega ovdje nazivlje „Duhom Istine“. Isto tako je važno obratiti pozornost na trajni oblik glagola „uvoditi“. Crkva će do kraja vremena snagom Duha Istine sve dublje ponirati u Istinu koju je Isus donio, a koja oslobađa.

Njemački bibličar Günther Schwarz upozorava na značenje same aramejske riječi mir, u kojoj dominiraju suglasnici PQX, koji, ako ih se čita s desna na lijevo, kako vrijedi za taj jezik, imaju sljedeće simboličko značenje: X simbolizira „izvor“, Q „vrijeme“, P „vječnost“. Ako to povežemo s prethodnom Isusovom riječi o istini koju čovjek nalazi u njemu, onda to znači: Naći Isusa znači „spoznati izvor svoga postojanja u Bogu, spoznati smisao svoga postojanja u vremenu i spoznati cilj svoga postojanja u vječnosti. Tko to spozna kao istinu, taj je postao slobodan od svake duhovne kratkovidosti, koja omogućuje da se spozna samo ono što osjetila mogu obuhvatiti“. (G. Schwarz)

SAMO STVARNA ISTINA OSLOBADA

Istina je samo jedna i ona je uvijek konkretna i traži čitava čovjeka. A ona postaje konkretna, životna onda kad

je čovjek, nakon što ju je razumom spoznao, srcem zavoli i čvrstom voljom nastoji u životu ostvariti. Već je stari grčki mudrac Sokrat učio kako je bolje nepravdu podnositi nego je drugom nanositi. U tome se očituje istina života. Zato je o njemu ostala sačuvana poučna legenda koja glasi: „Jednog dana dotrči Sokratu zadihan čovjek i veli: ‘Moram ti ispričati što je učinio tvoj dobar prijatelj...’ – ‘Čekaj!’ – prekine ga mudrac – ‘jesi li to što si čuo prosijao kroz tri sita?’ – ‘Tri sita, što to znači?’ – začuđeno će taj. ‘Da, dragi prijatelju, moraš prvo provjeriti hoće li to što mi želiš ispričati izdržati tri sita. Prvo sito je istina. Jesi li ispitao, je li to doista istina što si čuo?’ ‘Nisam provjeravao to što sam čuo’ – odgovara sugovornik. ‘Drugo sito je dobrota. Je li to što si čuo, ako možda i nije istina, barem u sebi dobro, pozitivno?’ – Ne, nego na protiv, loše!’ I napokon, upotrijebimo

i treće sito i zapitaj se, je li uopće potrebno to pričati?’ – ‘Pa nije baš potrebno, ali...’ ‘Dakle’ – nastavi Sokrat – ‘kad to što si mi htio kazati nije ni istinito, ni dobro, niti ga je potrebno dalje pričati, onda to zakopaj u zemlju i nemoj time opterećivati ni mene ni sebe!’“ Kada bismo poslušali ovaj mudri savjet, bilo bi puno manje trača i ogovaranja, a puno više mira u srcu.

Dok god je čovjek spreman na bilo kakav kompromis s laži, svako njegovo pozivanje na istinu samo je privid i varka.

Oni koji su u Isusu našli svoju istinu, prihvatili su je čitavim srcem, uz spremnost za nju dati i vlastiti život. Zato su kršćanski mučenici najuvjerljiviji svjedoci istine. Dok god je čovjek spreman na bilo kakav kompromis s laži, svako njegovo pozivanje na istinu samo je privid i varka. O toj unutarnjoj životnoj borbi između istine i laži svjedoči i sv. Augustin u svojim „Ispovijestima“. Prisjećajući se vremena prije svog obraćenja, on

se obraća Bogu ovim riječima: „Ti si istina koja vlada svime. Ali u svojoj te požudi nisam htio izgubiti, već istodobno s tobom posjedovati laž.“ (str. 316)

Mi smo djeca relativizma koji ne priznaje nikakvu apsolutnu istinu. Odnos mnogih ljudi prema istini mogao bi se definirati na sljedeći način: „Sve je istina, i samo istina – ali nije čitava istina.“ Neki čak tvrde kako je današnji svijet otišao i korak dalje, kako smo ušli u postčinjenično doba, u kojemu mnogi više ne žele pogledati činjenicama u oči, ako su ove po njih nepovoljne, ako su drukčije od njihove istine. Njima su njihova subjektivna istina, njihov privid, iluzija i varka važniji od činjenica i oni će učiniti sve da činjenice proglašavaju lažnima, a svoj privid istinom. Tom logikom su pismoznanci i farizeji Isusa optuživali da djeluje u savezu sa Sotonom, ocem laži.

O Kruhu Života

NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU

Tijekom ljudske povijesti dogodilo se da se nekada, više u starini, naglašavao duhovni dio čovjeka, i da je dolazilo do pretjerane spiritualizacije, te se čak odbacivala i prezirala tjelesnost i materijalnost ljudskoga bića kao zlo i grijeh. U nekim drugim razdobljima, sve bliže nama, čovjeka se materijaliziralo do te mjere da se gotovo odbacio duhovni vid ljudske naravi.

FRA JOSIP
MARČELIĆ

SJETI SE ČOVJEČE DA SI PRAH

Čovjek u pustinji najizazovnije osjeća svoju ugroženost, ovisnost i nestalnost. I kada se s time poveže i dugotrajna glad, onda je ugroza još veća, i dolazi do krize i očaja. Ali Gospodin je svojom riječju stvorio nas ljude i udahnuo nam dah života (usp. Post 1,26-27; 2,7)! Makar je dakle naša stvarnost – prah i ništetnost, jer nemamo u sebi razlog svoga opstanka, nego u Bogu, ipak nemamo razloga za tjeskobu i očaj – jer je neizmjerljiva ljubav i vjernost Božja, čak

i onda kada smo grješni i nevjerni. To je razlog dolaska Isusa k nama kao Spasitelja. On nam dolazi kao Kruh života, kao hrana, kao Život Božji, kao baština vječnosti.

Makar smo zemaljski – Bog nam je namijenio božansku, nebesku baštinu. Po Kristu postajemo djeca Božja, baštinci Božji i subaštinci Kristovi. (usp. Rim 8,17)

NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU, NEGO OD SVAKE RIJEČI BOŽJE

Stoga je važno prihvatiti RIJEČ Božju

po kojoj smo postali živa bića, po kojoj smo nadišli prah i pepeo – i postali smo živa duša. (usp. Post 2,7)

Dobro je to uočio Sotona koji je napastovao Spasitelja polazeći od Riječi Pisma, od Riječi Božje. Sotona se poziva na Pismo. A Isus mu također odgovara s Riječju Božjom iz Pisma, a da pritom ne otkriva da je On utjelovljena Riječ Božja. Sotona je naime napastovao Isusa, da ga pobijedi, i da ujedno dozna je li On Sin Božji. Zato i započinje napastovanje s riječima „ako si Sin Božji“.

Time nam Isus daje pouku da i mi trebamo u Riječi Božjoj tražiti hranu i obranu, snagu i zaštitu od Sotone. Stoga je Bog i rekao, još u SZ-u: „Ne živi čovjek samo o kruhu... nego od svake Riječi koja izlazi iz Božjih usta.“

Poziv nam je to da se povežemo s Riječi Božjom u Pismu i da je i mi, poput Marije, prebiremo u svojem srcu. To nam zorno i opetovano pokazuje i papa Franjo koji redovito, gotovo svakog dana, u kapeli sv. Marte razmišlja i lomi hranu Riječi Božje, iz dotičnog dana, dakle pripravljene upravo za taj dan. Pruža je sudionicima na toj dnevnoj euharistiji u kapeli sv. Marte, kao i brojnim vjernicima kojima se to „lomljenje Riječi“ prenosi preko Radio Vatikana i drugih sredstava komuniciranja.

To je ujedno poziv i poticaj da se sjedinjujemo s Isusom, koji je Utjelovljena Božja riječ, i da s njim možemo, u snazi Duha, vršiti „volju Očevu“, jer se je On radi toga i utjelovio. Došao je vršiti volju Očevu – za otkupljenje i spasenje čovječanstva. Isus nam je tako svaki dan u svetim čitanjima živi primjer kako konkretno ostvarivati volju Očevu, koja se vrhunski ostvaruje u temeljnoj Isusovoj zapovijedi: Ljubite jedni druge, kao što sam ja vas ljubio! (usp. Iv 13,34)

Budući da čovjek živi i od materijalnog kruha, Isus nam se također tjelesno dariva u Euharistijskom kruhu, a mi trebamo, posebno kroz sveto korizmeno vrijeme, darivati Isusa i sebe jedni drugima – po tjelesnim i duhovnim djelima milosrdne ljubavi. Na to nas je papa Franjo posebno pozvao u Godini milosrđa, koju smo nedavno tek završili. Euharistija je trajno darivanje nama i po nama svijetu: jer je neizmjerljiva milosrđe Gospodnje! Bog je sama Ljubav, a prema nama grješnicima – On je milosrdna ljubav, samo milosrđe!

Dok Sotona u napastovanju Isusa trajno potiče na materijalno-tjelesno ostvarenje – pretvori kamenje u kruh i nasiti se; baci se dolje i proslavi se; poklekni preda mnom i dobit ćeš vlast nad svom zemljom – trebamo biti posebno pažljivi na lažno predstavljanje Sotone i lažno isticanje materijalnih uživanja, časti i vlasti, posjedovanja i gomilanja bogatstava. Trebamo dobro paziti na Sotoninu lukavost i prepredenost da nas ne prevvari i ne zavede u svoje mreže te raskine naš odnos s Bogom.

Pavao nas stoga upozorava kako je naša borba u zračnim visinama (usp. Ef 6,12). Zanimljivo je da Pavao to ističe u Poslanici Efežanima – koji žive u tadašnjoj maloazijskoj metropoli, u mjestu bogatstva, vraćanja, idolopoklonstava. Izgleda da je dan-danas čitav svijet poprimio izgled Efeza. Svi znamo koliko se elektronskih lažnih obećanja i prijevara, prijetvornosti, pokvarenosti širi zračnim visinama – po elektronskim medijima. Naša je dakle borba protiv skrivenih zlih, prijevornih, lažljivih, skrivenih sila i otrova koje se šire i nude svima – mladima i starijima, muškarcima i ženama, posebno mladima i najmlađima, ne isključivši ni starije. Čini to Sotona i njegovi brojni suradnici. A budući da su ta lažna obećanja ujedno povezana s užiticima, koja nisu zdrava ni za tijelo ni za dušu, ni za vrijeme ni za vječnost čovjeka, a uzrokuju razne bolesti tijela, duše i duha – i brojni stručnjaci i znanstvenici dižu glas i upozoravaju na razne bolesti i ovisnosti time uzrokovane..

MODERNI KORIZMENI POST

Nakon gore iznesenog, lako uočavamo da bi u naše današnje korizmeno vrijeme bio posebno prikladan – post od televizijskih i elektronskih sredstava. Pogotovo stoga jer je to primamljivo ljudima, posebno mladima, jer pogoduje mnogočemu: brzom znanju, lako dostupnim uživanjima, navodnoj povezanosti sa svijetom (koja zapravo rezultira zatvaranjem u same sebe, u svoju sobu i u svoj internet ili neki elektronski aparat. To postaje svijet snova, svijet ovisnosti, upadanja u izgubljenost u praznom nerealnom, virtualnom prostoru.

Po tom MODERNOM POSTU OD TELEVIZIJSKIH I ELEKTRONSKIH APARATA – pojedinac bi našao više vremena za produbljenje svojeg nutarnjeg života. Bio bi pošteđen mnogih teških vijesti koje kidaju živce i ne dopuštaju miran san. Našao bi više vremena za svoj osobni nutarnji život, za svoje usavršavanje u poslu, za dovršenje brojnih poslova koje – zbog nedostatka vremena – obavlja površno i brzinski, s brojnim grješcima.

Zahvaljujući takvom POSTU, obitelj bi se mogla češće sastati i imala bi vremena međusobno porazgovarati – muževi i žene, djeca i stariji; moglo bi se saslušati djecu, njihove teškoće, diviti se njihovim poletnim i plemenitim idejama, osjetiti njihove želje. Supružnici bi mogli u međusobnom druženju izliječiti mnoge rane, ispraviti mnoge nesporazume, otkriti nove horizonte i nove staze života i rasta za sebe, za djecu i širu obitelj.

Tada bi obitelj lakše mogla naći vremena za razgovor s Bogom i u svjetlu Božjem gledati teškoće života i usmjeriti ih Božjim stazama. Isus bi postao Svjetlo života, kao mana s neba.

Našlo bi se također više vremena za posjet bolesnima – za prijateljski susret s bliskim obiteljima. To bi pomagalo aktivnosti i kreativnosti pojedinaca i čitave obitelji. Od pasivnih osoba koje svatko hrani čime on hoće – preko Interneta i elektronskih sredstava – djeca bi postajala odraslije osobe, aktivnije i kreativnije, koje i same znaju sebi pripremiti hranu. Razvijao bi se više kritički osvrt i vrjednovanje. Lakše bi se otkrilo zamke zla, kao i skrivene klice dobra. Uočilo bi se da je život jači od smrti, da je dobro prisutnije negoli površinski izgleda. Jer – znamo dobro – da naše srce uvijek radi, ali je ujedno uvijek skriveno u svom tihom danonoćnom radu na dobro čitava organizma.

Ovo upozorenje posebno je važno današnjem čovjeku – kojemu Zmija došaptava i daje lažna obećanja kako će u materijalnim dobrima imati puninu života: sreću, užitak, bogatstvo, sigurnost, gospodstvo i vlast nad stvarima i osobama.

Korizma je vrijeme kad trebamo dobro razmisliti što je nužno i bitno za život, kakva je ljestvica vrjednota u posjedovanju dobara? Kako raskinuti okove koji nas zarobljavaju – u sobu, uz nekoliko elektronskih aparata – i kako se otvoriti horizontima i perspektivi nebeskih dimenzija – po Riječi Božjoj, po promatranju prirode u zahvalnosti nebeskom Ocu koji nam je sve to dao i želi da time gospodarimo, a ne da budemo robovi toga? (usp. Post 1,28-30)

Zmija je veoma vješta u tome da virtualno predstavi kao stvarno, a ljudi, i mlađi i stariji i najmlađi lako nasjedaju tome pa žive u prostorijama s mnoštvom ogledala – za tim virtualnim stolom i danju i noću. Dakako, ostaju glasni, jer su to samo virtualne zbiljnosti, to su sve samo odrazi stvarnosti u ogledalima.

Po tom POSTU mogla bi se lakše stvarati mreža dobrih valova plemenitosti, solidarnosti, razumijevanja, praštanja, poticanja.

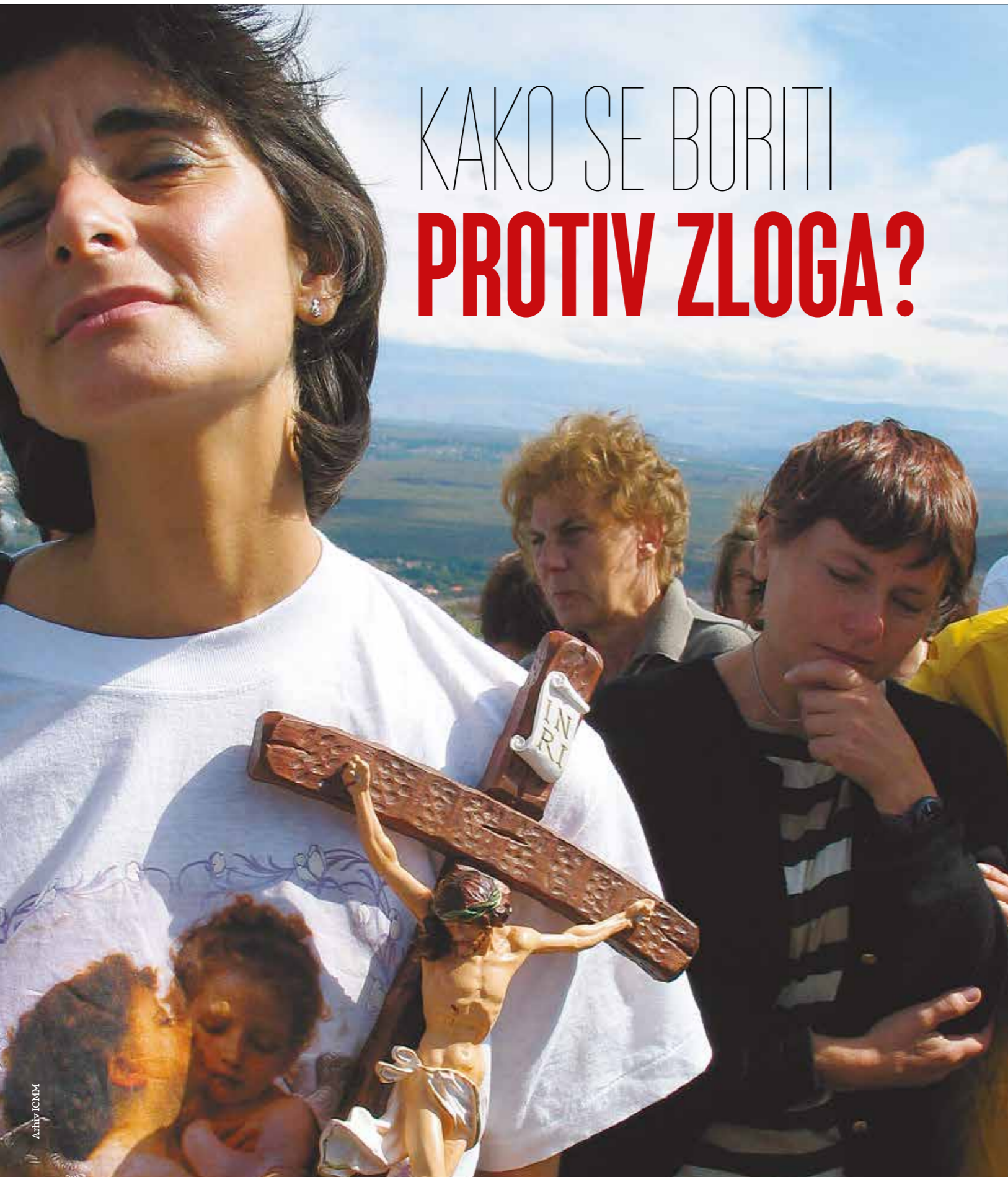
KOJE JE STABLO U SREDINI MOJEGA ŽIVOTA I OBITELJI? RADA I DJELOVANJA?

Mislim da bi bilo uputno na kraju ovoga našega razmišljanja o Sotoninu napastovanju Isusa Krista postaviti sebi pitanje. Koje je to stablo – lijepo i ugodno i ukusno, koje privlači moj pogled, pažnju? Na koje stablo me otac laži navodi da s njega jedem? (usp. Post 3,2-3) Mislim da mnogima upravo stablo virtualnoga privlači pažnju i potiče na blagovanje, da s njega jedu satima i satima, danju, pa i noću. I da mnogi rado zagrizaju u njegovo voće – jer izgleda lijepo i ugodno. A posljedice se lako vide, pa i mnogi stručnjaci i znanstvenici, psiholozi i sociolozi, kako vidjesmo, upućuju na zle posljedice toga blagovanja.

Dosljedno bi bilo i prikladno odustati od toga blagovanja. To bi bio pravi korizmeni post za današnje vrijeme. I dobri plodovi bi se vidjeli u mnogim osobama, obiteljima i zajednicama. I to bi upućivalo da se u tom smislu nastavi i poslije korizme.

Molimo se za rasvjetljenje Božje, razmislimo, birajmo i djelujmo!

KORIZMA JE VRIJEME KAD TREBAMO DOBRO RAZMISLITI ŠTO JE NUŽNO I BITNO ZA ŽIVOT, KAKVA JE LJESTVICA VRJEDNOTA U POSJEDOVANJU DOBARA. KAKO RASKINUTI OKOVE KOJI NAS ZAROBLJAVAJU - U SOBU, UZ NEKOLIKO ELEKTRONSKIH APARATA - I KAKO SE OTVORITI HORIZONTIMA I PERSPEKTIVI NEBESKIH DIMENZIJA - PO RIJEČI BOŽJOJ, PO PROMATRANJU PRIRODE U ZAHVALNOSTI NEBESKOM OCU KOJI NAM JE SVE TO DAO I ŽELI DA TIME GOSPODARIMO, A NE DA BUDEMO ROBOVI TOGA? (USP. POST 1,28-30)

KAKO SE BORITI PROTIV ZLOGA?

FRA MARINKO
ŠAKOTA

„NE OPIRITE SE ZLOMU!“ – ISUS DAJE SAVJET SLUŠATELJIMA O ODNOSU PREMA SOTONI.

„Najprije opažamo da iza zla stoji Zli. Potom vidimo da opiranje Zlomu nosi sa sobom opasnost zla. Kako? Oduprijeti se Zlomu možemo njegovim sredstvima. Zlom koje nas je snašlo možemo se od njega braniti. Ako to činimo, onda zlo raste. Zločinjenje i opiranje zlu zlim sredstvima zbraja zlo i sve sudionike stavlja pod vlast Zloga koji stoji iza zala. Njegova zluradost prati i počinitelja koji čini nepravdu i žrtvu koja se od nepravde brani istim zlom koje podnosi. Zli tako sve koji su na bilo koji način uključeni u zlo hoće učiniti sebi sličnima. Stoga prva Isusova uputa kaže da ne ulazimo u borbu sa Zlim njegovim sredstvima.“ (fra Ante Vučković)

Što nam Gospa savjetuje? Kakav je njezin način borbe protiv Sotone?

Zli ništa drugo ne priželjkuje nego borbu protiv njega. Stoga Sotonu, koji djeluje „ohološću i lažnom jakošću“ (25. 11. 1987.), Marija pobjeđuje na način koji on ne očekuje – poniznošću! No, kad pobjeđuje zlo, ne čini to s namjerom da ga pobijedi. Jedino što čini jest otvaranje Bogu i predanje cijelog svog bića njemu.

NEKAD SMO TAKO NESTABILNI DA SE SOTONA POIGRAVA S NAMA KAO ŠTO SE MORSKI VALOVI POIGRAVAJU S LADICOM NA UZBURKANU MORU. I KAO ŠTO JE LADI POTREBNO SIDRO ILI LANAC KOJIM BI BILA VEZANA DA JE ČUVA, TAKO JE I NAMA POTREBNA ZAŠTITA. „ZATO, NEKA LANAC VAŠEG ŽIVOTA BUDE MOLITVA SRCEM I KLANJANJE MOM SINU ISUSU.“ (25. 8. 2016.)

Marija se ne bori protiv Sotone nego je u potpunosti usmjerena prema Bogu. „Predaja Mariju pokazuje kako svojom petom gazi zmiju. To marijansko gaženje, lak i nepogrešiv poriv, uvijek se prikazuje kao djelovanje bez borbe, gotovo kao da nije zainteresirana. Marija ne pobjeđuje Đavla kao Arkandeo. Sveti Mihovil Zmaja obara na tlo, aktivan je, nišani, vitla kopljem ili mačem. Naša Gospa, međutim, stoji nad zmijom kao da je nema. Ona se ne bavi njome. Ona ne cilja na nju petom. Cijelo njezino biće, u svojoj ženskosti, samo je prihvat Svevišnjega.“ (F. Hadjadi)

Zato Marija ne želi da se borimo protiv Sotone nego da se odlučimo za Boga. A to je borba protiv Sotone! To je pravi način kako mu se oduprijeti. Kad u poruci od 25. 1. 2017. Gospa kaže da je Sotona jak („Sotona je jak i želi vas sve okrenuti protiv Boga“),

zar logično ljudsko razmišljanje ne bi trebalo biti poziv na borbu protiv Sotone? Gospa, međutim, ne zove u boj protiv Sotone nego na svetost: „Dječice, vi se odlučite za svetost.“ Nasuprot Sotoni koji „želi rat i mržnju“ Gospa poziva „molite i postite da vam Bog dadne mir“. (25. 9. 2001.) Za razliku od Sotone koji čovjeka „želi povući u grijeh i ropstvo“, Gospa poziva: „Vratite se mom srcu da vas ja mogu povesti mome sinu Isusu koji je put, istina i život.“ (25. 1. 2016.)

Bog strpljivo čeka na naš pristanak, a Sotona „koji ne spava“ nestrpljivo čeka priliku naše pospanosti i nepažnje pa da počne upravljati s nama. Zato Gospa ne poziva na borbu protiv – jer to je Sotonin način – nego na molitvu i post: „Samo molitvom i postom može se zaustaviti rat.“ (25. 4. 1992.) Rat se ne može zaustaviti ratom već jedino ljubavlju, a ljubav je plod molitve. „A vi ne bojte se, jer tko moli ne boji se zla i nema mržnje u srcu.“ (25. 9. 2001.)

U borbi protiv Sotone, koji „uništava sve što je lijepo i dobro u dušama“ (25. 10. 2008), jedino oružje koje vjernici smiju imati je molitva: „Danas vas pozivam da stupite, napose sada, molitvom protiv Sotone.“ (8. 8. 1985.) I post: „Zato dječice, naoružajte se molitvom i postom kako biste bili svjesni koliko vas Bog ljubi i vršite Božju volju.“ (25. 10. 2008) Istina, Gospa poziva da se obučemo „u bojnu opremu“, ali ta bojna oprema kojom se pobjeđuje Sotona zove se krunica. (8. 8. 1985.)

Post i molitva su zaštita od Sotone: „Postite i odričite se deveticama da Sotona bude daleko od vas, a milost oko vas.“ (25. 7. 2005.) „Molite, pa vam on (Sotona) ne će moći nauditi niti vas omesti na putu svetosti.“ (25. 9. 1987.) Trebamo samo vjerovati da je Bog jači od svakog zla i moliti: „Ako molite, Sotona vam ne može ni malo nauditi, jer ste vi djeca Božja i Bog vas nadgleda. Molite!“ (25. 2. 1988.) I naravno, uvijek znati da je Majčino srce naše najbolje sklonište: „Sotona je jak i zato se vi, dječice,

ustrajnom molitvom privijte uz moje majčinsko srce.“ (25. 10. 1988.)

Nije uvijek lako ostati na Gospinu putu molitve, posta i mira. Mnogo je kušnji i izazova. Zato Gospa od onih koji su se odlučili ići tim putem, koji su „izrekli DA“, traži da budu „jaki i odlučni“ (25. 8. 2011.). Treba izdržati, biti postojan, strpljiv i ustrajan.

Neki ljudi su postali neoporni na djelovanje zla jer se nisu naučili žrtvovati: „Draga djeco, vi zaboravljate da od vas želim žrtve da bih vam pomogla i otjerala Sotonu od vas.“ (18. 9. 1986.) Naše žrtve nisu potrebne Gospi nego nama. Žrtva jača nas, a Gospu to raduje.

Posebno trebamo biti jaki i odlučni u molitvi. Nekad nam nije jasan Gospin poziv na molitvu pa se pitamo zašto, ima li smisla... No, poput Marije trebamo jednostavno – vjerovati. „Dječice, budite čvrsti u molitvi i hrabri u vjeri.“ (25. 11. 2015.) Nekad nemamo više nikakva argumenta za opravdanost molitve osim čiste vjere. Vjera da Gospa zna bolje od nas, da zna što je najbolje za nas i jednostavno u povjerenju u nju – moliti. „Draga djeco, samo molitvom možete pobijediti svaki utjecaj Sotone na svome mjestu.“ (7. 8. 1986.)

Nekad nam nije jasno kako je moguće molitvom pobijediti Sotonu. No, povjerujemo Majci i počnimo moliti na njezine nakane. „Na poseban način sve vas pozivam da molite na moje nakane kako biste preko svojih molitava zaustavili Sotonski plan nad ovom zemljom...“ (25. 10. 2008) Vjerujemo da molitva udaljava Sotonu od nas i od mjesta gdje živimo: „Molite i dalje sve više, tako će Sotona od ovog mjesta biti dalje. Draga djeco, plan Sotone je propao.“ (5. 9. 1985.)

Naša je Majka moćna, ali ne može bez nas. Kao ni mi bez nje. Zato, vjerujemo joj, molimo i postimo: „I danas vas pozivam na molitvu i post. Znate, draga djeco, da uz vašu pomoć mogu učiniti sve i prisiliti Sotonu da ne navodi na zlo i da se udalji od ovog mjesta.“ (4. 9. 1986.)

Učimo ne moliti samo za sebe nego i za druge, posebno za one koji

su najpotrebniji Božje pomoći i ljubavi: „I zato tražim vaše molitve da ih prikazete za one koji su pod Sotoninim utjecajem, da se i oni spase...“ (25. 2. 1988.) Ovo nas podsjeća na onu molitvu na koncu desetice krunice kojom je Gospa naučila vidiocice u Fatimi: „... osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.“

Molitva je Duhu Svetom način kako se obraniti od djelovanja Zloga: „Sotona je jak i želi u vaša srca i misli staviti nered i nemir. Zato vi, dječice, molite da bi vas Duh Sveti vodio pravim putem radosti i mira.“ (25. 5. 2016.)

Na poseban je način križ predmet koji nam može pomoći kako u približavanju Isusu i njegovoj ljubavi, tako i u zaštiti od Sotone: „Budite jaki u molitvi i s križem u rukama molite da vas zlo ne upotrijebi i ne pobijedi u vama.“ (25. 3. 2015.)

Uz križ i krunica je moćno *oružje* u zaštiti od Sotone: „Molite! I neka vam krunica uvijek bude u rukama kao znak Sotoni da vi meni pripadate.“ (25. 2. 1988.) Možda smo nekad pomislili: „Što znači ta krunica!? Čemu to ponavljanje Zdravo Marija?!“ No baš tu Sotona doživljava poraz, tu pred čim naša ljudska logika zastaje: „Draga djeco, obucite se u bojnu opremu i krunicom u ruci ga pobijedite!“ (8. 8. 1985.) Ta ne bi Gospa tek tako rekla: „Krunica mi je, dječice, posebno draga.“ (25. 8. 1997.)

Kao odgovor na djelovanje Sotone koji je „mudar i privlači mnoga srca grijehu i propasti“, Gospa nudi klanjanje

uvijek biti otvoreni Njegovoj volji: „Neka vam srca budu otvorena Božjoj volji.“ (25. 8. 2014.)

Gospa inzistira da se uvijek iznova, svakog novog jutra, odlučimo za Boga: „Zato, dječice, odlučite se potpuno za Boga i ne dopustite Sotoni da uđe u vaš život preko onih stvari koji vam štete, a i vašem duhovnom životu.“ (25. 2. 1990.) Odlučiti se za Boga znači već izjutra staviti Boga na prvo mjesto u svom životu. Gospa se ne umara stalno nam ponavljati koliko je to važno: „Ja vas iznova, dječice, pozivam, da u svojem životu stavite Boga na prvo mjesto. Neka vas Sotona ne privuče materijalnim stvarima, nego, dječice, odlučite se za Boga, koji je sloboda i ljubav.“ (25. 3. 1996.)

Sotona je uspio zavarati Evu i Adama tako što ih je naveo da prekrše Božju zapovijed. Zato Gospa, nasuprot Sotoni, poziva da ih živimo. Življenje je Božjih zapovijedi pomoć da ostanemo zaštićeni od zla. „Ja vas ljubim i želim vas zaštititi od svakoga zla, ali vi ne želite. Dragi djeco, ne mogu vam pomoći ako ne živite Božje zapovijedi, ako ne živite misu, ako se ne klonite grijeha.“ (25. 10. 1993.)

U Dantea, u njegovoj „Božanskoj komediji“, na vratima pakla stoji napisano: „Svi vi koji ulazite, ostavite svaku nadu!“ Nada je ono zadnje. Ako to zadnje izgubimo, nemamo se više ni za što uhvatiti, izmiče nam tlo pod nogama. Zato nas Gospa opominje da je Sotona „jak i želi uništiti nadu u vašem srcu“ (25. 8. 1994.). Ako u nama ima još imalo nade, Sotona još nije slavio pobjedu. Zato je važno da nada u nama jača i da raste. A boljeg primjera osobe jake nade, u koju bismo se mogli ugledati, nemamo od Marije.

Iz Gospinih riječi „Ovih dana ste osjećali kako Sotona djeluje“ (19. 7. 1984.) iščitavamo da pored bezbroj Sotoninih zamki i isto toliko čovjekovih slabih strana Gospa ipak vjeruje u čovjeka. Ona vjeruje da čovjek nije izgubio osjećaj za zlo i za Sotonino djelovanje.

Sotonu je, dakle, moguće pobijediti i to baš kada smo kušani. „Ja ću moliti svoga Sina Isusa da vam da milost da osjetite u kušnji Sotone Isusovu pobjedu.“ (12. 7. 1984.) Sotonini pothvati ne moraju uvijek uspjeti i imati svršetak kako je on zamislio. Naprotiv, može se dogoditi preokret! „Molite, dragi djeco, da se vrši Božji plan i da svaka Sotonina radnja završi na slavu Božju.“ (7. 2. 1985.)

KRIŽ, POGANIMA LUDOST, A MUDRIMA SPASENJE

FRA MARIO
KNEŽEVIĆ

ISUS REČE SVOJIM UČENICIMA: „HOĆE LI TKO ZA MNOM, NEKA SE ODREKNE SAMOGA SEBE, NEKA DANOMICE UZIMA KRIŽ SVOJ I NEKA IDE ZA MNOM.“ (LK 9,23)

To je Isusova ponuda onima koji ga ljube, a Pismo nam kaže da Bog posvema na dobro surađuje s onima koji ga ljube. Logika patnje, muke, boli i naposljetku križa bila je teško razumljiva Isusovim suvremenici. Kao da se odvijala trajna borba učenika i Učitelja. Živeći u stanju okupiranosti, židovski narod je sanjao slobodu. U ambijentu iščekivanja Mesije gajile su se nade kako će taj Mesija, ako treba i mačem, izvojevati pobjedu.

Isusovi učenici, i ostali sljedbenici, zasigurno su ostali zbunjeni i razočarani kad im je Isus priopćio svoj plan. „Otada počeo Isus upućivati učenike kako treba da pođe u Jeruzalem, da mnogo pretrpi od starješina, glavarova svećeničkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne.“ (Mt 16,21) Čuvši svojim ušima što Isus izgovara, na scenu stupa Petar, ili bolje rečeno prototip čovjeka kojeg vode i

iz kojeg progovaraju ovozemaljske interese i brige, pa reče Isusu: „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!“ (Mt 16, 22) Dobro nam je poznato kako tada Isus izgovara vrlo oštre riječi: „Nosi se od mene, Sotono! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!“ (Mt 16, 23)

Gotovo svakodnevno čovjek se u sebi bori između onoga prizemnog, grješnog, ljudskog i savršenog, svetoga i nebeskog. U svijetu interesa teško prolazi ponuda kako nema veće ljubavi doli dati život za drugoga. Dok se čovjek sebi ljubljiva i interesa bori za zemaljske pozicije, Isus se bori za naše spasenje na križu.

Istini za volju izranjeni smo često poput Isusa i iznutra i izvana. Šibaju nas bičevi bola, nerazumijevanja, odbacnosti, osude, nasilja, tragedija... Dobro je, stoga, znati kako križ nije ni kazna ni izvanredni događaj. Križ je put i život onima koji žele i hoće posvema pripadati Isusu. To je zapravo vjera naša koja se u križu očituje, križem nadahnjuje i križem i u križu svjedoči. Mač boli probio je i Marijino srce. Srce koje je ljubilo i do kraja ostalo u ljubavi vjerno i ustrajno. Marija je plakala, ali je i tada išla naprijed. Suze su zalijevale staze nasljedovanja svoga Sina na putu spasenja grješnog ljudskog roda.

Na Križnome putu Isus je susretao i tješitelje i progonitelje i tu su otkrivane istine ljudskih srdaca. Isus i nas svakodnevno gleda oči u oči. Možda ti je pogled pun straha, suza i neizvjesnosti. Isusa gledaj u svoj predanosti jer samo će te istina osloboditi. U tom pogledu u Isusove oči nemoj zažmiriti na svoju tamnu stranu života. Nemoj zažmiriti nad grijesima koji se gomilaju u tvome srcu i stalno te drže u lancima zarobljenosti. Nemoj pred Isusovim pogledom zažmiriti nad činjenicom da ne ljubiš kao što je On ljubio, da ne praštaš kao što je On i svojim neprijateljima oprostio s križa, da ne tješiš uplakane kao što ih je On tješio. Zato je boravak u sjeni i razmatranju križa boravak u tvome srcu, savjesti, životu...

Mnogi, ili bolje rečeno, gotovo svi pobjegli su od križa Isusova. Podno križa ostala je samo njegova majka i

ljubljeni učenik Ivan. Tužan je bio taj prizor. Kako li je bilo Isusu baciti pogled na prazan prostor. Nigdje ne bijaše svjetline, mnoštva koje ga je stalno slijedilo kao bi ih liječio, hranio, spašavao od oluja i tješio. Možda i ti bježiš ok križa. Možda su ti ugoda, komoditet i interes zarobili srce pa ne vidiš smisla zagrliti drvo križa. Kad, zapravo, bježiš od križa i Isusa? Bježiš od križa kad kao mladić nemaš hrabrosti prihvatiti izazov života pa svoje razočaranje ublažuješ u drogi, bježiš od križa kad si spreman učiniti nepravdu, bezakonje, krađu kako bi podmirio samo svoje prohtjeve. Bježiš od križa kad ne čuvaš svoj bračni savez i ulaziš u razvod. Bježiš od križa kad kao otac i majka niste na strani života pa birate pobačaj – ubojstvo djeteta. Bježiš od križa kad nisi s ljubavlju spreman njegovati svoga staroga oca ili majku. Bježiš od križa kad ti je bolesnik u kući teret, a ne blagoslov. Bježiš od križa i izdaješ križ kad donosiš nepravdne i nemoralne zakone.

Bijeg se od križa jednostavno događa zbog toga što nismo otkrili smisao vjere. Pa će ti zato Isus reći: „Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene.“ (Mk 7,6) To nam i Gospa u svojim porukama često kaže pa i u zadnjoj poruci ponavlja: „Niste dovoljno sveti i ne zračite svetost drugima...“ (Poruka, 25.8.2009.) Put svetosti je zadatak, a ostvarenja svetosti nema bez nasljedovanja s križem.

Isusu: „Klanjajte se mome Sinu da vas On ispuni svojim mirom i ljubavlju za kojima žudite.“ (25. 10. 2012.) Nekad smo tako nestabilni da se Sotona poigrava s nama kao što se morski valovi poigravaju s lađicom na uzburkanu moru. I kao što je lađici potrebno sidro ili lanac kojim bi bila vezana da je čuva, tako je i nama potrebna zaštita. „Zato, neka lanac vašeg života bude molitva srcem i klanjanje mom sinu Isusu.“ (25. 8. 2016.)

Molitva je približavanje Bogu. Naravno, ne u izvanjskom smislu nego u smislu nutarnjeg rasta. Približavati se Bogu znači rasti prema njemu. A rast prema Bogu je zapravo dopuštanje Bogu da „raste“ u nama. Kad Bog počne rasti u nama, tada u nama počinju jačati povjerenje u Boga i ljubav. To nas čini jačima i otpornijima na djelovanje Zloga.

Naravno da je ljubav prema bližnjemu zapravo ljubav prema Bogu (jer ljubav je jedna), ali i tu trebamo pripaziti jer i tu se Sotona može uključiti i preko našeg ega „upotrijebiti“ nas u svoje svrhe. Nije Sotona uvijek protiv našeg angažmana u ljubavi prema bližnjemu u potrebi. Zato je važno ne ostati samo na horizontalnoj sferi i ne zaboraviti vertikalnu – odnos prema Bogu: „Odlučite se, dječice, iznova za Boga i tražite samo Njegovu volju i onda ćete u Njemu naći radost i mir.“ (25. 10. 2013.) I

Jednom je Gospa rekla ove predivne i otajstvene riječi: „Samo u vjeri otkrit ćete radost dara života koji vam je Bog darovao.“ (25.11.2005.) Vjera nama daje novi život – svjetlost života. Zato Isus kaže: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, ne će hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.“ (Iv 8,12) Što to zapravo znači i kako moramo razumjeti te riječi?

BOG JE STVORIO ČOVJEKA „PO SVOJOJ SLICI“.

(Post 1,27) Bog, kako znamo, nema tijela, on je sami i čisti „duh“, kako Isus kaže (Iv 4,24). To znači da je stvorio čovjeka kao duhovno biće, dao mu duh i um. Po svome je tijelu čovjek sličan zemaljskim životinjama, ali je po svojem duhu i umu sličan Bogu i nebeskim anđelima koji su također čisti duhovi.

Prva i najveća sposobnost ljudskog duha i uma jest spoznaja. Čovjek može spoznati istinu, stvarnost u kojoj živi, život i samoga Boga (naravno, u određenoj mjeri). Zato je čovjek religiozno biće, jer po svome umu može spoznati Boga, a po svojoj slobodnoj volji može ljubiti Boga. To ga nadvisuje iznad životinja, jer spoznati i ljubiti Boga čista je božanska moć i sposobnost, koju imaju samo Bog, anđeli i ljudi.

Dakle, čovjek je po svojoj duhovnoj i umnoj naravi usmjeren spoznavati istinu, gledati i promatrati Boga koji je apsolutna, vječna i sveukupna Istina. Kao što tijelo glada za kruhom i žeda za vodom, tako ljudska duša žeda za istinom i živim Bogom. Zato je pisano: „Kao što košuta žudi za izvor-vodom, tako duša moja čezne, Bože, za tobom. Žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o, kada ću doći i lice Božje gledati?“ (Ps 42,2-3) Kao što nam kruh i voda daju tjelesni život, tako nam Riječ Božja daje duhovni i duševni život. I zato Isus kaže: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ (Mt 4,4) To što je, dakle, duša za tijelo, to je duh za dušu – život. Zato Isus kaže: „Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.“ (Iv 6,63)

Riječ Božja je Božja svjetlost i život, kako je pisano: „U njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo.“ (Iv 1,4) Naša duša živi od Božje svjetlosti,

FRA PETAR KOMLJENOVIĆ

...ČOVJEK JE PO SVOJOJ DUHOVNOJ I UMNOJ NARAVI USMJEREN SPOZNAVATI ISTINU, GLEDATI I PROMATRATI BOGA KOJI JE APSOLUTNA, VJEČNA I SVEUKUPNA ISTINA. KAO ŠTO TIJELO GLADUJE ZA KRUHOM I ŽEDA ZA VODOM, TAKO LJUDSKA DUŠA ŽEDA ZA ISTINOM I ŽIVIM BOGOM.

O SVJETLOSTI I RADOSTI ŽIVOTA

od vječne Riječi Božje koja je sama mudrost i istina. Istina je svjetlo duše, mudrost je život duha! A najveća istina i mudrost jest u spoznaji živoga Boga. Zato Isus kaže: „A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao – Isusa Krista.“ (Iv 17,3) Isus kao utjelovljena Riječ Božja kaže o sebi: „Ja sam Put i Istina i Život.“ (Iv 14,6) Tko njega spoznaje, ima u njemu život vječni, jer je on sama Istina i Život koji daje svakoj duši duhovni i vječni život. Bog je u sebi i po sebi vječni život, a svaki koji ga spoznaje, prima – upravo u toj spoznaji – od njega „svjetlo života“. Zato Isus kaže: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, ne će hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.“ (Iv 8,12)

Naša duša je dakle kao svijeća ili žarulja. Ako ne gori i nema svjetla, onda je mrtva. Dakle, ako čovjek nema u sebi svjetlosti istine, mudrosti i spoznaje Božje, onda je njegova duša kao svijeća koja ne gori i kao žarulja koja nije upaljena, tj. prazna je, neispunjena, neostvarena i jednostavno mrtva. Zato se često i događa da ljudi koji nemaju Boga u srcu nemaju radost, nemaju smisla i osjećaju tugu, prazninu i depresiju. Njima nedostaje nutarnje ispunjenje i smisla i svjetla u životu. A to je svjetlo samo u Bogu i u Isusu Kristu, njegovoj vječnoj Riječi. Božja Riječ otkriva nam Boga, ona nam govori tko je Bog, što je Bog rekao i činio i što on želi od nas. Ona dolazi od Boga, govori o Bogu i vodi nas k Bogu, tj. k Božjoj spoznaji. A tko spoznaje Boga, ima Boga. „Spoznati Boga“ znači „imati Boga“, „osjetiti Boga“ i „dohvatiti Boga“, ukoliko je to moguće za čovjeka. Kroz duhovnu spoznaju – koja se naravno temelji na čvrstoj i jakoj vjeri – čovjek može zaista „susresti“ i „iskusiti“ živoga Boga. Zato Isus na jednom mjestu izgovara prekrasne riječi: „Nisam li ti rekao: Budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?“ (Iv 11,40) To je mistika i nema ništa što je veće od toga! To i sv. Pavao potvrđuje: „Zato prigrabam koljena pred Ocem, od koga ime svakom očinstvu na nebu i na zemlji: neka vam dadne po bogatstvu Slave svoje ojačati se po Duhu njegovu u snazi za unutarnjeg čovjeka, da po vjeri Krist prebiva u srcima vašim te u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni mognete shvatiti sa svima svetima što je Dužina i Širina i Visina i Dubina te spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu da se ispunite do sve Punine Božje.“ (Ef 3,14-19) Bog je svjetlost i tko spoznaje tu „nadspoznatljivu“ svjetlost, prima tu svjetlost u sebe i postaje sam dio te svjetlosti: „Vi ste svjetlost svijeta!“ (Mt 5,14)

Ne postoji, dakle, samo tjelesni, biološki i zemaljski život, nego i te kako i duševni, duhovni i nebeski život. Otkad je Adam sagriješio i bio izbačen iz raja, izgubio je tu svjetlost, da bi Isus kao „novi Adam“ čovjeku vratio to duhovno svjetlo vječnoga života. Isus nam je otvorio vrata raja kad nam je iznova omogućio spoznaju živoga Boga. A to je samo moguće onome koji je kršten i oslobođen od grijeha i koji je primio Duha Svetoga koji jedini može priopćiti božansko svjetlo života. Ovaj je duhovni, nebeski i božanski život dar Isusov za onoga koji vjeruje u njegovo presveto Ime. Jer onaj koji vjeruje, primit će od Isusa „puninu života“, ne samo tjelesni život, nego i duhovni: „Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.“ (Iv 10,10) Onaj koji čita, razmatra i vjeruje u Riječ Božju, probudit će se i spoznat će pravi život, progledat će i duhovno uskrsnuti. Onaj koji će to iskusiti, zajedno će se sa sv. Petrom radovati i klicati: „Njega (Isusa) vi ljubite iako ga ne vidjeste; u njega, iako ga još ne gledate, vjerujete te klikćete od radosti neizrecive i proslavljene.“ (1 Petr 1,8) Blažen onaj koji će stići do ovog kršćanskog i mističnog iskustva: „Zato veli: 'Probudi se, ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvijetlit će ti Krist.'“ (Ef 5,14) Amen. Aleluja!

KRIŽEVAC

Tajna duboka kao tvoja bol
prva postaja gledam te

što ti mogu
iznova reći
nevinost je opet
oteta
pogažena
unakažena

dokraja si izdržao
da sve bude novo
da i moja mala
ograda od drače
dobije na vrijednosti

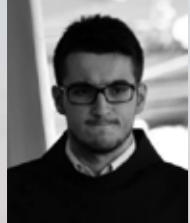
što ti mogu
drugo reći
krećem
krećem po
četnaesti put

Darija Škunca-Klanac

MEĐUGORJE, KUPKA DUŠE

Duša svakog čovjeka posebno je osjetljiva na korizmene poruke, jer tada se na mističan način počinju tražiti načini života kojima se eksplicitnije može posvjedočiti ljubav prema Bogu. Istinska je pobožnost i srž međugorske duhovnosti, uz poniznu molitvu, nadasve post i meditiranje Kristove muke. Stoga se slikovito može ustvrditi: Međugorje je mjesto posta ili, još dublje rečeno, Međugorje je mjesto gladi.

FRA GORAN
AZINOVIĆ

FRANCUSKI NOBELOVAC JEAN MARIA-GUSTAV LECLEZIO NAPIŠAO JE KNJIGU POD NASLOVOM „STALNA PRIČA O GLADI“, GDJE OPISUJE KAKO JE GLAD ONO ŠTO NAS NAJVIŠE IZGRADI I OJAČA. To i jest zanimljivo, jer mi mislimo da nas samo hrana jača i da nam pomaže rasti, ali zapravo nas još više ojača glad.

Različiti su oblici gladi. Svjedoci smo da i u našem mjestu posto-

je ljudi koji gladuju. Mnogi plaču jer nemaju što jesti. Jednostavno rečeno: u jednoj suzi tisuće snova, u jednoj suzi more bola, u jednoj suzi vrijeme stalo je! Papa Franjo duboko je zaplakao kada je vidio siromašne na periferiji Rima. Zbog takve geste prozvan je „anđeo siromašnih“. „Oni ne mogu jesti, a ja mogu, oni možda više i ne mogu plakati jer glad im je i suze uzela. Ja jedino što mogu i što želim osim hrane, želim im darovati i svoje suze“, nadahnuto je izrekao papa Franjo.

Post je neobično iskustvo. Tko posti, gladuje, ali bez očajavanja jer post je dragovoljan. Tko se god osjeća prisiljenim gladovati, nije slobodan. Njegova glad ne oslobađa. „Samo post, glad bez prisile, oslobađa i donosi plodove“. „Glad je jedno od najtežih ljudskih iskustava. Otkriva temeljnu ljudsku potrebu: čovjek nije dostatan samome sebi. Živi od drugoga. Ne može se hraniti sobom. Živi od drugih. Nakon što tijelo prestane dobivati hranu izvana, još neko vrijeme može živjeti od samoga sebe. No, to

ne može trajati. Jer glad raste, tijelo pojede sebe i čovjek umire“, napisao je fra Ante Vučković. Gospa nas ovdje u Međugorju uvijek iznova poziva na post, jer post je snaga koja mijenja čovjeka. Ovdje dolaze ljudi koje žele postiti. Čine to srcem i na njihovom licu nema traga tjeskobi.

Isus kaže: „I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti, naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako ti postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.“ Zar se slično nešto ne događa i u Međugorju!? Hodočasnici su „pomazani uljem milosti“ i premda su gladni, oni su nasmijani.

Gospa nas poziva na radost, ona je ta koja umiva naša lica. Ona nas poput majke kupa u „kupki“ u kojoj se duša čisti, snaži i osvježava. Zar Međugorje i ne sliči „kupki duše“, kako je jednom domislio fra Tomislav Pervan? Kada ljudi dođu u Međugorje, nemaju razloga biti nesretni, jer nesretni su samo oni koji ostaju u

grijehu. Pomireni s Kristom, hodočasnici postaju radosnici, dionici Očeva milosrđa. I nigdje možda Crkva nije tako gladna kao u Međugorju, a opet nigdje tako „nasmijana“ kao u Međugorju. Ono je lice Majke koje nikada nije smrknuto, pa kako onda djeca mogu biti smrknuta ondje gdje je Majka!?

Korizma u Međugorju jedinstvena je prilika da vratimo post u svoje živote, jer kad čovjek posti, shvati da je jedina istinska hrana Isus Krist – pod prilikama kruha i vina.

Doista ovo mjesto nudi jedno posebno iskustvo, a to je iskustvo posta kojim hodočasnik dopire do dubine svoga bića i u njemu otkriva glad za Bogom. Samo onaj tko otkrije tu glad razumije zašto se Bog čovjeku daje kao hrana. Tko se hrani Bogom, sve više za njim gladuje. „Jer post i glad su kao ljubav“, navodi fra Ante Vučković. „To je kao kad čovjek voli pa sve više gladuje za ljubavlju.“ Kako je to čudesno i predivno da se hodočasnici iznova vraćaju u Međugorje, ne da bi „jeli“, već upravo suprotno, da bi postili i osjetili „glad“.

Korizma u Međugorju jedinstvena je prilika da vratimo post u svoje živote, jer kad čovjek posti, shvati da je jedina istinska hrana Isus Krist – pod prilikama kruha i vina.

MARIJINO BRDO

Ispružene ruke
sve do podnožja
dočekuju
jedno po jedno

kamenje glatko kao
suza
blaži umorne noge
prsti klize po
zrcima
blaženstava

na pola puta
ramena je stresla
vrulja iz bezdana
nevjere
prema vrhu letim po
ravnom
zatečena pljuskom
milosrđa
padam smirena kao
rosa

Darija Škunca-Klanac

IMENOVAN POSEBNI IZASLANIK SVETE STOLICE ZA MEĐUGORJE

Papa Franjo imenovao je na svetkovinu Gospe Lurdske 11. veljače posebnog izaslanika Svete Stolice za Međugorje u osobi nadbiskupa Henryka Hosera, SAC, biskupa Varšave – Praga, priopćio je Tiskovni ured Svete Stolice. Svrha je nadbiskupove misije, kako stoji u priopćenju, pomoći u razumijevanju pastoralne situacije u Međugorju, s posebnom skrbi za „potrebe hodočasnika“, kako bi na temelju toga mogao predložiti moguće buduće pastoralne pothvate. Njegovo poslanje ima, dakle, isključivo pastoralni značaj, navodi se u priopćenju.

Priopćenje Provincijalata Hercegovačke franjevačke provincije povodom imenovanja posebnoga izaslanika Svete Stolice za Međugorje.

Dana 11. veljače 2017. u podne, na spomendan Blažene Djevice Marije, Gospe Lurdske, Tiskovni ured Svete Stolice priopćio je da je sveti otac Franjo imenovao posebnog izaslanika Svete Stolice za Međugorje u osobi njegove ekselencije mons. Henryka Hosera, SAC, poljskog nadbiskupa, aktualnog Ordinarija Varšave – Praga.

U ime Hercegovačke franjevačke provincije, čijoj je pastoralnoj skrbi povjerena župa Međugorje, izražavam sinovsku zahvalnost rimskome prvosvećeniku, svetome ocu Franji, na istinskoj pastirskoj brizi i pozornosti koja se očituje ovim imenovanjem.

U isto vrijeme, njegovoj ekselenciji, Nadbiskupu Hoseru, izražavam srdačnu dobrodošlicu. Ova provincija i franjevci koji pastoralno djeluju u Međugorju, s poštovanjem i odanošću primaju imenovanoga Posebnog izaslanika Svete Stolice, potvrđujući iskrenu i potpunu suradnju te svoje molitve za plodan i blagoslovljen rad u izvršenju povjerene zadaće.

U Mostaru, 11. veljače 2017.
fra Miljenko Šteko, provincijal

Biografija: Henryk Hoser jedan je od najzanimljivijih i najpopularnijih biskupa u poljskom episkopatu.

Rođen je 27. studenog 1942. u Varšavi. U Red palotina ušao je 1969., a za svećenika je zaređen 1974. godine. Dugo vremena bio je u misijama u Africi, a potom se vratio u Europu obavljajući čitav niz važnih dužnosti u misijskim organizacijama. Za nadbiskupa varšavsko-praškog imenovan je 2008. godine.

U Poljskoj biskupskoj konferenciji obnaša dužnost predsjednika Odbora za bioetička pitanja te se često oglašavao o pitanjima poput abortusa ili *in vitro* oplodnje. Bio je jedan od trojice poljskih biskupa na Sinodi o obitelji i zastupao je nauk sv. Ivana Pavla II. o pitanjima koja su tamo pokrenuta. Svojedobno je izjavio kako ima dojam da je Crkva "Izdala Ivana Pavla II."

Na području njegove biskupije organizirani su veliki molitveni susreti „Isus na stadionu“.

Nadbiskup je sudjelovao u njima. Hoser je nedavno završio u bolnici, i to u kritičnom stanju, gdje su mu dijagnosticirali malariju. Pretpostavlja se da je tim virusom zaražen u prosincu kada je posjetio poljske misije u Sijera Leoneu.

Sada se nalazi u dobrom zdravstvenom stanju, o čemu svjedoči i činjenica da mu je Papa povjerio ovu kompleksnu zadaću.

Odgovarajući na pitanja novinara, ravnatelj Tiskovnog ureda Svete Stolice Greg Burke rekao je da posebni izaslanik Svete Stolice ne će ulaziti u pitanje autentičnosti Marijinih ukazanja jer je to u nadležnosti Kongregacija za nauk vjere. Misija nadbiskupa Hosera je znak skrbi Svetog Oca za hodočasnike i isključivo je pastoralna, rekao je.

Mons. Henryk Hoser o Međugorju

- Ova je nominacija za mene iznenađenje jer nikada nisam bio u Međugorju i ne poznajem izbliza problematiku. Moja je zadaća dekretom Apostolske Stolice precizno opisana kao „pastoralna“ te vizitacija ima isključivo pastoralni karakter.

- Ovo je treći put da obnašam dužnost apostolskoga vizitatora nakon nekoliko takvih zadaća u afričkim državama. Može biti da me je Sveti Otac zbog toga imenovao. Ali, sigurno je kako je ovo imenovanje znak povjerenja jer ovdje ću svoju misiju morati obnašati u potpuno drugačijim uvjetima i na drugačiji način. Posebice jer je Međugorje mjesto iznimno važno zbog velikog broja hodočasnika koji dolaze u njega. Pastoral tih hodočasnika i stvaranje organskih uvjeta za njega sigurno trebaju biti rezultat zajedničkih napora lokalnih pastoralaca i onih koji imaju uvid u cijelu situaciju, bilo izdaleka ili izbliza.

- Međugorje ima veliki potencijal za evangelizaciju i obnovu vjere. Vidim ga kao mjesto više kristološko nego marijansko.

- U Međugorju se neprestano klanja pred Presvetim sakramentom, redovito se ispovijeda, održava pobožnost križnoga puta, dakle događa se sakramentalna praksa koja je u većini župa zapadne Europe zanemarena ili nestala. U tom smislu to mjesto može biti jak poticaj za obnovu vjere kod vjernika.

- Nema sumnje da su zbog velikoga priljeva hodočasnika pastoralne potrebe veće nego mogućnosti. Iako je u Međugorju oko 50 ispovjedaonica, znam da nema uvijek dovoljno ispovjednika, posebice onih koji bi mogli ispovijedati na nekoliko jezika.

- S vidiocima se ne ću susretati jer ne ulazim u problematiku ukazanja.

Iz Poljske biskupske konferencije poručili su kako su počašćeni time što je Papa odabrao poljskog nadbiskupa za tako složen zadatak te ponovili kako njegova misija ima samo pastoralni karakter i ne će biti povezana s procesom utvrđivanja autentičnosti ukazanja u Međugorju.

U MEĐUGORJU SE NE ĆU BAVITI VIDIOCIMA

„Zahvalan sam Sv. Ocu na zaduženju koje mi je dodijelio. Razlozi zbog kojih sam imenovan posebnim izaslanikom nisu mi poznati. Duhovni plodovi Međugorju su dobri“, rekao je u intervjuu za talijanski časopis *La Fede Quotidiana* nadbiskup *ad personam* i dijecezalni biskup varšavsko-praški, mons. Henryk Hoser, koji je nedavno imenovan posebnim Papinim izaslanikom za pastoralna pitanja u Međugorju.

Uzvišeni biskupe, jeste li očekivali ovu zadaću?

Ne, zaista ne znam razlog zbog kojega me Papa imenovao na ovu dužnost. No, ja sam mu zahvalan, a to ću i pokazati maksimalnom odgovornošću u radu na ovome zadatku.

Vas se doživljava kao konzervativca?

Je se takvim ne vidim. Prije bih rekao da sam čovjek Crkve koji žudi biti vjeran Riječi, nauku i tradiciji... i naravno svim dokumentima. Ako to znači biti konzervativac, onda da to jesam.

Vjernici iz Poljska, odakle i sami dolazite, o Međugorju imaju vrlo pozitivan stav.

Da, to svakako odgovara istini. Vjernici iz Poljske, koja je u biti marijanska, o Međugorju uopće imaju pozitivno mišljenje te je stoga i veliki broj Poljaka koji hodočaste u Međugorje. Između ostalog u Međugorje svake godine dođe dva milijuna hodočasnika iz cijelog svijeta i to nešto znači. Međutim ja se ne ću baviti teološkim aspektima niti ukazanjima jer je to zadatak papinske komisije. Moje je poslanje isključivo pastoralne naravi.

A vidioci?

Oni nisu problem, osobito ne za mene. Ponavljam, oni ne spadaju u domenu moje zadaće.

Ivan Pavao II., kojeg ste osobno dobro poznavali, gajio je lijepe osjećaje prema Međugorju.

Bio je inače pobožan prema Gospi, uključujući i Međugorsku. Nema u tome ništa loše.

Međugorska Gospa je Kraljica Mira, ali i obitelji koju vi kao biskup na osobit način podržavate.

Istina. Jako je bitno zazivati Mariju da zaštiti obitelj koju kroz sakrament ženidbe čini jedinstvo muža i žene.

Koji su plodovi Međugorja?

Kao što sam već rekao, želim se ograničiti na pastoralna pitanja ne na nauk. Dakle, ne ću se baviti temom vjerodostojnosti ukazanja. A što se tiče plodova, izgledaju mi vrlo pozitivni. Kao plodove smatram brojna obraćenja, promjene načina življenja, pohađanja svete mise, a sve to se događa u Međugorju. To ne možemo nijekati niti pastoralno zanemariti. To su sve pozitivne stvari nužne za rast vjere koje treba poticati.

U zadnje vrijeme ste bili teško bolesni. Je li istina da ste se molili Gospi Međugorskoj?

U Africi sam dobio malariju. Molio sam se Gospi i vjerujem Gospi i svim načinima na koje se ona pokazuje.

Preuzeto s: *La Fede Quotidiana*
Prevela: Jelena Vasilj

„Međugorje je mjesto milosti. Dobro stablo koje se poznaje po plodovima. Opres Crkve prema ukazanjima je ispravan...“ – neke su od izjava koje je u razgovoru za talijanski glasnik *La Fede Quotidiana*, izrekao poljski nadbiskup emeritus, mons. Henryk Muszynski.

Papa je imenovao mons. Henryka Hosera posebnim izaslanikom za Međugorje. Što o tome znate i poznajete li ga osobno?

Mons. Hoser je vrlo dobar biskup, Božji čovjek u cjelini, službenik Crkve i rekao bih da je Papa dobro razlučio i napravio dobar izbor. On u Međugorje ne ide donijeti sud o ukazanjima i to je i sam jasno rekao. Bavit će se isključivo pastoralnim

DOBRO STABLO SE POZNAJE PO PLODOVIMA

pitanjima. Znam koliko je dobra učinio u svojoj biskupiji i mogu ga ocijeniti vrlo sposobnim za ovu zadaću koja mu je namijenjena.

Što je po Vama, kada je Međugorje u pitanju, potrebno i moguće činiti?

Razumije se da ovo što ću reći govorim u osobno ime. Jedna od mogućnosti je pretvoriti Međugorje u marijansko svetište s odgovarajućom prelaturom kao što je to u slučaju svetišta Pompei. Ali, ponavljam, to je samo moja osobna procjena.

U Poljskoj, u kojoj se gaji osobita pobožnost prema Gospi, opće je raspoloženje i mišljenje o Međugorju više nego dobro.

To je istina. Poljska gaji iskrenu pobožnost prema Mariji, a Međugorska Gospa je osobito omiljena. To govorim iz osobnog iskustva. U mojoj biskupiji, onoj koju sam vodio, postoje svetišta u kojima je ukorijenjena pobožnost međugorskoj Gospi i rezultati u vidu rasta vjere su izvanredni. Mora se priznati da u vremenu kada su u svijetu vjera i prakticiranje vjere u padu, u Međugorju sve to ide u suprotnom smjeru, to jest, tu imamo rast.

Što mislite o ukazanjima?

Potrebno je razdvojiti ukazanja i njihovu vjerodostojnost od pastoralnog aspekta. Dijelim osobno mišljenje sa stavom Crkve i smatram da je opres ispravan. Postoji komisija koja na tome radi i potrebno je čekati. Mislim da dok ukazanja još traju, nije moguće dati definitivnu odluku. Bez sumnje, česte poruke Međugorju daju jednu posebnu karakteristiku, što iziskuje opres Crkve. To je jako osjetljiva točka.

A pastoralni aspekti?

Pastoralni aspekti su jako pozitivni i vide se na mnogim hodočasnima koje nitko ne smije obilježiti negativno i brzopleto. Zbog plodova: obraćenja, pohađanja sakramenata, promjene stila života, prisustvovanja na sv. misi, a koji su stvarne i jasne činjenice, na Međugorje treba gledati sa pouzdanjem. To su plodovi Božje milosti i zato možemo reći da je Međugorje mjesto milosti.

Preuzeto sa: *La Fede Quotidiana*
Prevela: Jelena Vasilj

Priopćenje Apostolske nuncijature u Sarajevu

Apostolska nuncijatura u Sarajevu priopćila je 27. veljače 2017. da – nakon nesporazuma s Kurijom Varšava – Prag – preuzvišeni mons. Henryk Hoser, posebni izaslanik Svete Stolice za župu Međugorje, nije došao u Sarajevo, 27. veljače 2017. Njegov dolazak predviđen je za 27. ožujka 2017.

Dodite,
poklonimo se!

Klanjanja
u Međugorju

Klanjam ti se, Gospodine!

To bi mogao biti zajednički nazivnik svih tekstova koji se nalaze u ovoj knjižici, a nastali su prigodom klanjanja pred Presvetim, čašćenja križa Gospodinova i kao molitve za ozdravljenje. Plod su vjerničkog uma i srca, potaknuti Gospinom pojavom i njezinim porukama.

Tekstovi potječu od različitih franjevaca koji su djelovali ili još djeluju u Međugorju i odaju osobnost svakoga od njih. No svima je zajedničko to što su to doista duboko proživljeni molitveni tekstovi. Jednostavni su i u toj jednostavnosti jezgroviti. Klanjatelju žele približiti otajstvo i pozvati ga na njegovo čašćenje.

Može se samo poželjeti da ova knjižica postane nezaobilazno štivo svakog međugorskog hodočasnika.

Knjigu možete naći
u Suvenirnici
Informativnog centra
MIR Međugorje.

MEĐUGORSKI MODNI STIL

EVO NAM I PROLJEĆA. I dok se mi psihološki pripremamo za olakšavanje od teških, zimskih pokrivala, u New Yorku, Londonu, Milanu i Parizu upravo su ovih dana završili poznati svjetski tjedni mode. Na njima su nam dežurni dizajneri, obično upitnog morala i izvitoperenog seksualnog opredjeljenja, ponovno na anoreksičnim djevojčicama i feminiziranim unisex mladićima pokazali kakva to mora biti naša odjeća i obuća za sljedeću sezonu jesen/zima 2017./18. ukoliko želimo biti in iliti modno osviješteni. Pa stoga, dragi čitatelju ili čitateljice, ukoliko slučajno nemaš hlače tog i tog kroja, te i te boje, torbicu od tog i tog dizajnera i lak te i te marke... prema današnjoj modnoj matrici ti si jednostavno demode, zastario, nazadan, neuklopljen, nebitan, smiješan itd. Tako nas gleda svijet. Nažalost, tako se često gledamo i mi sami, pa vlastitu vrijednost mjerimo prema skupoći markirane odjeće koju nosimo. Polako, pod utjecajem masmedija, ekrana, časopisa, filmova, najčešće photosho-

PAULA TOMIĆ

MEĐUGORSKI STIL JE STIL BEZ NEPOTREBNIH MODNIH DETALJA, STIL PRILAGOĐEN CJELODNEVNOM BORAVKU U PRIRODI, MOLITVI I KLANJANJU. NAJVAŽNIJE JE DA JE TO STIL U KOJEM SE DRUGI NE MJERE METROM NAJNOVIJEG I NAJŠAŠAVIJEG, NEGO NAJPRAKTIČNIJEG.

piranih modela koji se stavljaju pred nas, nismo niti svjesni koliko nam smišljeno preoblikuju pogled na nas same, na ono što nam treba, na ono što želimo ili možemo obući i imati. A sve sa samo jednim ciljem: MORAŠ TO KUPITI... KUPITI... KUPITI...

TIRANIJA MODE

Problem mode nije više mali problem. Iako moda postoji otkako postoje ljudi, nikad kao dosad ljudi se nisu tako poistovjećivali s modom, tako klonirali u modele koje im je svijet predložio. Ponekad kad pogledate sve one glumice na televiziji, a još više djevojke na ulici, ne možete ne primijetiti kako sve imaju jednake frizure, jednako počupane obrve, jednaku boju kose koja je baš sad u modi, jednaka lica s izbočenim jagodicama i napućenim silikonskim usnicama, jednake hlače i odjela...

Ivana Biočina (magistra inženjerka tekstilne tehnologije i inženjerstva, smjer dizajn i projektiranje, autorica knjige *Modus vivendi. Ogled o politici, ekonomskom i društvenom u modi,*

2014.) u svojoj novoj knjizi *Tiranija mode – ukrašavanje kao potraga za identitetom* navodi kako „moda nisu samo krpice, cipele, parfemi, modni časopisi, nove kolekcije, miris novoga, divan osjećaj kad izgledamo sjajno, veličanstveni sadašnji trenutak u kojem je sve moguće. Moda je i mnogo više, ima svoju mračnu stranu: izrabljivanje žena, neravnopravnost, ideologiju, zagađivanje planeta, način da se izdvojimo, skrivanje iza predmeta, potraga za identitetom...“ Zapravo pokušava odgovoriti na pitanje: „Ako je moda sve ovo na nama, gdje smo mi?“

BITI ORIGINALAN

I upravo je ovo za mene ključno pitanje: Gdje smo mi? Gdje si ti, gdje sam ja i moj vlastiti modni izričaj kao refleks mojega vlastitog bića? Sjećam se dobro kako sam jednom, sad već vrlo davno pročitala kako BITI MODERAN zapravo znači da si u stanju od onoga što imaš iskombinirati nešto jedinstveno, samo tvoje, i uz to dobro izgledati. Dakle BITI MO-

DERAN znači biti originalan, samo svoj. To znači ne biti loša kopija modela nekog tamo poznatog dizajnera koji stvara za vješalice, a nikako za konkretna muška ili ženska bića konkretnih tjelesnih mjera i omjera.

Pronaći vlastitu originalnost nemoguće je dok si priključen na mrežu „moraš imati“! Pronaći vlastitu slobodu od kopiranja drugih nemoguće je bez zakačivanja za jednu drugu mrežu koja te uči slobodi i punini života, a to je MREŽA MOLITVE, mreža komunikacije sa Stvoriteljem koji jedini poznaje do kraja tvoju originalnost, tvoju istinsku i iskonsku ljepotu. Koliko se više zakačuješ na ovu mrežu, toliko ćeš vidjeti kako se tvoj pogled na svijet, tvoj način izražavanja, tvoj način oblačenja, tvoj ukus za stvari počinje mijenjati, postajati osobniji, individualniji, jednostavno drugačiji... I počet ćeš prepoznavati matricu svijeta u koji su drugi ljudi zarobljeni tjelesno i mentalno.

MILOSNO VRIJEME

Najljepši primjer za ovu, rekla bih slobodu modnog izričaja za mene predstavlja *međugorska moda*. Tako sam nazvala način na koji su obučeni hodočasnici i ljudi koji s njima rade ovdje u Međugorju. Međugorski stil je stil komotnosti i stil ugone. To je stil bez pravila jer je svatko slobodan staviti na sebe ono što mu je najpraktičnije i najsvrsishodnije. Međugorski stil je stil bez nepotrebnih modnih detalja, stil prilagođen cjelodnevnom boravku u prirodi, molitvi i klanjanju. Najvažnije je da je to stil u kojem se drugi ne mjere metrom najnovijeg i najšašavijeg, nego najpraktičnijeg. To je stil koji te oslobađa od toga da moraš biti IN IZVANA, jer te nitko ne mjeri po onome što nosiš, nego po snazi Duha koji se osjeća iz tvojih riječi, po čistoći koja izvire iz tvog pogleda i po nježnosti koja se izražava u tvojim pokretima.

Osobno, obožavam ovu *međugorsku modu*. Ona mi ne pravi presije, ne tjera me na ažuriranje ormara iako su već puni, ne stvara mi kompleks. Njih osjećam tako jako kad se maknem iz Međugorja, kad hodam ulicama nekog većeg grada, prolazim pokraj blještavih izloga ili listam modne časopise u kojima te navode gdje da kupiš onu istu kombinaciju koju ima neka za ovaj broj izabrana

starleta. Tamo vani se osjećam jadno. Jer nikako ne mogu biti kao ona prekrasna lica s naslovnica. Vjerujem da se tako jadno osjećaju i svi oni koji prolaze tim ulicama grada, koji gledaju blještave izloge i listaju modne časopise. I zato kupuju, troše, odlaze na plastične operacije, boje kosu ili se tetoviraju... sve u nadi da će pobjeći od svoga jada, koji dolazi od toga što su zaboravili tko su zapravo.

Ne shvaćaju da se od jada može pobjeći jedino ako se prikače na mrežu MOLITVE. Za to je idealno vrijeme ovo pred nama – vrijeme KORIZME. Ono nam pomaže da se odricanjem i pokorom svjesno otkačimo od matrice svijeta: od ovisnosti o društvenim mrežama, televiziji, kupovanju, pričanju, prejedanju... svim kompenzacijama koje nas zatupljuju i zaglupljuju, koje nam guše srca i pameti. I Gospa nas u zadnjoj poruci od 25. veljače poziva da radimo na sebi u ovom milosnom vremenu u kojemu nam Bog daje milost da u odricanju i pozivu na obraćenje budemo ljudi jasne i ustrajne vjere i nade.

STVORITELJEVA KREACIJA

Da bi se bilo modno osviješteno, potrebna je jasnoća i ustrajnost. Kada si prikopčan na buku, konfuziju, površnost i rastresenost koju nosi ovo digitalno doba, nemoguće je otkriti ono što jesi iznutra i ono što želiš biti izvana. Puštaš se da te drugi kroje. Ovdje u Međugorju Gospa je glavna „modna kreatorica“ i ona ne želi stvarati loše kreacije niti kopije. Ona želi „izvući iz korijena“ one originalne kreacije koje je Svevišnji smjestio u svakoga od nas. Kad to otkrijemo, postat ćemo njezini modeli sa zadatkom da *međugorsku modu* pronesemo po cijelome svijetu. Jer to je jedina ispravna moda, moda koja oslobađa jer nam dopušta da budemo ono što svatko od nas jeste: ljubljeno dijete Božje. Voljeno i prihvaćeno baš onakvo kakvo je. Gospa je ovdje „osmislila“ i neizostavne međugorske modne detalje. Najčešće se mogu naći u sakramentima i življenju njezinih poruka, a to su sve vrste krjeposti, čvrsta i duboka vjera, ustrajna nada i nesebična ljubav. Eto, dragi moji čitatelji, nadam se da ćemo milosno živjeti ovu korizmu, pomoći Gospi da od naših života sklopi nezaboravnu međugorsku modnu kolekciju proljeće/ljeto 2017. dostojnu vječnosti.

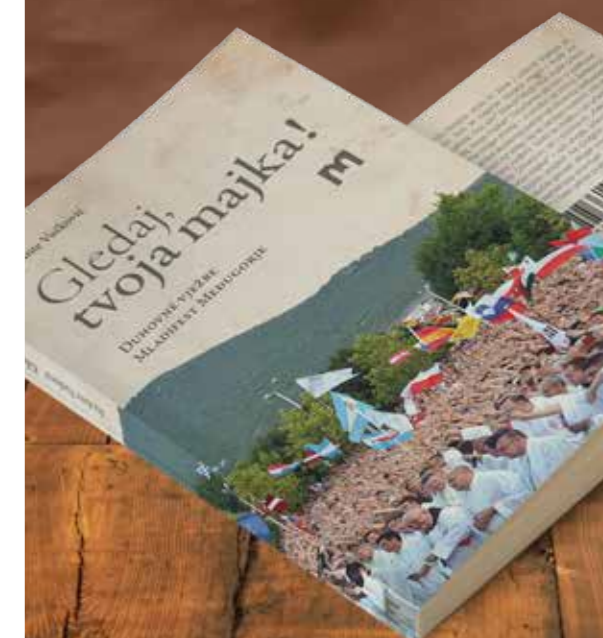
fra Ante Vučković Gledaj, tvoja majka!

DUHOVNE VJEŽBE
MLADIFEST MEĐUGORJE

Pred nama je tekst o Mariji iz pera fra Ante Vučkovića, čovjeka koji Mariju promatra iz perspektive biblijskih tekstova i nastoji je približiti čovjeku današnjeg vremena. Prvotno su ti tekstovi bili upućeni mladima koji su sudjelovali na Mladifestu u Međugorju, no svatko se u njima može pronaći kao adresant. Iako je ljetna žega pridonosila argumentima da se pronađu neki „prikladniji“ sadržaji, na kateheze, koje je fra Ante držao na Mladifestu, mladi su dolazili u velikom broju i otvorena srca upijali svaku riječ.

Nakon ne tako dugog vremenskog odmaka ti tekstovi pronašli su novu formu – knjigu koju imate u ruci. Iskreno se nadamo da će vas napisani redci sve dublje voditi prema Marijinu srcu i da će vam pomoći da je još bolje poznate. Uvjereni smo da će te dugo i brižno pišćevo meditiranje nad Marijinim likom, te živahnost njegove izrečene riječi pred mladima tijekom Mladifesta osjetiti i vi, poštovani čitatelji, dok budete čitali redke koji su pred vama.

(Iz predgovora, fra Marinko Šakota)

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

„ZDRAVO MARIJO“

Dva biblijska pozdrava sadržana u „Zdravo Mariji“

Molitva krunice jedna je od prvih velikih želja Kraljice Mira. Ružarij je doista pobožnost koja karakterizira sve velike Marijine štovatelje. Želja mi je razmatrati o ovoj molitvi zajedno s člankom „Kći sionska“ koji je 2011. objavljen u *Gazzettino di Medjugorje*, u povodu 30. obljetnice Gospinih ukazanja, a koji je svakako vrijedno upoznati.

JELENA VASILJ

OVAKO KAŽE PROFESOR SV. PISMA P. ANSGAR WUCHERP-HENNING O KRUNICI: „PROMATRANA U SVOJOJ DUBINI, MOLITVA KRUNICE DOPRINOSI KAKO RAZUMIJEVANJU BIBLIJE TAKO I ZDRAVOM I DUBOKOM PRONICANJU KATOLIČKOG NAUKA I VJERE.“

Povijest, o kojoj se još uvijek raspravlja, kaže da je sv. Dominik u jednoj noći dok se molio Gospi, tražeći od nje pomoć pri pisanju svoje propovijedi Katarima, primio molitvu krunice. Osim što je u srednjem vijeku i franjevcima i dominikancima bila velika potpora u pučkoj katehezi, ova je marijanska pobožnost također imala i važnu ulogu u obnovi crkve u XVI. stoljeću te u misijama prvih isusovaca. „Kroz ovu se molitvu,“ tumači p. Ansgar, „koja ponavlja *Zdravo Marijo*, u srednjem vijeku tako ovekovječila tradicija monaške kontemplacije koja se sastojala u ponavljanju jednog kratkog vapaja, kao što je primjer molitve slijepca Bartimeja: *Isuse sine Davidov smiluj mi se!* (Lk 18,38). U krunici se međutim obraćamo Gospi dok ponavljamo *Zdravo Marijo*. Tako se u srednjem vijeku ponavljalo: *Zdravo Marijo milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje*. U početku se u ovoj molitvi zazivala samo njegova majka. Ime Isus dodano je kasnije.

U *Zdravo Mariji*, tako ponavljamo dva pozdrava Mariji koja se nalaze u Lukinu evanđelju. Prvi pozdrav prenosi doslovce pozdrav arhanđela Gabrijela Djevici iz Nazareta (Lk 1,28), a drugi je onaj kojim Elizabeta pozdravlja Mariju u njenom pohodu rođakinji u Judino gorje (usp. Lk 1,42). U vremenu koje prolazi između ova dva pozdrava, događa se tajna, Marija je začela Spasitelja svijeta. Ova dva pozdrava Mariji, Sionskoj kćeri, sadrže centralnu evanđeosku poruku čija se dubina u potpunosti može proniknuti samo ako se promatra njihova duboka veza, već poznata Mariji, sa Starim zavjetom. Oba pozdrava su ustvari dva biblijska citata iz Prvog zavjeta. Prvi iz knjige proroka Sefanije, a drugi iz Juditine knjige“, dodaje p. Ansgar Wucherphennig.

U prvom pozdravu arhanđeo Gabriel pozdravlja Mariju, govoreći: „Zdravo milosti puna Gospodin je s tobom“, ne nazivajući je po imenu. U

verziji grčkog jezika to ovako zvuči: „Chaire kecharitōmenē.“ „Chaire“ je svakodnevni pozdrav koji doslovce znači „raduj se“ i u grčkom se jeziku koristi kao u engleskom jeziku „hello“ ili u hrvatskom jeziku „zdravo“. Može se pretpostaviti da je anđeo kad je vidio Mariju bio zbunjen njenom ljepotom i da joj je zato rekao: „Chaire kecharitōmenē“, zaboravivši čak i njezino ime, i nadodavši onda: „Gospodin s tobom.“ Očito je, međutim, da arhanđeo Gabrijel, citirajući proroka Sefaniju, nije zaboravio Sveto pismo. Ovaj mali prorok velikog navještaja radosti „nakon što naviješta propast Izraela četiri puta poziva kćer sionsku da se raduje, govoreći joj: ‘Kliči od radosti, Kćeri sionska, veseli se, Izraele, raduj se i viči od veselja iz sveg srca, Kćeri Jeruzalemska.’“ (Sef 3,14). Ova radost grada Jeruzalema konačno se ispunila u Djevici iz Nazareta, Mariji, koja je izabrana da bude majka Božjeg Sina. U njoj se utjelovilo spasenje.

Dakle, ovako možemo shvatiti ovu molitvu: svaki put kad ponavljamo ovaj pozdrav, radujemo se s Marijom zahvaljujući joj što je primila spas za sve nas. Tako da se može reći da je svaka molitva trenutak spasenja za sve one koji se obraćaju Isusu po Mariji, primajući po zagovoru Marijinu plod utrobe njezine tj. Božju ljubav koja ništi svu tamu u nama.

„Drugi pozdrav“, nastavlja bibličar „prisutan u *Zdravo Mariji* objavljuje još dublju tajnu spasenja. Elizabeta pozdravlja Mariju govoreći joj: ‘Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje.’“

Još jedan pozdrav, ali ovaj put ne na grčkom već na hebrejskom jeziku: „Baruh ha-ba“, „Blagoslovljen koji dolazi“. Ovaj pozdrav se koristi pri toploj dobrodošlici dragoj osobi. Dakle: „Budi dobrodošla, više nego bilo koja žena i neka je dobrodošao i plod utrobe tvoje“, tako bi se mogle protumačiti Elizabetine riječi. I ovaj je pozdrav Mariji povezan sa Starim zavjetom (Jdt 13,18), točnije s Juditinom knjigom koja opisuje tešku situaciju Izraela u njeno vrijeme. Cijela je zemlja bila okupirana neprijateljskom vojskom. I Betulija, malo mjesto, bijaše opkoljeno neprijateljskim snagama. Samo je vjerna udovica Judita bila spremna ući u neprijateljski tabor. Kako bijaše žena lijepe vanjštine dopade se vojnim čašnicima, osobito generalu Holofernu,

bi primljena u neprijateljski tabor. Tijekom noći odsječe ona Holofernu glavu te se s njom slavodobitno vrati u Betuliju. Pri njenom dolasku Ozia joj oda dobrodošlicu sljedećim riječima: „Blagoslovljena (dobrodošla) ti, o kćeri, od Svevišnjega, viša od svih žena što su na zemlji.“

I nastavlja: „Judita je ‘blagoslovljena među ženama’ jer je od opasnog neprijatelja spasila svoj narod nasilnim djelom. I Marija je također u cilju spasenja Božjeg naroda, ali ne u vojnoj bitci niti nasilnim činom. Ona je donijela pobjedu protiv najžešćeg i najvećeg neprijatelja cijelog čovječanstva: protiv đavla. Marija je pobijedila jer je pred Bogom, u svojoj naravi kao žena, bila ‘bezgrešna’. Ona se predanjem svoga tijela stavila na raspolaganje kako bi ono postalo stan Sina Božjega.“

Marija je sa svojim „fiatom“ stavila svoje cijelo biće na raspolaganje Bogu. Prvo ga začimlje u svome srcu po svojoj vjeri, a onda i u svojoj utrobi. Ne možemo zamisliti da je Djevica imala ikakvu rezervu prema Božjem planu. Marija sa svojom vjerom aktivno sudjeluje u molitvi Sina još u Kani. Njezina ljubav i predanje prema Gospodinu dolaze do vrhunca ispod križa, prema Ivanovu evanđelju, gdje je njezin stav opisan kao stav uskrsnuća ispod križa. Marija stoji na nogama ljubeći i živeći u sebi po Sinu tajnu uskrslog jutra koje obasjava cijelo Ivanovo evanđelje, pa i trenutak križa. Zato joj možemo vapiti da se zajedno s nama bori protiv našeg neprijatelja rađajući nas, i Gospodina u nama, svojom majčinskom vjerom.

„Već se je reklo“, piše p. Ansgar „da je između ova dva biblijska pozdrava Mariji (koja ponavljamo u *Zdravo Mariji*) Djevica primila plod svoje utrobe, Isusa, od Duha Svetoga. Kroz ova dva pozdrava razmatramo jednu jedinu poruku koja obuhvaća sva pisma, i Staro i Novo, najveću tajnu naše vjere: Božji Sin postaje ‘Bogocovjek’, Emanuel (Božja ljubav tj. milosrđe) među nama. To je vjera naviještena po svim prorocima i propovijedana od apostola sve do danas.“

Dakle molitva „Zdravo Marijo“, tj. krunica, kako tumači p. Ansgar, uistinu nas uvodi u tajnu Božje ljubavi tj. njegova spasenja, i šalje i nas kao apostole i svjedoke Božjeg milosrđa, kako bi njegovo evanđelje, to jest njegova blaga vijest spasenja, dotakla i našla stan u svakoj duši.

Duhovni seminar Frame Posušje u Međugorju

U Kući mira u Međugorju, pod geslom „Evo, sve činim novo“, od 3. do 5. veljače, 40-ak posuških framaša prisustvovalo je seminaru duhovne obnove. Uz misna slavlja, seminar je bio ispunjen molitvom, druženjem, svjedočenjima, razgovorima, odlascima u međugorsku

župnu crkvu sv. Jakova, te u Majčino selo, gdje su sudionici susreli djecu, ali i članove zajednice „Milosrdni otac“. Nakon nedjeljne svete mise, kojom je ova duhovna obnova i završila, mladi iz Posušja posjetili su muzej, crkvu i samostan sv. Ante na Humcu.

Akcija dobrovoljnog darivanja krvi

U Međugorju je u srijedu 8. veljače upriličena akcija dobrovoljnog darivanja krvi. Krv je darovalo 26 osoba. Organizatori su bili Crveni križ Čitluk, Župni ured sv. Jakova Međugorje i Mjesne zajednice Međugorje i Bijakovici, dakako u suradnji s Odjelom za transfuziologiju SKB Mostar.

Statistike za veljaču 2017.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 32 800
Broj svećenika koncelebriranih: 678 (24 dnevno)

Po uzoru na Međugorje: Seminari šutnje, posta i molitve na otoku Krku

Svetište Majke Božje Goričke na otoku Krku jedno je od najstarijih hrvatskih svetišta. Nastalo je prije 602 godine, a u njemu je također napisan i prvi statut jedne srednjovjekovne bratovštine u Hrvatskoj. Obnovitelj i upravitelj svetišta je vlč. Marinko Barbiš, koji u svetištu živi i djeluje više od dvadeset i pet godina. U ovom je mjestu petnaest godina vodio i terapijsku zajednicu za liječenje ovisnika o drogama, te vodio programe za hrvatske branitelje oboljele od PTSP-a.

U ovom se svetištu održavaju i brojni seminari te duhovne obnove, a između ostalih i seminari posta, molitve i šutnje, po uzoru na seminare u Međugorju na kojima je vlč. Marinko čest sudionik. „U Međugorju sam sudjelovao, ali i dobio poticaj da već osmu godinu vodim seminare šutnje, posta i molitve. To je, barem u novije vrijeme i na našim prostorima, počelo u Međugorju. To nas na neki način povezuje. Vodio sam i mnoga hodočašća u Međugorje, dolazio i s mladima, ali i sudjelovao na duhovnim vježbama za svećenike“, rekao je vlč. Barbiš.

Održan još jedan seminar za djevojke u Međugorju

U Kući mira u Međugorju je od 10. do 12. veljače upriličen odgojno formativni susret za djevojke 8. i 9. razreda. Tema seminara je bila „Ljubav kao izbor sadašnjeg trenutka“. Animatorice susreta su bile s. Anđela Pervan, s. Vesna Glavota i s. Marijana Bošnjak.

Na seminaru je sudjelovalo 45 djevojaka iz raznih hercegovačkih župa: Posušje, Tomislavgrad, Široki Brijeg, Kočerin, Čerin, Polog i Čitluk. Kroz ova su tri dana djevojke imale prigodu promišljati o ljubavi kao modelu kršćanskog savršenstva. „Samo onaj tko istinski ljubi Boga iznad svega, ljubit će i svakog čovjeka“, zajednička je izjava polaznika na ovome susretu.

Blagdan bl. kardinala Alojzija Stepinca i sjećanje na stradale iz župe Međugorje

Tijekom i neposredno nakon Drugoga svjetskog rata od partizanske i komunističke ruke stradalo je 66 hercegovačkih franjevaca. Desetorica od njih rođeni su u međugorskoj župi ili su u njoj bili dušobrižnici. Na spomendan blaženog kardinala Alojzija Stepinca, 10. veljače, u župi se Međugorje redovito slavi spomen na njihovu mučeničku smrt.

U svetoj se misi toga dana spominje i svih žrtava iz župe Međugorje palih u tijeku Prvog i Drugog svjetskog rata, porača te Domovinskog rata, kao i ostalih koji su darovali živote za vjeru i domovinu. Večernje je misno slavlje u međugorskoj župnoj crkvi predvodio fra Mario Knezović u koncelebraciji međugorskog župnika fra Marinka Šakote i još 8 svećenika.

Predstavljena knjiga „Sto najznačajnijih Hrvatica i Hrvata“ fra Šimuna Šite Ćorića

Informativni centar „MIR“ Međugorje i Župni ured Međugorje priredili su u petak 24. veljače, u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Međugorju, predstavljajući knjige „Sto najznačajnijih Hrvatica i Hrvata“ autora fra Šimuna Šite Ćorića, misionara u Švicarskoj, književnika, sveučilišnog profesora psihologije i kantautora. Ova knjiga pokušava dati odgovor na pitanje kojih je to stotinu najznačajnijih Hrvata u našoj povijesti.

Uz autora, predstavljači su bili i gosičko-senjski biskup u miru i crkveni povjesničar mons. Mile Bogović te prof. Ante Bežen.

Fra Šimun je o knjizi rekao: „Ljudi koje sam naveo u knjizi nedvojbeno su inspiratori za današnje vrijeme, takoreći neprolazni, svatko na svome polju. Mi smo gledali pokriti različita

područja i različita vremenska razdoblja.“

„Ova je knjiga namijenjena svima koji se interesiraju za kulturu, prošlost, pa i sadašnjost i one vrijednosti koje su prolazile kroz našu povijest i očuvale narod, a u novijem vremenu omogućile i da se stvori država“, istaknuo je prof. Bežen.

Četrnaest je stoljeća hrvatske povijesti neodvojivo od Katoličke Crkve, te se nacionalni i kršćanski elementi stalno isprepliću. Mons. Mile Bogović je u tom smislu rekao i sljedeće:

„Fra Šito je počeo pisati dajući bolju i ljepšu sliku naše povijesti. On je radio ono što je na svoj način radio Anto Baković kada je pisao Hrvatski martirologij. On je radio ono što sam ja planirao kada mi je pala na pamet izgradnja crkve hrvatskih mučenika.

Koliko je bilo tih velikih ljudi, a prijašnje generacije nisu im mogle izraziti javno poštovanje! Vidimo da je počelo blijediti mnogo toga što nas je grijalo i vodilo. Mi moramo spasiti hrvatsku povijest, da ona bude prezentirana onakva kakva je doista bila.“

U glazbenom je dijelu večeri nastupila klapa Bratovština iz župe Gorica-Sovići.

Susreti međugorskih župljana u korizmi

Prošle su godine po prvi put održani korizmeni susreti međugorskih župljana. Susreti se nastavljaju i ove godine, i to srijedom (počevši od Pepelnice) u dvorani Ivana Pavla II. u 19 sati, tj. nakon večernje svete mise. Nakon meditacije u tišini i razmatranja Božje riječi, u jednom će dijelu dvorane biti i blagovanje kruha i vode. Domaćini su prvoga susreta župljani iz Mileteine.

„Ove godine započinjemo korizmene susrete i kao domaćini na 24. međunarodnom susretu organizatora hodočašća, voditelja centara mira te molitvenih i karitativnih skupina povezanih s Međugorjem“, poručuje se iz međugorskoga Župnoga ureda.

Razgovor s Darijom Škuncom-Klanac

MEĐUGORJE, BOŽJI DAR ZA CRKVI I ČOVJEČANSTVO

DAVORKA
JURČEVIĆ-
ČERKEZ

DARIJA ŠKUNCA-KLANAC ROĐENA JE 1942. U NOVALJI NA OTOKU PAGU. Nakon završetka studija francuskog jezika i književnosti u Parizu zaputila se u Montreal 1968., gdje je zasnovala obitelj i gdje i danas živi. Objavila je tri referentne knjige o međugorskom fenomenu: *Na izvorima Međugorja*, *Međugorje, odgovori na prigovore* i *Razumjeti Međugorje*. Također je objavila tri zbirke poezije na hrvatskom jeziku: *Moja tri pretinca*, *Hrvanje s vjetro* i *Ogradice*.

Pridonijela je širenju hodočasničke kulture prateći na tisuće Kanađana u Međugorje tijekom 27 godina, te se predano posvetivši, za većinu ljudi posve apstraktnim ciljevima kao što su ostvarenje i iskreno življenje Gospine poruke.

U izdanju nakladničke kuće „Sakramento“ nedavno je objavljena knjiga *Intimno pismo mojim hodočasnima* u kojoj Darija na prislan i poetski jezgrovit način izlaže autobiografsku ispovijest svoga života nerazmrsivo i od početka povezana s međugorskim svetištem.

Na taj način hodočašće poprima dvostruko značenje – u doslovnom smislu praćenje hodočasnika u Međugorje radi duhovne okrijepe, te u prenesenom životni put na kojem svatko od nas manje ili više svjesno hodočasti radi duhovnog sazrijevanja.

Ova bogata knjiga koja ispisuje cijeli jedan život na svega oko 140 stranica uistinu je zaslužila naći se na polici svakoga tko je ikada promislio o mogućem značenju hodočašća u Međugorje, koje je od 1981. ostalo fenomen jednog od najvećih marijanskih svetišta.

Nedavno je objavljen hrvatski prijevod Vaše knjige 'Intimno pismo mojim hodočasnima'. Što Vas je ponukalo da napišete ovu knjigu u obliku autobiografskog pisma?

Dugi niz godina imam iskustvo vodiča za hodočasničke skupine. Istovremeno sam se bavila istraživanjem prvih deset dana međugorskog fenomena, župne kronike, Vickinog dnevnika te nekih drugih spisa iz kojih su protivnici crpili dokaze. No, taj se posao sveo na preslušavanje ili analizu materijala iz tog doba te se razlikuje od osobnog susreta s hodočasnikom. Nakon tri knjige na te izvorne teme, osjetila sam kao da mi nešto nedostaje, kao da nešto nekome dugujem. To su bili moji hodočasnici, obitelji koje su nas primale, župa Međugorje, Hercegovina, Hrvatska i moj zavičaj. Htjela sam se svima njima zahvaliti za sva primljena dobra. Iz tog poticaja izraslo je *Intimno pismo mojim hodočasnima*.

U Međugorju ste poznati po tome što ste godinama pratili hodočasnike iz Kanade. Je li Vas netko u toj misiji naslijedio?

Mislim da se tim pozabavila i Gospa. Ona nadahnjuje i drugu svoju djecu tako da je nasljeđe osigurano dok se god budemo odazivali njenom pozivu. Istina je, međutim,

da je hodočasnika nešto manje, ali rijeka nezaustavljivo teče.

Zanimljivo je da sam jednog od „nasljednika“ sreća pred svetištem svetog Josipa u Montrealu. On mi se približio rekavši da čita sa zanimanjem moje knjige. Osnovao je udrugu Regina Pacis i molitvenu grupu koja moli na nakanu da zajednica sestre Elvire otvori svoju prvu kuću u gradu Quebecu. Dobili su pristanak od biskupa i ima puno nade da bi se to moglo uskoro ostvariti.

Možete li navesti neku osobnu definiciju hodočasnika, onako kako ste ih najvećim dijelom doživjeli tijekom svih tih godina?

Hodočasnik je osoba koja kreće na put u potrazi za nečim što proizlazi iz dubine njegove duše. Ja ga dočekujem kao voljeno dijete Božje i s njim krećem u svojstvu vodiča. I mene netko vodi. Nisam sama. Hrvatska riječ lijepo kazuje da je hodočašće usko vezano uz čašćenje prvenstveno Blažene Djevice Marije ili svetaca. U tom hodu, kod svake osobe, ja se suočavam s najdubljim dubinama ljudske duše, srca, uma. Prate nas boli, patnje psihičke i fizičke, teške kušnje, razočarenja koja povjeravamo jedni drugima. Istovremeno otkrivam izvanredno bogatstvo raznolikih karizma jer je svake osoba nečim obdarena. Zajedno se smijemo, zajedno plačemo, padamo i dižemo se. A onda doživljavamo obraćenja, ozdravljenja, praštanja i obnavljamo se u posve novom pristupu životu. I sve se završava u hvalospjevu, miru i ljubavi. Preko čašćenja Marije hodočasnici se čisti i obnavlja te otkriva Oca, Sina i Duha.

Kada ste zadnji put bili u Međugorju?

Zadnji sam put bila u Međugorju 2012. To je bilo jedno prekrasno kružno putovanje Italija-Međugorje. Još uvijek zahvaljujem Providnosti da sam na taj način zaključila svoju hodočasničku službu. Doživjela sam to kao poseban dar, kao krunu svega. Na povratku sam osjetila da je došlo vrijeme povlačenja i to sam mirna srca prihvatila. Budući da su mi, ipak, putovanja nedostajala, onda sam se vratila Međugorju putem pisanja uspomena.

Mislite li da se Međugorje promijenilo i u kojem smislu u odnosu na početak ukazanja?

Jedno je sigurno, župa je dosljedna Gospinoj poruci, uporno vrši pastoral koji je jedinstven u svijetu. Najupornija je Gospa koja nas prima i okuplja takve kakvi jesmo, često slabe, nevjerne, bez milosrđa, bahate.

Međugorje se promijenilo, Međugorje se mijenja. Tu, nakon toliko godina, više nije isto stanovništvo zato što Međugorje ne pripada samom sebi. Ono pripada svijetu. U čemu su novodošli pridonijeli, što su starosjedioci sačuvali i prenijeli novim naraštajima – time bi se bilo vrijedno pozabaviti. Jedno je sigurno, župa je dosljedna Gospinoj poruci, uporno vrši pastoral koji je jedinstven u svijetu. Najupornija je Gospa koja nas prima i okuplja takve kakvi jesmo, često slabe, nevjerne, bez milosrđa, bahate.

Godine 1991. pratili ste prvu skupinu svećenika na hodočašće u Međugorje, što je bilo jedno od najznačajnijih putovanja u Vašem kalendaru. Od tada su se svećenički susreti počeli redovito odvijati, na inicijativu +fra Slavka Barbarića.

Da, jedno od mojih najznačajnijih putovanja bilo je s grupom svećenika u siječnju 1991. U to doba u Kanadi sve više se svećenika zanimalo za Gospina ukazanja pa sam pomislila kako bih jednu skupinu posvetila samo njima. I to se začudo dogodilo. S 45 svećenika i mojom suradnicom Mirelle krenuli smo na put u trenutku kada je buknuo rat u Golskom zaljevu. Čim smo stigli u Međugorje, zamolila sam fra Slavka za duhovno vodstvo moje grupe. On je bio presretan kad nas je susreo na okupu u pansionu Grge Vasilja. Vrhunac svega bio je zajednički put Križa i međusobna ispovijed na Križevcu. To je fra Slavko poslije uveo kada je započeo seminare za svećenike nakon rata. Prikupila sam svjedočanstva svećenika i to objavila na svojim web-stranicama www.comprendremedjugorje.fr na

Godinama ste se posvetili istraživanju međugorskog fenomena napisavši tri knjige u kojima se, između ostaloga, bavite kontroverzama koje ta tematika izaziva u jednom dijelu javnosti. Što Vas je na to ponukalo?

Za petu godišnjicu ukazanja, 1986. upoznala sam u Međugorju oca Laurentina. On je tražio nekoga tko govori hrvatski i francuski. Potaknuo me je i ohrabrio na istraživanja te smo počeli surađivati. No, najviše su me, vezano uz kontroverze, ponukali na proučavanje sami protivnici Međugorja fra Ivo Sivrić iz SAD-a, Louis Belanger iz Kanade te Joachim Boufflet iz Francuske. Nakon što su oni objavili svoje radove, ja sam uočila da njihovi izvori nisu dobro prevedeni te se tako šire laži. Sama sam uspjela doći do izvanredno vrijednog materijala iz prvih deset dana ukazanja, odnosno osamnaest razgovora između župnika fra Joze i vidioca od 27. 6. '81 do 30. 6. '81. Župnik je intenzivno i neumorno ispitivao i „rešetao“ djecu puna četiri dana od jutra do večeri. Zahvaljujući snalažljivom župljaninu Grgi Kozini, sve je bilo registrirano na vrpici. Napravila sam prijepis tih izvornih razgovora na hrvatski i prevela na francuski. Na tome se bazirao moj istraživački rad. Nedavno sam na svojim web-stranicama objavila zadnju verziju svog rada. To sad ostavljam arhivu i istraživačima da nadopune ili isprave ako je potrebno.

Koliko je vrijedan taj materijal?

Radi se o nečemu najznačajnijem u kronologiji fenomena, iako je u samom početku to predstavljalo tabu temu, kojoj se sa strahom prilazilo i raznoliko tumačilo. A to je zapravo snimka riječi i govora koji daju najvjerniju i najautentičniju sliku početaka međugorskog fenomena. I najveći protivnici su s vremenom morali priznati da su kazivanja vidioca iz tog razdoblja nepobitna. Nadam se da su članovi Komisije obratili dovoljno pažnje na te izvorne dokumente jer se bez toga ne može suditi o Međugorju. Lako se stvaraju neprovjereni spisi, a oni dolaze s jedne i s druge strane, od pristaša kao i od protivnika. Zato je uvijek važno ići na prave izvore i pažljivo se kritički na njih osvrnuti. Taj me je princip vodio u mom radu, a isti je objelodanjen u mojim knjigama. Istina oslobađa i nje se ne treba bojati.

Jeste li osobno ikad posumnjali u međugorski fenomen?

Nisam u Gospinu prisutnost u Međugorju, ali jesam u ljude. Po tom pitanju već sam davno mogla Međugorju okrenuti leđa. Ali nisam, jer smatram da je važno razlučiti ljudsko od Božjeg. Zato mi je žao kada čujem da se zbog ovog ili onog napušta Međugorje, kritizira, ne priznaje. Kao da ona Gamalielova iz Evanđelja za Međugorje ama baš ništa ne znači: „Prepoznat ćete ih po svojim plodovima.“

Međugorski je fenomen u samoj bazi laički pokret, ima težak put priznanja, ali je oduvijek bio u Crkvi i za Crkvu. I to nitko ne može osporiti. Vox populi, vox Dei! Vrijeme je sazrelo da se Gamalielova ostvari.

Međugorje se, međutim, niz godina prepustilo da se stihijski širi, a trebalo se ozbiljno pozabaviti kako bi se zaštitio i dobro usmjerio njegov rast. Zar nismo još svjesni kakav li je to dar Božji za Crkvu i čovječanstvo u ovim tmurnim i kriznim vremenima?! Rasprave i mudrovanja udaljuju nas od bitnog i unedogled dok narod Božji u tom mjestu mira i pomirenja časti Mariju koja vodi k Isusu, hrani se molitvom i vraća svojim kućama pomiren s Bogom i s ljudima.

S kim ste u Međugorju najviše surađivali i koje su osobe na Vas ostavile najsnažniji dojam?

Uvijek mi je bilo vrlo važno da uskladim svoj rad sa zahtjevima i odredbama župe Međugorje. Nisam ništa radila na svoju ruku bez njihova znanja i odobrenja, tako da smo sačuvali kroz niz godina lijep duh suradnje u potpunom povjerenju. Posebno sam bila bliska fra Slavku, premda me je na prvom putovanju odstranio od ulaza na kor za ukazanje. Na sebi svojstven način jednostavno je mahnuo rukom da se maknem, a pustio je mog muža. Iz tog sam povukla dobru pouku da mi zaista nije potrebno ni vidjeti ni dotaknuti da bih vjerovala. Na taj način, ne samo mene već mnoge druge, on je poučavao u hodu čvrste vjere. To mi je puno pomoglo u radu s hodočasnima. Suradivala sam i s fra Rupčićem, fra Landekom, fra Orećom, fra Dugandžićem.

Spominjem se posebno i obitelji Vasilja, Ostojića, Pavlovića, Kozine. Ti su pansioni i njihovi domaćini postali već legende naših prvih dolazaka. A onda ne zaboravljam Stanku Vasilj i doktoricu Darinku Glamuzinu i njihove pozive na cappuccino. Oko Darinke posebno su u prvim danima bile isprepletene svakojake priče. Prišla sam joj otvoreno i zamolila je da mi napiše svoje svjedočanstvo iz tog dana 29. lipnja 1981. kada je na Brdu ukazanja dotaknula Gospu. U nju je tada ušao plamen vjere i ljubavi po kojem je postala značajan svjedok tih prvih dana ukazanja.

Ne mogu zaboraviti, na jednoj drugoj razini, i svoja dva susreta s pokojnim biskupom Žanićem. Prvi je bio u svibnju 1991., a drugi mjesec dana kasnije za desetu godišnjicu ukazanja. Na prvi susret išlo se u znaku mira i pomirenja sa župom Međugorje. U prisustvu odvjetnika gospodina Fricoteauxa iz Pariza te fra Zovke, fra Rupčića, fra Oreća i mene dogodio se susret i razgovor sa željom da se ponovo vidimo. Istaknuto je da jedni drugima moramo praštati bez obzira na mimoilaženja. Za drugu zgodu pozvala sam vidiocu da odemo do biskupa povodom njegova jubileja, 50. godišnjice misništva i 20. episkopata. Nazvala sam ga uoči godišnjice i rado je pristao da dodemo. Odazvali su se Jakov i Marija. To je bilo na samu desetu godišnjicu ujutro. Zatekli smo ga vani u društvu nekog svećenika. Prišao nam je čim nas je ugledao, s osmijehom kao da nas je jedva dočekao, a onda se uozbiljio i pozvao nas u kuću. Bila sam se zaista ponadala da će se dogoditi nešto lijepo i veliko. Otvoreno smo pričali, razmijenili mišljenja, iako oprečna, i molili. Došli smo do zaključka da svatko od nas na svoj način trpi zbog Međugorja. Ta nas je spoznaja zbližila. Na kraju, on je poželio da se susret ponovi i s drugim vidiocima. Došao je rat i sva su dobra nastojanja ostala zatrpana u ruševinama, a moji se susreti, ni prvi ni drugi, nisu više ponovili. Uza sve to što se protivio Međugorju, ja sam dobivala dojam da biskup Žanić vjeruje u ukazanja, ali mu neki tajnoviti obziri nisu davali da to prizna te je pošto-poto tražio protuargumente koji su uglavnom počivali na ljudskim slabostima. A toga je bilo i bit će. No, Božje je jače i pobjeđuje.

francuskom, a ponešto i u knjizi *Intimno pismo mojim hodočasnima*.

Vaš je brat fra Bernardin Škunca vrlo cijenjeni svećenik na ovim prostorima. Kakvi su njegovi dojmovi o Međugorju?

Moram reći da mi je fra Bernardin u mnogočemu i često pomagao kod razlučivanja međugorskog fenomena. Osim što s njim dijelim bratsku i sestrinsku ljubav, jedan i drugi skloni smo pisanju koje smo naslijedili od naše majke. Povezuje nas ista duhovnost i odanost kršćanskim vrjednotama nadahnutim likom svetog Franje.

Što se tiče njegovih dojmova, mogu reći da je moj brat stalno gledao taj fenomen kao milost odozgor, koja djeluje preko grješnih ljudi. Znao je razlikovati „naše“ od Božjeg, pa je s takvim gledanjem i preko ljudskih, odnosno međugorskih slabosti vidio Božju dobrotu koju nam otkriva Gospa. Uz nebrojene dobre plodove, u osnovnoj pozitivnoj crti međugorske, u potpunosti crkveno-katoličke duhovnosti (ispovijedanje, klanjanje, post i sl.), kako su je stalno razvijali međugorski franjevci, prepoznavao je Božju ruku.

Čime se trenutno bavite?

Jedan je od mojih sinova autist. Dugi niz godina nije bila postavljena dijagnoza, a radilo se o visokom funkcionalnom obliku autizma. Napisala sam kroniku njegova života, a budući da je nadaren za crtanje, knjiga je ilustrirana njegovim crtežima. Izdanje je u pripremi kod jedne poznate izdavačke kuće u Montrealu.

Možda ću s vremenom još nešto napisati na moju omiljenu temu Međugorja, ali ovoga puta u obliku romana. Rimski kolar kojeg sam našla negdje oko devete postaje na Križevcu kao da me nuka da o tome isprepletem neku priču.

Inače, kako živim nasuprot jedne frankofonske župe, tu sam se uključiti-

ONA JE BIĆE SAVRŠENE SLOBODE, NAJDOSTOJANSTVENIJI LIK BOŽJEG STVORENJA. TO JE NAŠA GOSPA LURDSKA, FATIMSKA, MEĐUGORSKA... OTVORIMO JOJ SVI NAŠA SRCA I U DUBINI DUŠE PITAJMO SE, JESMO LI JE DOISTA ZASLUŽILI? UKOLIKO JESMO ILI NISMO, DIVAN JE OSJEĆAJ DA NAS ONA SVEJEDNO VOLI I OSTAJE S NAMA.

la u razna crkvena vijeća i volontiraj te nastojim primijeniti poruku mira i pomirenja u tom okruženju. A potrebe su velike i traže angažman.

Knjigu ste u izvorniku napisali na francuskom jeziku, što je razumljivo budući da se izravno obraćate kanadskim hodočasnima francuskoga govornog područja. Prozu inače pišete na francusko-me, ali poeziju na hrvatskome. Zašto?

Ne mogu zamisliti da bih poeziju pisala na francuskom. Odrasla sam u Hrvatskoj do svoje 18. godine. Posve je prirodno da mi nadahnuća dolaze na mom materinskom jeziku. Pisala sam pjesme u ranoj školskoj dobi i ta draga i topla hrvatska riječ duboko je zasađena u moje srce. Istraživanja o Međugorju i praćenje hodočasnika krenulo je na francuskom u zrelijoj dobi pa su i moje knjige rezultat iz tog razdoblja.

'Intimno pismo mojim hodočasnima' završava s nekoliko pjesama od kojih je jedna posvećena Vašem bratu fra Bernardinu, putniku i pridošlici, kako ste naveli. Budući da pjesma nosi naziv 'Sv. Jakov', jeste li htjeli naglasiti hodočasniki duh fra Bernardina i u kojem smislu?

Fra Bernardin često zna reći da je on na ovome svijetu samo putnik i pridošlica na putu za vječnost pa je to inspiriralo moju posvetu. Pjesma je naslovljena na svetog Jakova, zaštitnika hodočasnika, a u sebi skriva smisao i djelotvornost hodočasnčkog štapa poput onoga kojim je Mojsije činio čuda. Tu su skriveni i hodočasniki pohodi po svijetu Ivana Pavla II. Inače je teško tumačiti vlastitu pjesmu, pa prepuštam svakom čitatelju da je doživi osobno i zasebno.

Rođeni ste u Novalji na Pagu, odakle ste u bivšem režimu otputovali u Francusku, a zatim u Kanadu. Koliko su Hrvati u Montrealu, gdje živite, povezani jedni s drugima i kakav duh vlada među hrvatskim iseljenicima?

U Montreal sam stigla iz Pariza gdje sam bila na školovanju i radu. Tu sam došla zahvaljujući mom suprugu Petru koji je kao ljekar dobio posao u svojoj struci. Kako se tu govori francuski, brzo smo se udomili, ali smo ponajviše bili povezani s

našom hrvatskom katoličkom misijom. Kroz punih četrdeset godina aktivno smo radili među svojim narodom, u hrvatskoj školi, zboru, izgradnji crkve i Centra. Kada sam pak započela s hodočašćima, za mene je počelo jedno novo razdoblje i misija kojoj sam se posve predala. Pero je pak ostao vjeran svojoj hrvatskoj zajednici do kraja svog života 2007. Jednom je fra Svetozar na proputovanju u Montrealu rekao nešto lijepo čega se rado sjećam: „Trebalo zahvaliti Petru za Dariju.“ Dobro je uočio da se bez njegove podrške ne bih bila mogla posvetiti Međugorju. To je zahtijevalo puno obiteljske žrtve.

Sadašnji župnik fra Tomislav Pek koji je i sam iz Montreaula djeluje uz pomoć dviju sestara dominikanki. Okruženi su lijepom grupom mladih, te žele uvesti više duhovnosti u život zajednice. Župa je inače prošla kroz više generacijskih promjena i pomalo je u opadanju. Najživlje je bilo za vrijeme Domovinskog rata kada nas je povezivao duh zajedništva putem konkretne pomoći i dijeljenja sudbine hrvatskog naroda u borbi za opstanak.

Jeste li se ikad poželjeli vratiti natrag u Hrvatsku?

Imam dojam da iz Hrvatske nikada nisam ni otišla, premda već živim izvan nje 57 godina. Na neki način nisam je nikada napustila. Atlantik sam prešla preko sto puta samo u pravcu Međugorja koje me je stalno povezovalo s mojim porijeklom i Domovinom. Pratim sve što se u njoj zbiva. Radujem se i žalostim već prema tome kako vjetar puše.

O povratku više ne razmišljam. Tu su mi djeca i unučad, između Kanade i Francuske. Oni svi vole Hrvatsku i rado tamo idu u posjete. Lanac nije prekinut. Kada se moj suprug razbolio, silno je poželio da bi bio pokopan u svom rodnom Posedarju. Ali mi tamo nemamo groba. To je bolno pitanje, najbolnije za iseljenika. A ja se tešim time da za ulazak u nebo i uskrsnuće nije bitno mjesto pokopa i smrtnih ostataka, nego čvrsta vjera.

Ova je knjiga objavljena u izdanju nakladničke kuće Sakramento iz Međugorja, na čijem je čelu Sabrina Čović Radojičić koja je također godinama pratila hodočasnike iz Francuske i koja je isto tako napisala autobiografiju o tom dijelu svog života. Kako ste se upoznale?

Sabrinu sam upoznala prije 24 godine na uzletištu u Splitu. Ona iz Pariza, ja iz Montreaula, išle smo u Međugorje na seminar za vodiče. Bila je puna entuzijazma i planova. Zahvalna sam joj što je izdala nekoliko mojih knjiga.

U izdanju Sakramenta također je objavljena knjiga dva kanadska svećenika, braće oca Girarda, pod nazivom 'Savez', u koju je uklopljena i nadahnuti prepiska koju ste prevodili, između +fra Janka Bubala i Georgette Faniel, zvane Mimi. O čemu se radilo?

Taj vez duša između fra Janka i Mimi zaista je nešto jedinstveno. Braća Girard, svećenici blizanci, susreli su već u samim početcima fra Janka i govorili mu o svojoj štici zvanj Mimi. I njega je zainteresirala neobična priča o mističnim iskustvima te osobe. Počeli su se dopisivati. Ja sam tu upala kao listonoša između fra Janka i Mimi. Ona je bila glazbenica te je u jednom nadahnuću otpjevala i zapisala pjesmu na temu mira kao dar za župu Međugorje. Snimku je po meni poslala

Međugorski je fenomen u samoj bazi laički pokret, ima težak put priznanja, ali je oduvijek bio u Crkvi i za Crkvu. I to nitko ne može osporiti. Vox populi, vox Dei! Vrijeme je sazrijelo da se Gamalielova ostvari.

fra Janku. Kad je on to preslušao, ostao je zapanjen: „Otkrivši melodiju pjesme, uočio sam nešto izvanredno! Melodija je identična onoj moje pjesme Pred svojom Gospom.“ Na fra Jankove stihove, pjesmu je uglazbio jedan franjevac iz Sarajeva, a njegove riječi u potpunosti su se uklapale u nadahnutu melodiju koju je dobio od Mimi. Sa dvije strane svijeta, osobe koje se nikada nisu srele i ne govore istim jezikom, povezala je na čudesan način jedna izvorna pjesma posvećena Kraljici Mira. Fra Janko i Mimi razvili su, nakon toga, duboko duhovno dopisivanje kroz gotovo 10 godina. Upoznala sam i prijateljila se s njima smatrajući to kao poseban dar. Braća Girard otkrili su njihovo dopisivanje nakon deset godina od Mimine smrti i zamolili me da to prevedem na hrvatski. Tako je konačno obavljena ta bogata duhovna baština u izdanju „Sakramenta“.

Što biste čitateljima Glasnika mira poručili za kraj?

U Međugorju se osjećam kao kod kuće, premda je moj stalni boravak na drugoj strani svijeta. A svijet je malen ili velik prema tome kako živimo i nosimo se s bližnjim. Možemo biti daleki nekome tko je pokraj nas i posve bliski s nekim izdaleka. Čitatelj Glasnika mira

je netko tko je već na putu. S tog polazišta s njime imam puno zajedničkog. Želim reći ovo: svi mi, gdje god bili, ako smo svjedoci ovoga što se zbiva u Međugorju i slijedimo poruke Kraljice Mira, odgovorni smo za njen poziv. Svima nam je biti bolji, a teško je biti dobar jer samo se Bogu na nebesima pripisuje dobrotu. Umjesto poruke, želim svima nama da se ugledamo u Gospu. Ona je najbolji primjer hodočasnika. I sama je morala razlučiti svoje ukazanje s anđelom i promišljeno dati odgovor na sudbonosni poziv. Hrabro je kročila za Isusom, upijala njegove riječi, bila prisutna na svim slavljenjima i mučnim stazama. Njena poslušnost Duhu činila je čuda. Bez straha je nastupila kad je trebalo i uglavnom šuteći meditirala. A njena je meditacija čisto klanjanje. I da nije ušla u najveću avanturu svih vremena i u najvećoj poniznosti izrekla svoj fiat, riječ ne bi bila postala Tijelom. Ona je biće savršene slobode, najdostojanstveniji lik Božjeg stvorenja. To je naša Gospa Lurdska, Fatimska, Međugorska... Otvorimo joj svi naša srca i u dubini duše pitajmo se, jesmo li je doista zaslužili? Ukoliko jesmo ili nismo, divan je osjećaj da nas ona svejedno voli i ostaje s nama. Pa u tom duhu pozdravljam i čitatelje Glasnika mira.

PAULA TOMIĆ

HODOČASTITI SRCEM

Ovih je dana završio 24. međunarodni susret organizatora hodočašća, voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje. Tema je susreta bila: „Da ljubav vaša sve više raste“ (Fil 1, 9) i ona će se (kako je običaj zadnjih par godina) provlačiti kroz sve međunarodne seminare u ovoj godini. Voditelj susreta i glavni predavač bio je fra Marinko Šakota, međugorski župnik koji je i ove godine pozvao sve sudionike da prije svega ne zaborave da je Međugorje jedna velika milost koja nam je darovana i koja stoga svakoj pomilovanoj osobi daje i njezinu osobnu zadaću! Upravo je želja da se ta zadaća širenja i svjedočenja Gospinih poruka obavlja što bolje i vjerodostojnije privukla oko 270 sudionika seminara iz 28 zemalja svijeta, koji su bili podijeljeni u 10 jezičnih i radnih skupina.

RAST U ZAJEDNIŠTVU

Svaki je dan seminara imao svoju posebnu dinamiku, bilo kroz fra Marinkove duhovne nagovore, konkretna predavanja, aktivnosti župe, burne razgovore u radu po grupama, susrete sa župnim osobljem ili kroz molitvene smiraje u svakodnevnom klanjanju, praćenju molitvenog večernjeg programa, molitvi križnog puta (ovaj put

u dvorani zbog ružnog vremena) te krunice na Podbrdu.

Važni trenutci susreta, kako su istaknuli neki od sudionika, bile su i same pauze između predavanja, druženja sa župljanima uz kruh i čaj te zajednički objed svih

sudionika u Majčinu selu. Naime, ovi spontani trenutci pomogli su još više da se između sudionika seminara izgradi povjerenje i zajedništvo koje polako, ali sigurno ruši odnose međusobnog rivalstva, a gradi odnose prijateljstva.

RAST U FORMACIJI

Zajednički stav svih sudionika susreta bila je prije svega zahvalnost za ove dane kao i svjesnost kolika je potreba za daljnjom formacijom, daljnjim rastom u osobnom duhovnom sazrijevanju, molitvenom hodu i organizacijskim vještinama hodočašćenja, u duhu unutarnjeg hoda otvaranja srca. Stoga su fra Marinkova jutarnja predavanja imala upravo tu svrhu – pomoći sudionicima susreta kako bi prije svega „radili na sebi“ – kako nas je sve u zadnjoj poruci uputila Gospa (usp. „... radite na sebi u ovom milosnom vremenu...“ 25. 2. 2017.) Koristeći se Gospinim uputama o molitvi (kao što su npr. važnost učenja molitve kroz šutnju, izdvojeno vrijeme, poniznost, ulazak u dubine duhovnog života, rast u ljubavi koja znači rast u svetosti, otkrivanje Boga, važnost otvaranja srca kako bi

Bog mogao u njemu djelovati), kao i njezinim uputama protiv zloga koji nam stoji na tom putu; fra Marinko je želio dati i pokazati konkretne korake koje moramo učiniti kako bismo postali Gospine ispružene ruke prema ljudima, hodočasnicima, koje na put obraćenja zove Gospa.

RAST U INFORMACIJI

Druga vrlo potrebna i korisna stvar na susretu bila su konkretna izvješća Ureda o onima koji u župi rade s hodočasnicima. Tako je o radu Informativnog Centra „Mir“ Međugorje (ICMM) govorila voditeljica istog: Marija Jerkić. Ona je istaknula koliko je ovaj seminar važan za sve djelatnike župe. Iz njezina izlaganja vidljivo je koliki su se veliki pomaci napravili prije svega u poboljšanju ozvučenja i umrežavanja prostora Crkve i prevoditelja, a posebno

U ozračju nade

U svom završnom predavanju fra Marinko je govorio o zamkama Zloga, o njegovom cilju da, kako ističe sama Gospa, poremeti njezin plan i ljudima uskrati mir i nadu. Ovogodišnji 24. međunarodni susret organizatora hodočašća, voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, pokazao je međutim kako i dalje ima nade dokle god u župljanima i hodočasnicima postoji želja da se Gospina prisutnost i riječ štite vlastitim življenjem. To su željeli posvjedočiti i novoizabranom Papinu izaslaniku za Međugorje, poljskom biskupu Henryku Hoseru, zbog čijeg su se imenovanja osjećali jako ohrabreno i radosno, imajući veliku želju da ga i osobno upoznaju, ali su se ograničili na pisanje pisma dobrodošlice koje su svi vlastoručno potpisali.

tehnike prijenosa video i audio streaminga. Video-stream prijenos (internetski prijenos večernjeg molitvenog programa ili npr. Mladifesta) naročito se pokazao kao jedan nov i vrlo uspješan način širenja Gospine poruke jer trenutno postoji svega par država u svijetu do kojih slika iz Međugorja nije stigla.

U ime Društva vodiča međugorskog svetišta izvještaj je podnijela njegova aktualna predsjednica Jela Odak. Ona je sve prisutne sudionike seminara, osim s radom i aktivnostima društva, upoznala i sa prednostima koju grupa hodočasnika „dobije“ uzimajući lokalnog ovlaštenog vodiča svetišta. To je prije svega topli doček, regulacija svih odnosa prema svetištu (poput registracije, prijave za prijevod, iznajmljivanja audio pomagala, organiziranje susreta i poznavanje lokalnih kontakata, briga oko hodočasnika koji se možda ozlijedio ili nešto izgubio), to su praktične upute oko ponašanja na hodočasničkim mjestima Podbrdo, Križevac, crkva ili posvećene zajednice, to su orijentacijska predavanja koja hodočasnicima približavaju ovo mjesto, njegovu povijest i sadašnju situaciju i to su duhovne i molitvene kateheze koje im pomažu ući u aktualnu međugorsku duhovnost i Gospine poruke. Upravo svi ovi navedeni zadatci koje „obavlja“ lokalni vodič svetišta, glavni su odgovor na pitanja, probleme i zahtjeve koje je većina sudionika iznijela u radu po grupama. Biti će veliki pozitivni značaj ovog seminara, ako je do njegovih učesnika uspio doći ovaj poziv na suradnju, koju, kao što je gospođa Jela istaknula, oni nikome ne nameću, nego samo predlažu na sveopću korist.

Jakov Čolo je govorio u ime Udruge „Marijine ruke“ koja pomaže potrebitima. Zahvalio se svima na dosadašnjoj suradnji, ohrabrujući sve da se ta suradnja i dalje nastavi jer se u njegov ured svakodnevno barem 30-tak ljudi dnevno obrati za nekakvu pomoć. Njegovo svjedočanstvo svi sudionici primili su vrlo pozitivno jer su u praksi vidjeli kako se Gospina poruka „utjelovila“: od riječi prema djelotvornoj ljubavi.

Marijana Juričić predstavila je Ured za organizatore hodočašća i za sve one koji s hodočasnicima rade. Pozvala je i sve učesnike da za bilo kakve informacije, prijedloge, potrebe ili svjedočanstva slobodno dođu u njezin ured u kojem će se s viša mira i vremena moći porazgovarati.

POVIJEST SUSRETA

Prvi međunarodni susret organizatora hodočašća, voditelja međugorskih centara mira i molitvenih skupina organizirao je Informativni Centar „Mir“ Međugorje prigodom 13. obljetnice Gospinih ukazanja, 22. i 23. lipnja 1994., u Međugorju. Sudjelovali su predstavnici iz Europe, SAD-a, Latinske Amerike, Australije i Novog Zelanda. Taj prvi susret pokazao je potrebu upriličenja sličnih, još bolje pripremljenih i sadržajnijih susreta u budućnosti.

Tako su nastali „Molitveno-obrazovni seminari“ za organizatore hodočašća, voditelje međugorskih centara mira i molitvenih skupina, koji su se – zbog nedostatka prikladnog prostora u samom Međugorju – nekoliko godina zaredom odvijali na Jadranskoj obali: u Baškoj Vodi (1995), Tučepima (1996) i Neumu (1997, 1998, 1999, 2000). Na svaki susret, Informativni centar je pozivao predavače – stručnjake s raznih područja teologije (fundamentalne, pastoralne, mističke), duhovnosti, filozofije, biblijskih znanosti, sociologije, povijesti, medija, itd., da bi iz raznih uglova osvijetlili u međuvremenu svjetski poznati fenomen Međugorja. Za organizatore hodočašća, voditelje međugorskih centara mira i molitvenih skupina to su bile prilike da osobno prodube razumijevanje međugorskih događanja, da ta saznanja podijele međusobno, ali i s ljudima kojima su se stavili na raspolaganje iz ljubavi prema Bogu, Crkvi i Gospi.

„Kroz ove 24 godine susreta, formirao se jedan stalni broj sudionika koji i sami, zajedno sa seminarom, sazrijevaju u međugorskoj Gospinoj školi. Svrha je ovih susreta da se jednom godišnje okupe oni koji rade s hodočasnicima ili na bilo koji način rade na širenju Gospinih poruka iz svih krajeva svijeta, s ljudima iz župe, koji također rade na tom polju, kako bi razmijenili iskustva, te vidjeli kako zajedno još bolje mogu Gospine poruke širiti, živjeti i svjedočiti.“ (Marija Dugandžić, koordinatorica susreta)

GERARD JAGU, FRANCUSKA

„U Međugorje dolazi od 1985. godine. Vodi turističku agenciju 3 Blancieurs u Nantesu u Francuskoj, koja organizira hodočašća u sva svjetska svetišta. Ipak, Gerard kaže da se nigdje ne osjeća tako dobro kao u Međugorju, koje je za njega njegova „duhovna kuća“. Sudjelovao je na prvom Seminaru za vodiče 1994. godine i za njega su ovi seminari jedna konstanta u životu. Kroz sve ove godine primjećuje kako i seminari zajedno s ljudima sazrijevaju.“

MAURIZIO BALDACC, ITALIJA

(predsjednik Udruge talijanskih vodiča u Marijanska svetišta AIASM)
„Na ove seminare dolazi od 2006. godine i smatra ih jako važnima za formaciju lidera hodočašća. I oni sami kao Udruga organiziraju u Italiji za svoje članove trodnevne i jednodnevne formativne seminare na kojima afontiraju konkretne probleme s kojima se susreću u radu s hodočasnicima.“

GIANCARLO BORDIGNON, ITALIJA

„Dolazim na ove seminare već 19 godina zato jer ovdje dobivam i informaciju i duhovnu formaciju koje mi služe i kao osobne duhovne vježbe u vlastitom hodu prema svetosti, te kao materijal koji mogu prenositi svojim hodočasnicima. Mislim da bi bilo dobro, osim pastoralnih uputa i duhovnih naputaka koje na ovim seminarima primamo, kada bismo imali prigodu čuti i predavače s raznih područja teologije (fundamentalne, pastoralne, mističke), duhovnosti, filozofije, biblijskih znanosti, sociologije, povijesti, medija, i tako iz raznih uglova razmatrati fenomen Međugorja.“

RUSCONI VIAGGI

Agenciju „Rusconi Viaggi“ iz Milana, Italija, osnovao je gospodin ELISEO RUSCONI nakon svog prvog hodočašća u Međugorje davne 1983. godine. Preko ove agencije u Međugorje dolazi oko 15 000 talijanskih hodočašća godišnje. Ono što je vrlina agencije „Rusconi“ je njihova vrlo dobra organizirana pratnja hodočasničkih grupa te suradnja s lokalnim vodičima.

Molitva

Pokušajmo živjeti korizmu u velikoj radosti i obilju.

Ohrabrimo se usmjeriti na bitno u životu, kako bismo iskusili veliku radost slobode i skromnosti.

Usudimo se odricati od navezanog, kako bismo obilno uživali u malim i jednostavnim darovima.

*Bože,
daruj nam snagu
riskirati sve sigurnosti
da osjetimo radost povjerenja.
Osnaži nas kako bismo
kroz molitvu i post
osjetili veću radost života.*

fra Stanko Ćosić

Održan VII. kongres Marije Kraljice Mira

IZGRADIMO MIR S MARIJOM

Već se sedam godina zaredom, krajem siječnja, u jednoj od država Latinske Amerike održavaju kongresi „Marije Kraljice Mira“ i duhovne obnove s ciljem zajedničkog poboljšanja i unaprjeđenja marijanskog apostolata u Latinskoj Americi. Prva su dva kongresa bila organizirana u Međugorju, što je zbog udaljenosti te velikih troškova putovanja rezultiralo malim brojem sudionika. Bio je to pun pogodak s obzirom da su sljedeći susreti bili vrlo posjećeni. Svake se godine kongres organizira u drugoj državi, što domaćinima daje osjećaj veće odgovornosti u apostolatu promicanja i širenja Gospinih poruka.

FILKA MIHALJ

OVOGODIŠNJI KONGRES ORGANIZATORA HODOČAŠĆA, VODITELJA CENTARA MIRA I MEĐUGORSKIH MOLITVENIH SKUPINA, KARITATIVNIH UDRUGA, SREDSTAVA JAVNOG INFORMIRANJA KOJA PROMIČU GOSPINU PORUKU I MEĐUGORSKU DUHOVNOST U ŠPANJOLSKOJ I LATINSKOJ AMERICI, UPRIILIČEN JE OD 25. DO 29. SIJEČNJA U SJEDIŠTU

BISKUPSKE KONFERENCIJE U CASA LAGO U MEKSIKU. Kongresu su prisustvovala 283 sudionika iz 19 država, od čega 42 svećenika, a po prvi put su sudjelovali i predstavnici s Kube.

Latinsku Ameriku povezuju dvije bitne značajke, a to su isti jezik i velika pobožnost i ljubav prema Blaženoj Djevici Mariji, što je pridonijelo uskoj suradnji i ujedinjenju između država kada je u pitanju širenje

Gospinih poruka. Iako se izvana čine dosta sličnima, svaka od država Latinske Amerike ima svoja specifična kulturološka obilježja koja pridonose međusobnom obogaćivanju sudionika kongresa. Tako je ove godine klauzurna svečana misa slavljena u svetištu Gospe Guadalupske, nakon čega su se sudionici prigodom obilaska svetišta mogli pobliže upoznati sa tamošnjim ukazanjima Blažene Djevice Marije te njihovim znače-

njem za cjelokupni latinoamerički narod i razvoj kršćanstva na cijelom kontinentu.

Osim svakodnevnih molitve i svete mise, program kongresa uključivao je i predavanja. Ovogodišnji gost predavač bio je fra Jozo Grbeš, franjevački kustos u SAD-u i Kanadi. Razmijenjena su iskustva sudionika, podnesena izvješća od strane predstavnika svake države o radu i ostvarenim ciljevima u protekloj godini te su

postavljeni novi ciljevi za vrijeme koje dolazi. Svoj je rad i djelovanje predstavila i udruga *Marijine ruke*. Udrugu je putem video konferencije u izravnom javljanju iz Međugorja predstavio njen utemeljitelj i voditelj Jakov Čolo.

Kongres je zatvoren svečanom svetom misom u svetištu Gospe Guadalupske kojim je odjekivala međugorska himna „Došli smo ti Majko draga“ na španjolskom jeziku.

Službena internetska stranica Centra (www.centromedjugorje.org) postala je platforma za oglašavanje svih događanja i informacija vezanih uz Međugorje. Na stranici se mogu pronaći detalji o svim hodočašćima iz Španjolske i Južne Amerike te o službenim vodičima svetišta za španjolsko govorno područje. U svom apostolatu Centar ima veliku podršku brojnih svećenika iz Latinske Amerike koji na kongresima pripremaju agende za narednu godinu i dogovaraju posjete državama u kojima će održati duhovnu obnovu ili predavanja temeljena na Gospinim porukama.

Kongresi, koji su osim u Međugorju dosad održani u Panami, Peruu, Paragvaju i Nikaragvi, organizirani su od strane fondacije „Centar Međugorje“, koja je na poticaj fra Danke Perutine osnovana 2009. godine u Španjolskoj, a čiji cilj je bio ujediniti sve narode španjolskog govornog područja u promicanju i očuvanju Gospine poruke u njezinoj čistoći i autentičnosti, te zdrave pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji. Veliki porast hodočasnika u Međugorju sa španjolskog govornog područja u zadnjih pet godina tomu svjedoči. Svesrdnu podršku centar danas ima i od međugorskog župnika fra Marinka Šakote, što uvelike pomaže radu i razvoju projekata u Latinskoj Americi.

AMBASADOR OPRAŠTANJA I MIRA

Punih je trideset godina ljudima svih uzrasta, vjera i zvanja svjedočio svoju priču o opraštanju. Mladima, starima, prosvjetnim djelatnicima, političarima, župnim zajednicama, čuvarima reda i zakona... Ovozemaljski život Stevena McDonalda završen je 10. siječnja 2017. godine. Njegov životni hod, protkan tragedijama, ali i ljubavlju, praštanjem, dubokom i iskrenom vjerom, postao je primjer svetosti. Dok sam među tisućama ljudi koji su se niz Petu aveniju slijevali prema katedrali sv. Patricka čekala pogrebnu povorku, osjetila sam veliko strahopoštovanje, ali i silan ponos. Živim na Manhattanu i nikada u svom životu nisam doživjela, a vjerojatno nikada ne ću ni doživjeti tako intenzivnu tišinu u ovom gradu. Ta mi je tišina oduzimala dah. Osjećao se veliki gubitak i tuga, ali istovremeno i silan osjećaj ljubavi, poštovanja i divljenja prema tom velikom čovjeku.

CHRISTINE
HAMMILL
CREGAN

NASLIJEDIVIŠI SVOJIM ŽIVOTNIM POZIVOM SVOGA OCA I DJEDA, POSTAO JE U OBITELJI TREĆA GENERACIJA POLICIJAČA GRADA NEW YORKA. Dok je 12. srpnja 1986. bio na dužnosti u Central Parku, u razmjeni vatre s maloljetnim Shavodom Jonesom, Steven je zadobio tri prostrijelne rane. Preživio je pucnjavu, ali je ostao paraliziran od vrata nadolje do kraja života. Stevenu je tada bilo 29 godina

i bio je tek osam mjeseci u braku s Patti Ann. Nekoliko mjeseci nakon tragedije Steven i Patti Ann dobili su sina Conora. Na Conorovu krštenju, prije nego što je Steven povratio sposobnost govora, Patti Ann je, govoreći u njegovo ime, posvjedočila svima da su Shavod Jonesu oprostili. Sljedećih je nekoliko godina Steven pisao Shavodu u zatvor i tijekom toga vremena postali su prijatelji. Steven se

nadao da će kada Shavod bude pušten iz zatvora obojica moći svjedočiti kako je ovaj nasilni čin promijenio živote obojice, i kako je upravo taj čin donio razumijevanje onoga što je najvažnije u životu. Nažalost, samo nekoliko dana nakon što je pušten iz zatvora, Shavod je poginuo u saobraćajnoj nesreći.

Slušajući i sama Stevenova svjedočanstva, svaki puta bi me potaknuo da preispitam svoju nutrinu i da

sama oprostim za sve one relativno male stvari koje sam bezrazložno zadržavala u sebi. Takav je utjecaj imao gotovo na svakoga. Svojom iskrenom ljubavlju, poniznošću i jednostavnim osmijehom doticao je umove i srca svih koji bi ga slušali. Kada god je Steven govorio, a s obzirom na njegovo fizičko stanje koje je također samo za sebe govorilo mnogo, slušatelje bi ostavljao bez riječi. Dišući pomoću respiratora, izgledao je kao da se ponekad napinje kako

Krist je bio u središtu njegova života. Gajio je i veliku pobožnost prema Gospi, po cijele dane moleći kronicu. Iako je nekoliko puta hodočastio u Lourdes, velika mu je želja bila otići na hodočašće u Međugorje. Život na respiratoru uz potrebnu 24-satnu njegu te tim policijskih službenika kao logistika činili su njegovo putovanje u inozemstvo praviim putovanjem. Pored toga što je takav transport iziskivao malu vojsku njegovatelja, potrebe za stalnim

Međugorju se Steven rado vraćao. U vrijeme Festivala mladih 2008. godine zajedno s Patti Ann i Conorom, ponovno hodočasti u Međugorje. Njegovo treće, i posljednje hodočašće, na koje je išao s majkom i bratom, bilo je na 30. obljetnicu Gospinih ukazanja 2011. godine.

bi izgovorio riječ, ali ipak to nikada Stevena nije spriječilo govoriti. Niti njegov obrazac govora nije sprječavao njegove slušatelje da prime njegovu poruku ljubavi, molitve i opraštanja, koja je bila svakim njegovim otežanim udisajem naglašenija.

Steven je posjedovao milost koju samo Bog može dati, milost koja je neposredno govorila ljudskim srcima, tako da su se ljudi nakon susreta s njim zauvijek mijenjali.

pristupom strujnom napajanju, kako bi ga se održalo na životu, bila je najvažnija briga. Unatoč izazovima, Patti je Ann zajedno s Penny Abbruzzese, obitelji Joze Vasilja Tunina te timom njegovatelja i podupiratelja uspjela u lipnju 2006. godine organizirati Stevenovo putovanje u Međugorje.

Skupina od otprilike 25 prijatelja i članova obitelji pridružila se Patti Ann i Stevenu na ovom dugom i napornom putovanju kako bi zajedno

s Gospom slavili 25. obljetnicu ukazanja. Međugorju se Steven rado vraćao. U vrijeme Festivala mladih 2008. godine zajedno s Patti Ann i Conorom ponovno hodočasti u Međugorje. Njegovo treće, i posljednje hodočašće, na koje je išao s majkom i bratom, bilo je na 30. obljetnicu Gospinih ukazanja 2011. godine.

Poznajem Patti Ann od vremena kada je zajedno s mojom sestrom pohađala srednju školu, a Stevena sam upoznala kada su se njih dvoje počeli zabavljati, pa sam mislila da sam uspijevala razumjeti njihov život nakon tragedije. A ipak nisam mogla u potpunosti razumjeti i cijeniti razinu skrbi koja je dan za danom, iz minute u minutu, bila potrebna Stevenu, sve dok nisam proživjela zajedno s njima hodočašće u Međugorje. Osjećala sam strahopoštovanje naspram nježne i neumorne brige Patti Ann i Stevenove poniznosti dok se oslanjao na one koje je volio. Stevenova uloga se preinačila. Od poslanja policijskog službenika, zaštitnika sigurnosti i ljudskih fizičkih potreba postao je ambasador opraštanja i mira. Slično kao i Gospa, Steven je odgovorio na Božji poziv, i rekao 'da' poslanju koje mu je Bog namijenio.

Steven je stalno molio i moglo bi se reći da je trideset godina Stevenova života bila molitva sluga koji trpi. No, za Stevena molitva nije bila jedini, već jedan od mnogih darova koje je dijelio kako bi tolike doveo do molitve i vjere. Dugi niz godina poticao je mjesečnu misu za obitelji u lokalnim župama, ali je također poticao i mjesečnu misu na nakane svećenika i svećeničkih zvanja. Nedavno je pokrenuo molitvenu skupinu za muškarce u svojoj

Na Badnji dan 2016. Conor je snimao video uradak i upitao Stevena koja je bila njegova želja za 2017., na što je Steven odgovorio: „Da se približim Bogu.“ To pokazuje kako je Steven živio svoj život, a mi smo zahvalni da je proveo većinu svoga vremena pozivajući svakoga od nas da mu se pridružimo kako bi svi zajedno bili Bogu bliži.

župi. Okupljao je muškarce koji su vjerni katolici, ali koji su unatoč tome rijetko ili nikada molili kronicu. Steven nije tek molio i živio život molitve, on je druge vodio k molitvi i donosio molitvu u njihove živote. Jedan je od članova iz njegove molitvene skupine nakon Stevenove sahrane komentirao da nije bio siguran kakva je bila njegova vjera, ali kada bi pogledao u Stevena znao je kako vjera izgleda. Na Stevenovom bdijenju i sahrani bilo je toliko govornika i lijepih svjedočanstava. Ožalošćeni su čekali i po tri sata kako bi odali počast te svjedočili kako je i na koji način Steven njihove živote mijenjao na bolje. Takav i toliki pogrebni obred New York ne pamtiti.

FRA TOMISLAV PERVAN

U spomen prijatelju
prof. dr. Tomislavu Ivančiću

DO KRAJA ZA SVOJIM UČITELJEM (1)

Nakon duge i teške bolesti koju je strpljivo podnosio, 17. veljače 2017., točno u petak – kad je i njegov Gospodin na križu ispustio dušu – preminuo je prof. dr. Tomislav Ivančić. Samo ime dovoljno govori. Ne treba velika tumača. Svima nam je znan. Pošao je u susret *živomu Bogu*.

Cijeli je život govorio o *živome Bogu*, iza sebe ostavio je biser duhovne literature, uspješnicu koja je dosada doživjela petnaest (15!) izdanja. *Susret sa živim Bogom*, duhovni *vademecum*, *naputnik*, kako svatko od nas može u vlastitom životu iskusiti Božju prisutnost, kako doživjeti susret sa živim, a ne nekakvim zamišljenim, apstraktnim, dalekim ili deističkim Bogom. Djelo je izraslo na temelju osobne molitvene prakse, ali i kroz mnogobrojna predavanja te konkretna duhovna iskustva osoba s kojima je radio, surađivao, prenosio svoja iskustva. Uvijek se držao krštenoga nauka, a u početcima svoje evangelizacijske službe stalno se služio crkvenim dokumentom o *Inicijaciji odraslih u kršćanstvo*. To bijaše podloga za predavanja, molitve,

molitve otklinjanja itd. Tako se dolazilo do konkretna iskustva vjere.

Velim 'konkretna', stvarna, zbiljska, jer riječ 'konkretan' dolazi od latinskoga 'con-crescere' – 'su-rasti', zajedno rasti. Dr. Ivančić je rastao, urastao, srastao sa samim Gospodinom, a zajedno su s njime rasli oni koje je vodio. Tomu je već skoro pet desetljeća. Bio je u pravom smislu duhovni vođa, *duhovni otac*, na Istoku bi kazali, *starac* koji je *teofor*, *kristofor*, *pneumatofor*. Sv. Ignacije Antiohijski naziva sebe *Teoforum-Bogonoscem*, iz svetačkih legenda znamo tko je bio Kristofor, a Duhonosac je osoba u kojoj živi Duh Sveti i druge zahvaća svojim ognjem, žarom.

ČUDESNO OZDRAVLJENJE

Preselio se u vječnost moj najbolji ovozemni prijatelj. Duhovni otac. Doslovce. Duhovni otac, jer bez te protežnice u kršćanskom životu nema duhovnoga iskustva. Upravo kao što Pavao veli na više mjesta u svojim poslanicama kako je on rađao vjernike snagom Radosne vijesti i Duha Svetoga za Gospodina, kako im je bio i otac i majka, kako je Timotej njegov duhovni sin. Isto to bijaše meni osobno dr. Ivančić. On mi je posredovao ono živo, istinsko

iskustvo živoga Isusa Krista snagom Duha Svetoga.

Preminuo je u jutarnjim satima, kad su se diljem Hrvatske, ali i u cijeloj Crkvi slavile jutarnje svete mise na kojima se čitao odlomak iz Markova evanđelja (8,34-9,1), u kome Isus bez uvijanja postavlja uvjete nasljedovanja, ali i način kako svoj život spasiti, sačuvati, kako svoj život osmisliti. Isus neuvijeno govori o samoodricanju, uzimanju križa, nasljedovanju Njega. I onda nastavlja: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubi će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene i Radosne vijesti, spasit će ga. Ta što koristi čovjeku steći sav svijet, a životu svojemu nauditi?“ (r.35-36).

Te su se riječi duboko usjekle u biće i srce i dr. Tomislava Ivančića nakon što je teško, nasmrtno, obolio,

neoperabilni rak gušterače god. 1969. Liječio se na klinici u Münchenu i liječnici su mu davali maksimalno još koji mjesec života. *Shvatio je da se mora suočiti s blizim krajem i susresti se s Gospodinom. S Isusom se cjenkao, obećavao mu brda i doline, činit će u životu sve što od njega bude tražilo. Ali sve bijaše uzalud. Tek kad je prihvatio smrt kao činjenicu, kad je izručio život Gospodinu, uslijedilo je ozdravljenje. O tome je redovito svjedočio na gotovo svim seminarima ili duhovnim vježbama koje je držao, a njima nema broja. Shvatio je i prihvatio Gospodinove riječi doslovce. Izručio se Gospodinu Isusu cijelim bićem, stavio mu se naskroz na raspolaganje. Do kraja, bez zadržke. I Gospodin ga je čudesno izliječio i podario mu još skoro pedeset godina života. Promaknut u dr. theol. na rimskom sveučilištu Gregoriana 1972. i vratio se u Zagreb, gdje je počeo predavati*

TIJESAK S ČETVRTKA NA PETAK

S Tomislavom, prijateljem, tako smo se međusobno zvali, posljednji sam put razgovarao dvadesetak dana prije njegove smrti. Bili smo, naime, i ostali ponajbolji prijatelji. To sam ja govorio za njega, a i on za mene, bez samohvale. Nazvao sam ga jer sam čuo od njemu bliskih da se zdravstvena krivulja obara, da bolest sve više uzima maha. U posljednje vrijeme obično nije odgovarao na pozive, mogao si ostaviti poruku koja bi bila snimljena. Ali kad je čuo moj glas, podigao je slušalicu, i samo bolno prozborio: „Prijatelju moj, boli sve! Ne mogu ležati, ne mogu spavati, ne mogu se kretati, ne mogu sjediti. Sve boli, ama baš sve!“ I poručio mi je: „Preporučim me Gospi! Za nju sam toliko radio, i njoj sam toliko služio, o njoj govorio“. Bile su to zadnje riječi koje smo razmijenili za njegova života. Ja sam samo

Prof. Ivančić slijedio je zov Gospodinove ljubavi. Isus ga je snažno privukao, a on mu se posve predao. Kako i veli u svojoj oporuci. „Svemogućem Bogu svidjelo se stvoriti me i odrediti mi različite zadaće u Crkvi, Hrvatskoj i svijetu...“

fundamentalnu teologiju, dotada zvanu apologetika.

Slično je iskustvo imao i veliki umnik Katoličke Crkve prošloga stoljeća R. Guardini. Studirao filozofiju, bio sklon pozitivističkim neokantovcima, gotovo bezvjerac u studentskim godinama. Uzeo je u ruke Novi zavjet i čitao Matejevo deseto poglavlje. Tu se nalazi gotovo identična riječ iz Isusovih usta: „Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan. Tko nađe život svoj, izgubi će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga.“ (r.38-39) Te su ga riječi duboko pogodile, doživio je milost obraćenja, stupio u sjemenište, postao svećenik, profesor, filozof i teolog. Na stanovit je način bio preteča katoličke obnove i misli u prvoj polovici dvadesetoga stoljeća, mnogim svojim idejama utro je put Saboru, utjecao na gotovo sve teološke mislioce, o čemu svjedoči i papa u miru Benedikt XVI., koji je kao mladi bogoslov doslovce 'guta' Guardinijeve misli i knjige.

ostao nijem. Godinama je pobolijevao, teško, a onda i neizlječivo. Mnoge operacije, bolni rezovi. Na kemoterapiju je reagirao negativno pa je bio upućen na standardno liječenje. Bolest mu bijaše izazov da se još snažnije dadne na duhovni rad, pisanje. Bio je vrlo plodan zadnjih godina. Kao da je htio zaokružiti, ukoričiti svoj duhovni opus, svoju pismenu duhovnu oporuku Kristovoj Crkvi, hrvatskom narodu i samoj Hrvatskoj, koju je silno ljubio, kojoj je dao svoje najbolje snage.

Naime, u Crkvi u Hrvata nakon Sabora dr. Ivančić bijaše ono što bijaše između ratova i neposredno nakon rata Guardini u Njemačkoj ili pak u devetnaestom stoljeću u engleskoj Crkvi obraćenik s anglikanizma, bl. Kardinal Newman. Sva se tri lika, tri osobnosti dadu povezat u jednu cjelinu koja je naprosto 'katolička', sveopća, univerzalna. U mnogo čemu sva trojica osporavana, žrtvovana, nepriznata, ali su iza sebe ostavili neizbrisivi trag, urezali se u svijest onih koji katolički misle i osjećaju.

Prof. Ivančić slijedio je zov Gospodinove ljubavi. Isus ga je snažno privukao, a on mu se posve predao. Kako i veli u svojoj oporuci. „Svemogućem Bogu svidjelo se stvoriti me i odrediti mi različite zadaće u Crkvi, Hrvatskoj i svijetu...“ Od malenih nogu sam ljubio svećenički poziv i težio da ne živim ja, nego Krist u meni. Sretan sam i zahvalan Bogu što sam mogao ostati vjeran temeljnoj zadaći života. Zato mi je smrt samo dobitak.“ (2014.) Ostao je vjeran svojoj Ljubavi, a kako veli umni H. Džubran: „Ljubav vas poput snopova žita u se skuplja. Ona vas mlati da bi vas razgolila. Ona vas sije da bi lupine vaše oslobodila. Ona vas melje dok ne pobijelite. Ona vas mijesi dok gipki ne postanete. A onda vas meče u svoj sveti oganj, da postanete sveti kruh za Božji sveti pir.“

A kad zbori o patnji i boli, isti Džubran neponovljivo i nenadmašno bilježi: „Vaša je bol lomljenje ljuske koja zatvara vaše poimanje. Kao što se ljuska ploda mora slomiti da bi mu jezgra izišla na vidjelo, tako i vi morate upoznati bol... Ona je gorki napitak kojim Liječnik u vama vida vaše bolesno jastvo. Zato, vjerujte Liječniku, popijte njegov lijek tiho i spokojno... I posuda koju donosi, ako vam i peče usne, načinjena je od gline što ju je vječni Lončar ovlažio svojim svetim suzama.“ A kad zemlja zatraži vaše udove, tek ćete onda odistinski proplesati. Vjerujemo, Tomislav je prošao svoj Getsemani, svoj tijesak, s četvrtka na petak, 17. veljače, da bi onda predao Gospodinu svoj život, bremenit svetim i dobrim djelima. Kao čisto ulje iz tijeska, kao zrelo i pitko vino za vječni pir, iz slasna grožđa, koje je u sebe upilo sunčevu, a naš Tomislav Božju energiju.

BONHOEFFER KAO INSPIRACIJA

Teološki studij završio je u Rimu, ondje je i postigao doktorat iz teologije na prestižnom učilištu Gregoriana. Bijaše to u vrijeme održavanja Sabora, a stanovao je u *Germanicum*, u kome su u vrijeme Sabora odsjedali svi onodobni njemački teolozi isusovci Rahner, Semmelroth, zatim mladi Ratzinger, bio je tu i buntovni Küng, bili su tu i njemački biskupi koji su sudjelovali na Saboru. Imao je prilike upoznavati se s najnovijim teološkim strujanjima, velikim onodobnim teološkim imenima, napose iz fracuske Crkve. Zanimljivost, za tematiku svoje disertacije uzeo je protestantskoga teologa i mučenika D. Bonhoeffera, njegovo *areligiozno kršćanstvo*. Ovaj je kao i Karl Barth pravio razliku između religije i vjere, skup istina, obreda i propisa od osobnoga opredjeljenja i čvrste vjere. Bonhoeffer je pod kraj rata na nalog samoga Hitlera obješen. Mučenik, iz otpora bezbožnom režimu.

Dr. Ivančić preveo je njegove uzničke zapise *Otpor i predanje*, vrijedno svjedočanstvo iz okolnosti i (ne)prilika iz kojih ne bijaše spasa ni izlaska. Mislim da bi se na bolest i smrt dr. Ivančića dale primijeniti te riječi. 'Otpor' – stalno je, naime, govorio da ima planova za 130 godina života, da su pred njim silni izazovi. Bolestima se opirao svim silama, trudio se pobijediti ih. Nije mu uspjelo. Ono 'predanje' iz naslova (njem. 'Ergebung') bolje bi se dalo prevesti kao 'predanost', izručenje u Božju volju. Pred Gospodina ponizno položiti sve svoje sile i svoje oružje, reći, kao Krist u Getsemaniju: *Oče, budi volja tvoja*. S tim je mislima išao Bonhoeffer na vješala, govoreći kako se ne boji, kako ga nije strah, kako ga prožima nada u susret s Isusom Kristom, dok njegova krvnika hvata panika jer se bliži kraj rata i time gubi sve. On zna komu je povjervovao i tko ga s onu stranu očekuje. Pobijedio je strah vjerom u Isusa Krista. To je ono što je stalno prožimalo i dr. Ivančića, otkako ga poznajem.

(Nastavlja se)

Papa pohodio anglikansku crkvu Svih svetih

Papa Franjo je u nedjelju 26. veljače pohodio anglikansku crkvu Svih svetih, koja se nalazi u središtu Rima (u Via del Babuino). Bio je to povijesni posjet jer do sada još nijedan papa nije bio u toj crkvi, koja ove godine slavi 200. obljetnicu prvoga euharistijskog slavlja. Podsjetimo da se u listopadu protekle godine Papa u Vatikanu susreo s primasima anglikanskih pokrajina, kojima je na čelu bio canterburyjski nadbiskup Justin Welby, i to u prigodi 50. obljetnice ekumenskoga dijaloga.

Katolički nadbiskup Atene zabrinut zbog stanja u Grčkoj

Mons. Sevastianos Rossolatos, katolički nadbiskup Atene, u razgovoru za Radio Vatikan izrazio je zabrinutost zbog stanja u Grčkoj. „Država duguje mnogo novca i ne može ga vratiti. Mi svakako želimo reforme, ali uvjereni smo da ćemo prije umrijeti nego što će se država reformirati“, naglasio je mons. Rossolatos upozoravajući na problem s mirovinama. „Grčki Caritas više nema sredstava pa i sami biskupi i Biskupska konferencija teško podmiruju pastoralne potrebe.“ I mi, biskupi, postali smo prosjaci, a ruke su nam vezane, kazao je mons. Rossolatos.

Napad na katolike latinoameričkog podrijetla u SAD-u

Prema pisanju biskupijskoga glasila The Catholic Sentinel, 29. siječnja skupina bijelih muškaraca odjevenih kao lovci ušla je u crkvu za vrijeme mise na španjolskome jeziku i rasističkim i seksualnim povijesnim vrijeđala vjernike i svećenike.

Nikada do sada se nije takvo što dogodilo, rekao je župnik Raul Marquez, rodnom iz Kolumbije, koji je u službi u župi sv. Petra već pet godina. Ovaj se napad dogodio u teško vrijeme za župljane zbog prijedloga novog zakona o useljenicima, istaknuo je župnik. Vijest o vrijeđanju katoličkih vjernika latinoameričkoga porijekla proširila se društvenim mrežama. Brojni katolici i drugi kršćani, ali i nevjernici, došli su poduprijeti vjernike na misi, noseći natpise na engleskome i španjolskome jeziku. Oglasio se i nadbiskup Alexander Sample koji je u pismu župljanima izrazio svoju potporu i žaljenje zbog incidenta. „Uvjeravam vas da ja, kao vaš nadbiskup i pastir, stojim čvrsto uz vas u suočavanju s tim riječima mržnje. Vi ste naša braća i sestre i članovi iste obitelji vjere, moramo se čvrsto držati u našem jedinstvu u Kristu“, napisao je nadbiskup, stavljajući sve župljane župe sv. Petra i sve vjernike nadbiskupije pod Bogorodičinu zaštitu.

Preminula najstarija redovnica na svijetu

U Daxu kod Bayonne u Francuskoj, 13. veljače, u 110. godini života preminula je najstarija redovnica na svijetu, dominikanka s. Marie Bernadette. Ove godine, 5. siječnja, proslavila je svoj 110. rođendan. Devedeset godina svojih redovničkih zavjeta trebala je proslaviti 18. travnja. Puno 44 godine živjela je u samostanu dominikanki u Daxu. Preživjela je dva svjetska rata i doživjela čak desetoricu papa.

Rođena je 5. siječnja 1907. godine u malom francuskom selu Orsanco. U obitelji je bilo 12 djece, a tri njezine sestre također su izabrale redovnički poziv. U Dominikanski red stupila je 1925. godine, a prve redovničke zavjete položila je 18. travnja 1927. godine. U samostanu je, kad više nije mogla raditi kućanske poslove, izrađivala krunice, a kad ni to više nije mogla onda je cijeli dan molila Gospinu krunicu. Molila je puno za duhovna zvanja, za Svetog Oca, a i za svoj Dominikanski red kojem je pripadala. Pokopana je 15. veljače.

Papin kip postavljen uz granicu Meksika i SAD-a

Granicu između Meksika i SAD-a od petka 17. veljače „čuva“ pet metara visok kip pape Franje. Taj kip na granici između dva grada, Ciudad Juarez u Meksiku i El Paso u Teksasu, spomen je na posjet pape Franje Meksiku i na misu koju je slavio na samoj granici i na kojoj su sudjelovali tisuće vjernika iz obje zemlje. Tada je prije mise Papa položio buket bijelog cvijeca kod drvenoga križa, podignuta uz žičanu ogradu, u spomen na sve kojima je ta granica donijela smrt, te upozorio na prisilnu migraciju desetina tisuća ljudi u bijegu od siromaštva, nasilja, droge i organiziranoga kriminala.

Kip u bronci je djelo umjetnika Pedra Francisca Martineza, a blagoslovio ga je mjesni biskup Jose Torres Campos. Papin kip, čija je jedna ruka paralelna s rijekom Rio Grande, simbol je solidarnosti i ljubavi, rekao je umjetnik.

Održana je treća sjednica Mješovitog povjerenstva HBK i SPC

U ponedjeljak 13. i utorak 14. veljače 2017. godine, u vladničanskom dvoru u Novom Sadu održan je treći sastanak Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske pravoslavne Crkve, čiji je zadatak da zajednički razmotri ulogu blaženog Alojzija Stepinca

prije, za vrijeme i poslije Drugog svjetskog rata.

U ime Svete Stolice, sastanku na temu „Odnos nadbiskupa Stepinca prema Nezavisnoj Državi Hrvatskoj od 1941. do 1945. Godine“ predsjedao je predsjednik Papinskog odbora za povijesne znanosti o. Bernard Ardura. Kao predstavnici Hrvatske biskupske konferencije sudjelovali su: zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, biskup mostarsko-duvanjski mons.

Ratko Perić, biskup požeški mons. Antun Škvorčević te dr. Jure Krišto i dr. Mario Jareb, znanstveni savjetnici s Hrvatskog instituta za povijest. Kao predstavnici Srpske pravoslavne Crkve sudjelovali su: mitropolit zagrebačko-ljubljanski dr. Porfirije, mitropolit crnogorsko-primorski dr. Amfilohije, episkop bački dr. Irinej, episkop slavonski Jovan, prof. dr. Darko Tanasković, veleposlanik, stalni predstavnik Republike Srbije pri UNESCO-u i, za ovu priliku pozvani stručnjaci, prof. dr. Ljubodrag Dimić, profesor na Filozofskom fakultetu u Beogradu, i dr. Milan Koljanin, viši znanstveni suradnik na Institutu za suvremenu povijest u Beogradu.

Predviđeno je da naredni sastanak Povjerenstva bude održan u Hrvatskoj, u Požegi 21. i 22. travnja 2017. Godine, na temu „Odnos nadbiskupa Stepinca prema Srpskoj pravoslavnoj Crkvi od 1941. do 1945. godine“, stoji u priopćenju koje prenosi Tiskovni ured Hrvatske biskupske konferencije.

Crkva u Japanu slavi novog blaženika

Katolička Crkva u Japanu dobila je 7. veljače novoga blaženika. U ime pape Franje svečano euharistijsko slavlje, na kojem je blaženikom proglašen Justus Takayama Ukon zvan „Kristov samuraj“, predvodio je kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za kauze blaženih i svetih, a svečanost beatifikacije izravno je prenosila japanska televizija. Japanska Crkva ima 42 sveca i 393 blaženika, ali Justus Takayama Ukon poseban je među njima. Riječ je o laiku, političaru, feudalnom gospodar i samuraju koji je uzdignut na čast oltara zbog toga što se odrekao bogatstva i društvenog statusa te odabrao slijediti Krista.

Govoreći o budućem blaženiku, kardinal Amato posebno je istaknuo da je on usvojio glavnu Isusovu poruku, a to je zakon ljubavi. Bio je milosrdan prema svojim podanicima, pomagao je siromašnima, davao potporu samurajima u potrebi, zbog čega su mu se mnogi divili i željeli biti kao on.

Justus Takayama Ukon rođen je 1552. godine, a kršten u dobi od 12 godina, odnosno kada je njegov otac, kroz propovijedanje isusovca svetoga Franje Ksaverskoga, prihvatio kršćansku vjeru. U vrijeme progona kršćana koji su započeli 1587. godine, kada je šogun Hideyoshi protjerao sve misionare, Justus Takayama Ukon i njegov otac odrekli su se časti i izabrali siromaštvo. Kada je 1614. godine šogun Tokugawa definitivno zabranio kršćanstvo, Justus Ukon je zajedno s još 300 kršćana, otišao u progonstvo na Filipine, gdje je i preminuo.

ČISTO SRCE, STVORI MI BOŽE!

MIRTA MILETIĆ

NEDAVNO SAM PONOVO PROČITALA ONU ISUSOVU OPOMENU KOJOM NAM ŽELI POJASNITI ŠTO TO DOISTA ONEČIŠĆUJE NAŠE SRCE. Iznenadio me i zamislio Isusov poziv na budnost. Budno pazite što vam se nalazi u srcu i što ga onečišćuje. Isus je tu tako jasan i nedvosmislen. Ljudsko srce je „motor“ svakog djelovanja. Od njega sve kreće. Riječi i djela. Kako je unutra, tako je otprilike i izvana.

Što se doista događa u tvom i mom srcu? Govorimo li jedno, a srcem „mislimo“ drugačije? Provjeravamo li kakve su nam nakane? Krije li se u mom srcu oholost, ljubomora, zavist, zlo oko, pretjerana znatiželja? Kako uopće paziti na čistoću srca? Može li se srce odgojiti za čistoću?

Ono što čovjeka onečišćuje nisu stvari vanjštine, nego nutrine. To su tajne srca. Ljudi ih ne vide, ali Bog vidi. Njemu ništa ne može izmaći. Tu se rađaju zle nakane, osude i mržnje, prijevare i bludništva, sebičnosti i nasilja. I prije nego što se ostvare, one su već u srcu. Tako se zapravo sva zla ili dobra djela najprije rađaju u srcu. Mogu pred ljudima glumiti koliko hoću, srdačnost ili ljubav, no pravo će se stanje srca ubrzo vidjeti.

Prvi je korak do čistoće srca bolna iskrenost prema sebi. Valja si priznati

i ljubomoru i srdžbu i oholost i taštinu i samodokazivanje i prljav pogled, i prestati ih zamatati ukrasnim papirom ili tražiti opravdanja za takvo stanje srca. Ozdravljenje se događa tek kada priznamo istinu. Istina nas oslobađa! Ona je gorka i teška, ali nas čini slobodnima! Istina o meni samom! O mom srcu! Potrebno je odustati od obrana i opravdanja. Često mi se događa da moj odnos prema suprugu i djeci diktira „nečisto“ srce, u koje se uvukla ljutnja, lijenost ili oholost. Vrlo brzo oni koji žive sa mnom vide i osjete što se zapravo događa u mom srcu. Kada to i sama prepoznam i vidim, osjećam nelagodu i stid. Prepadnem se sebe! Što sam sve u stanju učiniti? Tada vapim Isusu: „Očisti mi srce! Učini ga sposobnim za ljubav, jer ja sama to ne mogu!“

Drugi korak koji nam pomaže u odgoju srca za čistoću jest odluka ljubiti Gospodina iznad svega i odreći se svih lažnih „bogova“, kojima često poklanjamo svoje srce: ljudi, navezanosti na materijalno, ljudskih obzira ili strahova! Sve nam to puni srce nemiroj i tjeskobom. Imati čisto srce znači ljubiti Boga iznad svega i potpuno se predati u Njegovu svetu volju. To je naša odluka, u malim i velikim stvarima, Bogu reći DA. Kada Gospodinu daš svoju volju, na neki si

mu način dao sve. A to nije jednostavno! Usklađivanje našeg i Njegova srca jest proces. Ne događa se odmah i brzo! Potreban je hod s Gospodinom i naša ustrajnost. Čovjek koji se trudi srce uvijek i iznova darovati Gospodinu, vrlo dobro prepoznaje kada srce neuredno čezne za stvorenjima. Takav čovjek ima otvorene oči i dobre „senzore“ koji ga upozoravaju u kojem mu je stanju srce. Potrebna je budnost! Potrebno je trajno bdjeti nad vlastitim srcem i čekati Zaručnika. Imati dovoljno ulja, kao mudre djevice iz Evanđelja.

Korizma je privilegirano vrijeme za „remont“ vlastita srca. Moram priznati da se pomalo i plašim jakih vremena koja imamo kao dar u jednoj crkvenoj godini. Bojim se iskreno pogledati u vlastito srce. Gdje smo Gospodin i ja? Bojim se vlastite lijenosti i ravnodušnosti. Isus je ozbiljan i želi me cijelu. I ako mu dopustim, On će sigurno oblikovati moje srce. Važan mu je moj pristanak! Želim vam iskrenost i otvorenost za mišljenjem onoga što „smeta“ našem Gospodinu. Želim da Gospodin ove korizme i meni i vama „sruši“ sva lažna carstva koja smo sagradili nekom drugom u našim srcima. Neka nam korizma bude plodonosna! Čisto srce, stvori nam Gospodine!

6. MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE ZA OSOBE S INVALIDITETOM

15. lipanj – 18. lipanj 2017.
DA LJUBAV VAŠA SVE VIŠE RASTE (Fil 1,9)

Šesto međunarodno hodočašće za osobe s invaliditetom održat će se u Međugorju **od 15. do 18. lipnja 2017.** Okupljanje i smještaj sudionika u kuće župljana predviđen je u posljednjepodnevnim satima u četvrtak, 15. lipnja 2017.

Posebnost ovog hodočašća za osobe s invaliditetom jest što se od strane župljana župe Međugorje sudionicima hodočašća osigurava besplatan boravak. Prošle je godine organizacijski odbor Hodočašća zajedno s predstavnicima MZ Međugorja i Bijakovića donio određena pravila koja će vrijediti i za ovogodišnje hodočašće:

- Hodočašće ostaje besplatno za OSOBE S INVALIDITETOM i ZA 1 PRATITELJA (to može biti jedan roditelj, pratitelj ili skrbnik). Također za vozače autobusa ili kombija.
- Za ostale članove obitelji, drugog pratitelja, prijatelja ili volontera kvota za smještaj koja se treba uplatiti je 60 E po osobi. (Cijena za tri polupansiona.)
- Smještaj je na bazi polupansiona.
- U dogovoru s domaćinom – moguća je hladna večera u pansionu
- Ukoliko se dolazi u petak (16. 06. na ručak) – cijena hodočašća je 50 E po osobi

Zadnji je rok prijave 30. svibanj 2017. na e-mail adresu gospina.skola@gmail.com U PRIJAVI NAVESTI: vrijeme dolaska, kontakt telefon, ukupan broj hodočasnika te poimence navesti OSOBU (DIJETE) S INVALIDITETOM (i vrstu invaliditeta) I JEDNOG PRATITELJA KOJI IDU BESPLATNO, te ulogu drugih osoba u pratnji, koje plaćaju kvotu smještaja.

Apeliramo na voditelje hodočašća da pri upisu hodočasnika vode brigu o istinskim potrebama kako ne bi došlo do neugodnih situacija. Zahvaljujemo svima na razumijevanju!

PROGRAM HODOČAŠĆA

ČETVRTAK, 15. 06. 2017.

15,00 – 17,00 – dolazak sudionika

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje)

PETAK, 16. 06. 2017.

DVORANA IVANA PAVLA II

9,00 – 11, 00 – predstavljanje sudionika po grupama
11,15 – 12, 00 – 1. predavanje // glazbena radionica za ostale na vanjskom oltaru

12,30 – ručak po pansionima

15,30 – 17,00 sati – MOLITVA KRIŽNOG PUTA za osobe s invaliditetom

17.30 – 18.00 sati – prezentacija o međunarodnom pokretu „Vjera i Svjetlo“

16,00 – molitva križnog puta za roditelje i prijatelje na KRIŽEVCU – pridruživanje molitvi župe

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje, klanjanje križu)

SUBOTA, 17. 06. 2017.

JUTRO: U MAJČINU SELU:

9,00 – 12,00: Molitva krunice za one koji se mogu popeti na Podbrdo

PODBRDO: u 9,30 zajednička molitva KRUNICE oko Gospina kipa

12,30 – ručak i pauza po pansionima

RUČAK ZA JEDNODNEVNE POSJETITELJE – u vlastitoj organizaciji

POPODNE: DVORANA IVANA PAVLA II:

15,30 – 16, 15 – 2. predavanje

16,15 – 17,00 – svjedočanstvo

17,00 – 17,45 – 3. predavanje

18, 00 – Večernji molitveni program (krunica, sv. misa, molitva za ozdravljenje)

22,00 – KLANJANJE u župi

NEDJELJA, 18. 06. 2017.

NA VANJSKOM OLTARU CRKVE

10,30 – 11,00 – svjedočanstvo

11, 00 – ŽUPNA sv. misa na vanjskom oltaru Crkve

Koordinator: fra Marinko Šakota, župnik

Predavač: fra Ante Vučković, ofm

O predavaču:

Fra Ante Vučković, ofm

Ante Vučković rođen je 1958. godine u Sinju, član je franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja – Split. Sjemenište i klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju. Teologiju je završio u Makarskoj i Zagrebu.

Za svećenika je zaređen 1983. Specijalizirao je filozofiju u Münchenu i Rimu s posebnim naglaskom na suvremenu filozofiju. Predavao je filozofiju u Rimu, na Papinskom učilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Profesor je filozofije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu, čiji je bio i dekan, a trenutno obnaša dužnost prodekana za znanost.

U vrijeme rata i poslije njega posebno se bavi pitanjima pomirenja i praštanja u okviru Franjevačkog instituta za kulturu mira u Splitu.

Sudionik je mnogih simpozija, suautor zbornika na temu pomirenja i praštanja. Zapažen je voditelj duhovnih vježbi i pisac s temama iz kršćanske duhovnosti.

Osim članaka po raznim časopisima i novinama objavio je i knjige: *Dimenzija slušanja kod M. Heideggera* (1993.), (2003.), *Dah sile Božje* (2005.), *Putovi i stramputice praštanja* (2006.), *Imena i riječi* (2009.), *Vrtlog grijeha* (2014.).

Župljanima i međugorskim hodočasnici poznat je kao nadahnuti propovjednik te glavni predavač na 25. Mladifestu 2015. godine. Njegove kateheze s tog seminara objavljene su u knjizi *Gledaj, tvoja majka* (2016.) u izdanju našeg ICMM-a.

KORIZMA JE PRIVILEGIRANO VRIJEME ZA „REMONT“ VLASTITA SRCA. MORAM PRIZNATI DA SE POMALO I PLAŠIM JAKIH VREMENA KOJA IMAMO KAO DAR U JEDNOJ CRKVENOJ GODINI. BOJIM SE ISKRENO POGLEDATI U VLASTITO SRCE. GDJE SMO GOSPODIN I JA?

7. MEĐUNARODNO HODOČAŠĆE OBITELJI

16. lipanj – 18. lipanj 2017.

Sedmo međunarodno hodočašće obitelji organizira Udruga KUP KARMELE iz Zagreba u suradnji sa Župnim uredom sv. Jakova iz Međugorja. Veliku ulogu imaju i sami župljani koji su prihvatljivim cijenama smještaja omogućili da hodočašću mogu prisustvovati cijele i mnogobrojne obitelji.

Hodočašće obitelji organizirano je prvi put 2010. god. Sa skromnim sredstvima za organizatore bio je uspjeh dovesti jedan autobus hodočasnika: roditelja i djece. Uspjelo se u dogovoru s prijevoznicima i vlasnicima pansiona u Međugorju dogovoriti puno niže cijene smještaja. Već sljedeće godine počele su se javljati nove obitelji koje su na osnovi svjedočanstava onih koji su bili tu željele prisustvovati novom hodočašću Kraljici Mira! Prošle godine, dakle šest godine poslije, Kraljici Mira je hodočastilo devet autobusa s dvije stotine roditelja i dvije stotine djece u dobi od 3 mjeseci do 18 godina. Obitelji su bile iz Slovenije, Austrije, Filipina, Indije, Hrvatske i BiH. Za ovu godinu imamo najavljeno još više obitelji iz još nekih drugih zemalja.

Uvjet sudjelovanja na hodočašću jest sudjelovanje obitelji, dakle muž, žena i njihova djeca. Naravno, i njihovi djedovi i bake ako žele. Rastavljeni ili udovci također su dobrodošli.

Pitamo se što to privlači djecu na hodočašće obitelji? Ja bih rekao da je hodočašće obitelji festival mladih i njihovih roditelja! Roditelji mi svjedoče kako djeca s nestrpljenjem očekuju sljedeće hodočašće jer ni u Disneylandu ili Gardalandu nisu osjetili mir u srcu kao u Gospalandu. U Međugorju su bili odvojeni od TV-a, igrice, a bili su u zajedništvu sa svojim roditeljima i možda po prvi put vidjeli roditelje kako plaču, a da to nije radi svađe i nerazumijevanja već radi milosti: obnove ljubavi u braku i obnove ljubavi prema Bogu i Gospi!

Znam iz svjedočanstava da smo ovim hodočašćem spasili mnogo brakova, potaknuli mnogo supružnika na dijete više u obitelji, potaknuli mnogo obitelji na promjenu života na bolje. U zajedništvu s Bogom i Gospom!

Organizator: Robert Rukavina iz udruge „Kup Karmel“

PROGRAM HODOČAŠĆA OBITELJI

Petak, 16. lipanj 2017.

Poslijepodne: dolazak u Međugorje
Večernji molitveni program i klanjanje križu
Molitva križnog puta na Križevcu iza večere (za sve koji žele)

Subota, 17. lipanj 2017.

Dvorana Ivana Pavla II.
od 9,00 – 14,00 – molitva, svjedočanstva, obred obnove bračnih zavjeta (fra Marinko Šakota)
slobodno popodne
večernji molitveni program

Nedjelja, 18. lipanj 2017.

8,00 sati – sv. misa u župi
9,30 – molitva krunice na Podbrdu
ručak
Povratak kućama

CIJELO NEBO 'NAVIJA' ZA NAS!

MOŽDA ME NIŠTA TAKVOM LAKOĆOM NE MOŽE POVESTI U ONAJ PROSTOR PREDIVNIH SLIKA I SJEĆANJA NA MOJE BORAVKE U MEĐUGORJU, KAKO TO MOGU UČINITI PJE-SME. I kao da i sada mogu čuti, dok ovo pišem, one predivne melodije gitare i violine, tihe napjeve i zazive koje sam toliko puta pjevao na klanjanjima ili svetim misama. I zaista, Gospodin je tako prekrasno utkao u glazbu i u note ono nešto što nemaju riječi same, ono nešto što me gotovo trenutno može ponijeti u molitvu, sabrati, pokrenuti i protresti cijelo biće.

Pjesme koje sam upijao u Međugorju imaju i ono nešto još posebnije za mene, onaj poseban 'attachement', osjećaj prisutnosti Gospe i mnoštvo predivnih sjećanja na trenutke pomirenja u sakramentu pokore, u onim drvenim ispovjedaonicama gdje smo čekali u redovima, strpljivo, da po tko zna koji put proživimo onaj trenutak oprostjenja i opravdanja, izlječenja i milosrđa,

KREŠIMIR
MILETIĆ

NA POSEBAN NAČIN MEĐUGORJE JE LIJEPO U OŽUJKU, U VRIJEME KORIZME. PRIRODA SE POLAKO BUDI, NEKAKO USPOREDO I KAO DA PRATI ZAJEDNIČKI TAKT S NASTOJANJIMA TOLIKIH HODOČASNIKA DA SE I NJIHOVO BIĆE PROBUDI, RASCVATE U GOSPODINU.

podizanja iz blata grijeha i slabosti. Lijep je to osjećaj, kada te pjesma može ponijeti u taj prostor malečnosti, svjesnosti vlastite grješnosti, naspram beskrajne Božje blizine i bezuvjetne ljubavi.

I tako me je jedna predivna pjesma podsjetila na jednu meni posebno dragu korizmu u Međugorju. Na poseban način Međugorje je lijepo u ožujku, u vrijeme korizme. Priroda se polako budi, nekako usporedo, i kao da prati zajednički takt s nastojanjima tolikih hodočasnika da se i njihovo biće probudi, rascvate u Gospodinu. Korizma je predivna u Međugorju. I nije li zaista neizreciv blagoslov i dar imati to povlašteno vrijeme, uvijek iznova, kao još jednu šansu, kao još jedan poziv, da se vratimo Gospodinu, da se istinski obratimo, rastvorimo, 'razoružamo' i darujemo svoj život Njemu koji je predao svoj život za nas?

I dok sam razmišljao što bih trebao činiti kroz ovu korizmu i čega bih se trebao odreći, prisjetio sam se onog pitanja koje je Gospo-

din postavio Adamu u Edenskom vrtu, nakon pada. 'Adame, gdje si?' Zaista, gdje sam to ja? Gdje sam se to skrio od Gospodina? I nije trebalo dugo da zapravo shvatim da sam se i ja, kao i Adam, sakrio od Gospodina u toliko područja mojeg života. Da postoji puno toga što u mojem životu smeta da se potpuno predam Gospodinu i što svakako trebam odbaciti kako bih bio i ostao u zajedništvu s njime. Da mu se približim. Da Mu dopustim da me oslobodi ropstva grijeha.

I ne trebam dugo razmišljati da primijetim kako postoje toliki odnosi s vrlo konkretnim osobama koje bih trebao popraviti, kako još uvijek postoje rane i situacije koje trebam oprostiti. Osjećam da je taj prostor možda i najvažniji, prostor konkretnih odnosa s mojim ukućanima, s mojom obitelji, kolegama na poslu, župljanima. Što mi vrijede odricanja i suho trapljenje ako sam bez ljubavi i ako mi srce ostane isto? I tu osjećam veliku potrebu i žed za Božjom intervencijom u moj život. Svjestan

da se sam svojim snagama ne mogu promijeniti. Neka- da čak niti pomaknuti.

U Međugorskim klupama često sam sjedio ili klečao s takvim molitvama. Duboko svjestan potrebe za obraćenjem srca, ali ipak miran. Jer znam da nisam sam. Znam da se cijelo Nebo raduje obraćenju jednog grješnika i 'navija' za mene, za svakog od nas. Zato je meni korizma radosna. Jer je već i sam taj povratak, iako još nisam stigao do cilja, ispunjen radošću, jer znam kamo idem i tko je na tom cijelom putu prisutan, uz mene, za mene. Znam da je sretan što se trudim, što unatoč brojnim slabostima ne odustajem. I taj osjećaj mira je gotovo opipljiv uokolo tih međugorskih klupa, u kojima sam proživljavao radost povratka, u onim napjevima, pjesmama i predivnoj igri violine i gitare u župnoj crkvi.

Nama koji imamo obitelji zapravo nije potrebno dugo tražiti područje na kojem bismo trebali kroz korizmu vježbati, raditi na sebi, dopustiti da Gospodin radi na nama. U sakramentu braka bračni su supružnici jedan drugome onaj prvi i najvažniji put prema Gospodinu. Gospodin me čeka upravo u mojoj supruzi, u potpunom darivanju, ljubavi i vjernosti. I vjerujem da svatko od nas ima jako puno prostora za vrlo konkretna djela ljubavi u svome braku, prema svome bračnom supružniku, ali i prema djeci, cijeloj obitelji. Osobito mi muževi, koji smo pozvani ljubiti supruge kao što je Krist ljubio Crkvu. Neka nas na tome putu prati zagovor Kraljice Mira!

Jesmo li svjesni moći riječi?

U KORIZMI POČNIMO DRUKČIJE KOMUNICIRATI...

Mnogi će se u korizmi odreći različitih poroka, navika i običaja. Neki će preispitivati svoja djela, napraviti životnu inventuru i nastojati promijeniti život. No, svjesni smo da većina onih koji se nazivaju vjernicima ne će unijeti nikakve promjene u svoje ponašanje te će pronaći mnoštvo alibija za nečinjenje. Mnogi će reći da je to zahtjevno, da iziskuje vremena, da treba biti discipliniran, da se treba povući u osamu... Međutim, ima jedno područje gdje možemo napraviti radikalne promjene bez puno napora i odricanja, a učinke će osjetiti mnogi u našem okruženju. To je naša komunikacija. Naša komunikacija s drugima.

BOŽO SKOKO

KROZ KOMUNIKACIJU MOŽEMO USREĆITI LJUDE S KOJIMA SE DRUŽIMO I SUSREĆEMO, ULJEPŠATI IM ŽIVOT I SAMI ŽIVJETI SRETNIJE. Možemo drugima donijeti nadu u ovim kriznim i pesimističnim vremenima. Primjerice, zašto ne bismo u korizmi postali ljubazniji prema kolegama na poslu, obzirniji prema ukućanima, srdačniji prema nepoznatim ljudima? Zašto se ne bismo prestali živcirati i psovati za volanom ili pokušali ne reagirati na uvrede ili teške riječi upućene na naš račun? Zašto ne bismo imali više vremena za one koje dugo nismo vidjeli ili za nama najbliže za koje inače nemamo vremena? Zašto se ne bismo javili rođacima koje smo skoro zaboravili, a kojima bi naš poziv

uljepšao ne samo dan, već i cijelu korizmu? Komunikacija ima moć koje često uopće nismo svjesni i koju doživljavamo najobičnijom rutinom. A malim pomacima na tom području, koji sve više postaju umjetnost, možemo sebi i bližnjima početi lagano mijenjati život. Naime, svega se u životu možemo odreći, jedino ne možemo prestati komunicirati. Naša svakodnevica, baš kao i svaka djelatnost koja počiva na međuljudskim odnosima, sve više ovisi o našem umijeću komuniciranja. Svakodnevno komuniciramo – s najbližima u obitelji, s kolegama na poslu, s prijateljima uz kavu, s prolaznicima na ulici... Komuniciramo licem u lice, telefonom, internetom, mobilnim porukama... Razgovaramo, pregovaramo, molimo, zahvaljujemo, branimo, uvjeravamo, promoviramo, nasmičavamo, zavodimo... I kad šutimo, naš izraz lica jasno govori o našem raspoloženju. Komunikacija je jedno od bitnih obilježja svakog čovjeka i svakog društva. Ona prožima sve društvene pore i sve segmente našeg života. Ona nas umrežava s drugima, ali i stvara raskole, podiže barijere, vodi sukobima... Naša komunikacija pritom nije upućena samo drugima jer istodobno govori o nama samima, o našem raspoloženju, vrijednostima, identitetu, odnosu prema drugima.

Jeste li se, stoga, ikada zapitali – kako komuniciramo? Kako se odnosimo prema drugima? Kako nas drugi doživljavaju na temelju naše komunikacije? Možemo li našu komunikaciju poboljšati, a time uljepšati život sebi

i drugima? Naravno da možemo! Komunikacijom možemo prijeći sve granice koje nas sputavaju. A da bismo za početak napravili promjenu ili iskorak, počnimo u odnosu s drugima paziti na njihove osjećaje i očekivanja. Neka nam ljudi koje susrećemo postanu važni. A jedna od temeljnih vještina kojima dokazujemo da nam je stalo do drugih jest naučiti slušati druge. Prisjetite se one pučke uzrečice koja kaže da nam je Bog dao par ušiju, a samo jedna usta. Britanski je državnik Winston Churchill rekao: „Govor je srebro, a šutnja je zlato!“ Trebamo ponekad zašutjeti iako je to prilično teško. Trebamo pokazati zanimanje za druge i ono što oni govore. A kad govorimo, onda moramo naučiti govoriti jezikom sugovornika. To ne znači da moramo naučiti još jedan strani jezik već se trebamo prilagoditi njihovom svijetu, načinu razmišljanja i izražavanja... Trebamo

se uživjeti u njihov svijet, probleme i tegobe, sagledati situaciju iz njihova kuta gledanja.

Ne zaboravite da je ljudima vrlo drago čuti njihovo ime iz vaših usta. Stoga ljudima pristupajte osobno. Ako ne želite srušiti mostove koji vas vežu s ljudima, nikada ne kritizirajte, ne prigovarajte i ne osuđujte ljude. To nikada nije činio ni Isus. Probajte ih poput njega razumjeti. Pokušajmo dokučiti zašto oni čine to što čine. Vrijeđanje ljudi ne samo da ih ne mijenja nego između vas i njih podiže zid i dugoročno onemogućava razvoj normalne komunikacije, iako ćete u prvi mah misliti da ste riješili problem. Stoga, indirektno ljudima skrenite pozornost na njihovu pogrešku. Otvorite im oči, покаžite i drugu stranu uzroka i posljedica. Pričajte prvi o vlastitim pogreškama. Покаžite da ste i vi čovjek i da je ljudski grijehiti. To će im biti veća škola nego bilo kakva učena lekcija. Dat će sve od sebe da to ne ponove. Svatko može kritizirati, osuđivati i prigovarati, ali treba karaktera i samokontrole kako bismo bili suosjećajni i kako bismo mogli praštati. Ako želimo promijeniti ljude bez napada i otpora, moramo dotičnoj osobi pristupiti s poštovanjem i prihvaćanjem. Njezin odgovor ovisi uglavnom o našem pristupu. Ako nekoga morate pobijediti ili preglasati, dopustite mu da sačuva obraz i napravi častan uzmak. Ljudi će vam na tome biti zahvalni jer ne vole biti

poraženi ili osramoćeni. Naravno pogrešno je ustaljeno mišljenje da uvijek netko mora izgubiti da bi netko drugi dobio. Autor je *Malog princa* Antoine de Saint-Exupéry napisao: *Ja nemam pravo reći ili napraviti ništa od onoga što bi umanjilo čovjeka u njegovim vlastitim očima. Nije važno ono što ja mislim o njemu nego ono što on misli o sebi. Vrijeđanje čovjeka u njegovom dostojanstvu je zločin.*

POSTANIMO U KORIZMI ZAINTERESIRANI ZA DRUGE LJUDE, NJIHOVE ŽIVOTE, KRIŽEVE I RADOSTI. VESELITE SE DOSEZIMA DRUGIH, ZANIMAJTE SE ZA NJIHOVE HOBIJE, RADUJTE SE NJIHOVIM OBITELJIMA... KAO ŠTO JE NEKI PJESNIK REKAO: PRUŽITE RUKU NEZNANCU I VAŠOJ USAMLJENOSTI JE KRAJ!

Dajte ljudima na važnosti bez obzira o kome je riječ – portiru, trgovkinji, vozaču, dostavljaču... John Dewey je rekao da je želja za osjećajem važnosti najdublji poriv u ljudskoj prirodi, a William James je dodao kako je najdublje načelo ljudske prirode – žudnja za poštovanjem. Emerson je zapisao da je svaki čovjek kojeg sretnemo u nečemu bolji od nas. Prema tome susretnimo ga s poštovanjem jer nešto možemo naučiti od njega. S druge strane svatko posjeduje nešto što možemo istaknuti i pohvaliti ili što mu je važno – od lijepe kose, zanimljivog hobija, nadarenog djeteta do uspješnog projekta, ukusno pripremljenog jela ili dražesnog kućnog ljubimca. Prije nego započnemo interakciju s drugima, zapitajmo se hoćemo li našem bližnjemu svojim riječima uljepšati ili pokvariti dan. Možemo naći načina da prikladno priopćimo čak i neke teške informacije. Uz pomoć osmijeha uvijek ili u barem devedeset posto slučajeva možete izbjeći ili ublažiti probleme i dobiti od sugovornika ono što želite. Osmijeh uistinu može otopiti čelik. Frank Bettger kaže: *Sreću možete njegovati pomoću osmijeha. Darujte svakoj živoj duši koju sretnete najbolji osmijeh svojeg života i uočite koliko ćete se bolje osjećati i koliko ćete bolje izgledati. To je jedan od najboljih načina da prestanete brinuti i počnete živjeti.*

Postanimo u korizmi zainteresirani za druge ljude, njihove živote, križeve i radosti. Veselite se dosezima drugih, zanimajte se za njihove hobije, radujte se njihovim obiteljima... Kao što je neki pjesnik rekao: *Pružite ruku neznanцу i vašoj usamljenosti je kraj!* Ne morate biti anđeo da biste svakog dana učinili neko dobro djelo ili barem nekome uljepšali dan – ako ništa, telefonskim pozivom ili osmijehom, malenim, pažljivo odabranim i neočeki-

vanim poklonom, komplimentom, odustajanjem od zahtjeva... Dodajte malo nježnosti u svakodnevnu radnu rutinu... Tako ćete otvoriti i najzaključanija vrata i doseći neslućene visine u odnosu s drugim ljudima. *Pričajte s ljudima o njima* – rekao je Disraeli, jedan od najmudrijih ljudi nekadašnjeg Britanskog carstva – *Pričajte ljudima o njima i oni će slušati satima!* Naravno pobudite u drugoj osobi osjećaj važnosti iskreno, a ne glumljenjem.

Unatoč svim obvezama nastojite provoditi više vremena s vašim voljenima. Recite poneku ljubaznu riječ onim najmlađima koji vas gledaju sa strahopoštovanjem, jer će ta mala osoba uskoro odrasti i otići. Cijenite svaki trenutak koji provedete s voljenima ili s prijateljima jer jednog dana ti ljudi više ne će biti tu. Zapravo, ako želimo sebi i drugima početi mijenjati život, već u ovoj korizmi unesimo u komunikaciju s drugima više osjećaja i pažnje, odgovornosti i susretljivosti. Ljudska riječ ostavlja duboke tragove. Oni se ne mogu dodatno redizajnirati ili ušminkati. Ljudi ponekad mijenjaju i vlastito ime, ali se njihova djela pamte sve do smrti, a ponekad i duže. Ne možemo ništa učiniti, ni postići u životu bez drugih ljudi. Stoga neka nam postanu važniji u životu. Naravno sve ima svoje granice. Zato znajte sačuvati svoje „ja“, svoje vrijednosti i dostojanstvo u odnosima s drugima. Pružiti ruku drugima ne znači odustati od vlastitih načela. Ali ako svakog dana napravimo barem jednu promjenu u načinu našeg komuniciranja i odnosa prema drugima, naš život će postati ispunjeniji, a ljudi oko nas će osjetiti da smo uistinu kršćani, ljudi nade. Učine li to i vaši prijatelji i poznanici – vjerujte, započeli smo mijenjati domovinu. Naša zemlja će postati ugodnije mjesto za življenje.

...SVEGA SE U ŽIVOTU MOŽEMO ODREĆI, JEDINO NE MOŽEMO PRESTATI KOMUNICIRATI. NAŠA SVAKODNEVICA, BAŠ KAO I SVAKA DJELATNOST KOJA POČIVA NA MEĐULJUDSKIM ODNOSIMA, SVE VIŠE OVISI O NAŠEM UMIJEĆU KOMUNICIRANJA.

MORAMO DIJALOGIZIRATI SA SVIJETOM

Svim kršćanima, a osobito nama katolicima, ne bi trebalo u ovom povijesnom času biti do toga da svijetom plasiramo nove sumnje i površne svađe. Nema više potrebe žučljivo dokazivati da postoji Bog, jer to je pitanje – čak i mnogim tzv. ateistima – jasno i milijunima puta odgovoreno.

MATE KRAJINA

ZAPRAVO, ČOVJEČANSTVO JE MNOGO PUTA VEĆ BILO NA TIM STAZAMA, KAD SE „ŠTVARAO I PROPAGIRAO NOVI ČOVJEK“, NOVI POLITIČKI I GOSPODARSKI ODNOSI. Zbog upravo tih novih

i maglovitih vizija budućnosti valja nam jasno izreći i posvjedočiti ono u što vjerujemo, ali uvijek s uzdržljivošću, mirom i skromnim ponosom. Valja nam se pokazati u svijetu kao zajednica i zajednice ljudi koje se međusobno poštuju i ljube, opraštaju i pomažu, a tek kad su pritisnuti zlom ustaju protiv ponižavajućih zakona i struktura svijeta. Naime, učini se danas da čovječanstvo ništa nije naučilo, nego da se vraća tisućljeća unatrag. Crkva, kao i uvijek kroz povijest, mora, stoga, ostati okvir bez okvira za revitalizaciju svekolikih ljudskih odnosa, a posebno poticati konstruktivnu kreaciju u svim vidovima života. Nije dovoljno samo blagoslivljati ili kuditi (iz zavjetrine, izolacije i sterilnosti) osrednje domete građanske mudrosti, nego u to područje se mora konkretno, glasom ali i stasom ući, te stalno ubrizgavati želju za jedinstvom u različitosti i njegovati iskonsku slobodu.

Kod nas se, nažalost u tom smislu, ne razvija gotovo nikakav dijalog. Iznad glava, u zrakoprazni prostor, lete različite pragmatične teze i zaključci, i nikako da se spuste u realnost, da zapnu za nekakav mozak u našoj javnosti. Nema na tom temelju ni razgovora ni napretka. Riječi koje neodgovorno lete sa svih strana sve manje su sredstvo sporazumijevanja,

a sve više sredstvo novih sukoba i zatvaranja u različite torove. Ako mnogi nikad nisu ni zavirili preko našeg zida, kako će nam povjerovati? Na nama je vjerodostojno, mirno i strpljivo, pokazati tko smo i kakvi smo, a ne politikantskim rječnikom dehumanizirati odnose. Moramo dijalogizirati sa svijetom, ali taj govor treba biti ponajprije svjedočanstvo o sebi, a onda jasno usmjeren prema različitim devijacijama u društvu. Imperativ je ožvjeti Kristovim naukom male zajednice, donositi toplinu razumijevanja i milosrđa u okružju grozničave komercijalizacije i fiskalizacije, ekonomskog i svakog drugog nomadstva. Svijet nije samo naš li njihov: mjesto je to našeg otkupljenja u kojem valja biti autentičan kršćanin, a ne bič Božji, a takozvani oni neka budu kakvi hoće.

Nema ekskluzive kod kršćana. Činjenica je da svi griješimo. To nas nikada ne bi trebala previše čuditi. Crkva postoji i zbog toga da bi se unutar nje opraštali grijesi. Ona vraća izravnu povezanost osobe s Bogom, koju narušavamo svaki put kada griješimo. „Mogući su lomovi i uzastopni prekidi,“ rekao je Joseph Ratzinger u knjizi Sol zemlje „jer je otkupljenje redovito povjereno čovjekovoj slobodi, a Bog tu slobodu nikada ne će dokinuti“. Navodno „dokinuće grijeha“, međutim, ma kako perfidne oblike moglo poprimiti, obična je tlapnja.

Ponekad se krivo misli da – budući da znamo kako će nam biti oprosteno – smijemo „slobodno“ griješiti. I sâm je Krist bio poprilično velikodušan oko pitanja koliko bismo puta trebali oprostiti, iako nikada nije poticao na grijeh. Međutim, u ovakvim razmatranjima pojavljuje se još jedan ozbiljan problem: za Crkvu se svakako može reći da ima „neprijatelje“; one koji je na sve moguće načine ograničavaju, koji uspostavljaju lažne ideološke sustave, propise i novovjeke običaje kojima je žele zamijeniti ili joj proturječiti. Brojne zemlje svijeta, brojnije no što bismo pomislili – uključujući i našu vlastitu – posjeduju propise koji niječu ili pak ograničavaju slobodu prakticanja, odnosno, naviještanja vjere. Takva su ograničenja krajnje nepravedna, sumnjiva i upitna, jer otkrivaju nešto od „otajstva bezakonja“ i otajstva mržnje na dobro, na Boga. C. S. Lewis već je davno upozorio da je „najveće zlo što ga možemo počinuti nazivati zlo dobrim, a dobro zlim“.

Kada su novinari upitali engleskog obraćenika, glasovitog genijalca K.G. Chestertona, zašto je pristupio Katoličkoj Crkvi, on je odgovorio: „Kako bih se riješio svojih grijeha.“ Upravo Novi Zavjet tu činjenicu jasno ističe i naviješta da je oslobađanje od grijehâ središnji cilj otkupljenja. Krist je tvrdio pred svojim suvremenikima da posjeduje moć potrebnu za opraštanje grijeha, a ta je njegova tvrdnja sablaznila židovske vođe koji su ga slušali.

No, On nije odstupao od svoga cilja. Predao je svojim apostolima u Crkvi vlast nastavljanja te središnje svrhe, ali isključivo u Njegovo Ime.

Kristova pouka i poruka je olakšavajuća spoznaja da napokon raspoložemo vjerodostojnim načinom oslobođenja od grijehâ. Preduvjet je pritom da upravo to i želimo, jer nam je dobro poznato koliko nas grijesi opterećuju. Božje zapovijedi koje redom započinju riječju „ne“, uostalom, odnose se na zaista temeljne stvari. Chesterton je tu ujedno primijetio da su nam ta temeljna upozorenja što ne bismo trebali činiti dana da bismo bili slobodni činiti ono što želimo, a da pritom nismo opterećeni teretom svojih grijeha. Grijeh nas – čak i onda kada ga uporno proglašavamo nečim „dobrim“ (a upravo je začuđujuće koliki to danas čine) – prijeti činiti ono što želimo, posegnuti za dobrom za kojim težimo. Čak i kada griješimo, mi zapravo iskonski težimo za dobrom, samo to činimo na pogrešnim mjestima i na krivi način.

Negdje tridesetih godina prošlog stoljeća, za vrijeme Španjolskog građanskoga rata, koji je svojim političkim pipcima uključivao Njemačku i Italiju, Pio XI. postavio je sljedeće pitanje: „Tko su najopasniji neprijatelji Crkve?“ I odgovorio je na to pitanje ovako: „Najgori progonitelji Crkve bili su njeni vlastiti nevjerni biskupi, svećenici, redovnice i redovnici. Protivljenje izvana je strašno, ali po njemu smo primili brojne mučenike. Ipak, najljući su neprijatelji Crkve njeni vlastiti izdajice.“

Zbog čega je tome tako, pitamo se? Poslanje Crkve *ad extra* uvelike je povezano sa svjedočenjem za istinu samih kršćana, osobito onih na visokim položajima, bez obzira na to je li riječ o kleru ili pak laicima. Pokajanje je i dalje jedini način zaustavljanja toga procesa!

MILE MAMIĆ

MUKA I NJEZINE IZVEDENICE /SLIČNICE

POČELA JE KORIZMA. To je vrijeme kad se na poseban način prisjećamo Kristove muke i smrti na križu. S jezičnoga i sadržajnog gledišta promotrit ćemo riječ muka, te njezine izvedenice i sličnice.

Kristovoj mucu ništa ne nedostaje. Ona je dovoljna za spasenje svijeta. Ali muka svakoga člana Otajstvenoga Tijela Kristova pridružuje se mucu Kristovoj. Tko progoni kršćane, progoni Krista. Tko muči kršćane, muči Krista. To se može shvatiti i u najširem smislu jer je obuhvatnost Kristove spasenjske žrtve čudesna, sveobuhvatna. To je sam Isus jasno rekao Savlu svojim pitanjem: „Savle, Savle, zašto me progoniš?“ (Dj 9,4)

Temeljna riječ *muka* povezana je s cijelim nizom riječi: *mučiti, mučenje, mučenik, mučenica, mučeništvo, mučenički, zatim mučitelj, mučiteljica*. Tu su važni i negativci. Da nije bilo njih, ne bi bilo ni pozitivaca.

Riječ *muka* ima svoje sličnoznačnice: *patnja, bol, trpljenje, uskoj vezi s tim je i progon, progoniti/prognati, prognanik, prognanica, prognanički, progonitelj, progoniteljica* itd. To obično uključuje masovnost, sustavnost i završava masovnim *progonom, pokoljem, ubojstvom*. Ako se radi o sustavnom istrjebljivanju nekoga naroda, u pitanju je *genocid (pokolj zatorni)*, prema glagolu *zatrati* (narod, pleme, porodicu, obitelj).

U svim tim situacijama na jednoj strani imamo *silnike, tlačitelje, progonitelje, mučitelje*, a na drugoj njihove žrtve: *patnike, mučenike, prognanike*.

Razlozi mogu biti raznovrsni. Najčešće su nacionalni, vjerski, ideološki. Teško je proniknuti u motive novijeg tipa terorizma. Usmjereni su često i protiv neke struje unutar iste zajednice.

Isus Krist, potpuno nedužan, završio je kao mučenik. Njegov učenik Stjepan bio je prvi Kristov mučenik. Svi su apostoli bili mučeni, a većina ih je završila mučeniškom smrću. Savao je po vlastitom priznanju progono Crkvu Božju, a nakon čudnog obraćenja postaje Pavao, najgorljiviji širitelj kršćanstva i Kristov mučenik. Prva stoljeća kršćanstva obilježena su progonima i mučeništvom. Kršćanska međusobna ljubav i solidarnost u to vrijeme bila je na najvišoj razini. Gledajući ih kako se ljube, progonitelji su se obraćali. Promatrajući zbivanja u svijetu, čini se da se to vrijeme ponovno vraća. I u Europi ima vidljivih znakova kršćanofobije, što se lako pretvori u mržnju i agresiju.

Bilo bi sasvim normalno, ljudski da se mučitelji i mučenici, progonitelji i prognanici, silnici i žrtve ne ljube. Sam Bog zna kakvi su osjećaji u duši jednoga i drugoga u trenutku smaknuća. Ali Krist je to potpu-

no preokrenuo: „Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one koji vas progone ...“ (Mt 5,22) Lako je to reći, ali teško je učiniti. Krist je na križu to i učinio: „Oče, oprostí im, jer ne znaju što čine!“ (Lk 23, 34) Po uzoru na Isusa učinio je to i Stjepan: „Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!“ (Dj 7,60) Divota je kršćanstva što je ljubav prema neprijatelju, progonitelju, mučitelju bitno obilježje mučeništva za Krista.

Rječnik biblijske teologije ima opširnu natuknicu – MUČENIK. Starogrčka riječ *μάρτυς* (martyr), osnova ili *μαρτύρ*- (martyr-) značila je „svjedok“, ali se uglavnom učvrstilo za *svjedočanstvo krvi, tj. polaganje života za Krista i Istinu*. Ta je riječ ušla i u latinski, pa imamo prema latinskom riječi: *martir, martirij, martirologij*. Taj rječnik najprije govori o *Kristu-Mučeniku* kao žrtvi pomirnici za grijeh svijeta, a zatim o *kršćanskom mučeniku*. Otkrivenje je zapravo knjiga mučenika, onih koji su slijedili vjernog i istinitog Svjedoka i položili Crkvi i svijetu svjedočanstvo krvi. To su oni koji su „oprali haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jagančevoj“. (Otkr 7,2)

Bože moj, koliko je takvih u našoj mukotrpnosti povijesti. Na ovom razmeđu svjetova bili smo *antemurale christianitatis* (= predziđe kršćanstva). Stoljećima smo bili na braniku kršćanske Europe. Platili smo taj časni naslov skupom cijenom. Koliko je mladića i djevojaka u svijetu mladosti, mladih muževa i žena u naponu snage položilo svoj život za „krst časni i slobodu zlatnu“?! Koliko je nedužnih ljudi, samo zato što su Hrvati i katolici, na grozan način smaknuto po europskim stratištima?! Koliko je još neistraženih jama iz Drugoga svjetskog i Domovinskog rata?!

Crkva Hrvatskih mučenika na Udbini spomenik je svima njima. Ali i mi svojim životom i vjernošću svetim idealima moramo biti njihov živi spomenik.

U prošlom smo broju Glasnika mira, poštovani čitatelji, utvrdili neke poveznice Stepinca i Međugorja, što se je ovih dana pokazalo aktualnim. Nedavno je obilježena godišnjica stradanja i mučeništva širokobriježkih fratara. Na sve strane ima dosta sličnih obilježavanja. Može se promatrati sve hrvatske mučenike, Bogu posvećene osobe i običan hrvatski puk. Može im se svima zajedno ili u manjim skupinama ili pojedinačno odavati počast, pa i moliti za njihov zagovor. Stepinac je u novije vrijeme postao simbolom hrvatske vjernosti Kristu i Istini, hrvatskoga otpora zlu svakoga totalitarizma, hrvatskoga ponosa i prkosa. Funkcionalno isticanje jednoga ne umanjuje vrijednost svakoga hrvatskog mučenika. Svi su oni na gozbi Jagančevoj! Budimo ponosni na njih i dostojni njihovi nasljednici!

VJERA ZLIH DUHOVA ILI ATEIZAM KOJI JE PREMAŠEN

Poštovani čitatelji, u našem Glasilu nastavljamo donositi misli uvaženog mislitelja Fabrica Hadjadja iz njegove knjige *Vjera zlih duhova ili ateizam koji je premašen*.

APOLOGETIKA SE TRUDI DO- KAZATI ISTINU KRŠĆANSTVA, ALI TA UPOZNATA ISTINA NIJE ZAPREKA DA SE BUDE GORI.

Ona otvara mogućnost obraćenja, ali i mogućnost najtemeljnijeg odbijanja: apologet može obavljati vražji posao, a ako umišlja da on sam svojim pobožnim obrazlaganjima obraća druge, ili ako ih, istovremeno dok se diči prenošenjem vjere, na kraju svoje rasprave žali, sam se pretvara u zloduha. Posrijedi je vražja prijevarena: upravo dok se borimo protiv ateizma, on nas ščepa u svoj teizam: u vjeru punu sebe, egološku, koja više nije teologalna...

Da dokraja kažemo, pravi problem je sljedeći: Sotona je vrlo duhovan. Sama je njegova narav potpuno duhovna. U njemu nema ni trunčice tvari. Osobno uopće ne teži materijalizmu. Dakle, može mu se vjerovati, duhovnost je njegovo ratno lukavstvo. To njegovo lukavstvo čak je toliko veliko da nas Duh Istine, očito je po svemu, nuka više prema tjelesnom, nego prema tome neodređeno duhovnom.

Ova knjiga – a to će se ubrzo vidjeti – manje pripada traktatima iz demonologije nego što je ogleđo borbi vjere. Mogao bih započeti ovom primjedbom sv. Ivana Zlatoustog: „Sigurno je da ne uživamo govoreći vam o vragu, ali nauk za koji mi je on povod vama je na najveću korist.“ U čemu je ta najveća korist? Grieh anđela, grijeh duha protiv Duha sasvim je neoprostiv. Razmišljati o njegovoj naravi (ili protunaravi), znači razmišljati o onome što nas ugrožava u temelju i pripremiti se za najunutarniju borbu.

Ako čitatelj nakraju zatvori ove stranice a da se jače ne uznemiri, one nisu postigle svoj cilj: *Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu* (Mt 10, 28). To je strah na koji nas nagovara Istina. I – ističem to odmah – to nije samo strah za dušu, uz prijezir tijela, nego strah za dušu i za tijelo, u njihovu bolnom obliku neodvojiva jedinstva (što znači da ovdje nismo ni u materijalizmu ni u spiritualizmu).

Sotona je vrlo duhovan. Sama je njegova narav potpuno duhovna. U njemu nema ni trunčice tvari. Osobno uopće ne teži materijalizmu. Dakle, može mu se vjerovati, duhovnost je njegovo ratno lukavstvo. To njegovo lukavstvo čak je toliko veliko da nas Duh Istine, očito je po svemu, nuka više prema tjelesnom, nego prema tome neodređeno duhovnom.

Na ako čitatelj bude zatvorio ove stranice bez još dubljeg pouzdanja, to jest ne dosegaš dubinu koja se mjeri točkom u kojoj se bez samosažaljenja pušta nemiru da ga prokopa, tada smo izgubili igru: *Ne prodaju li se dva vrapca za novčić? Pa ipak ni jedan od njih ne pada na zemlju bez Oca vašega. A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene. Ne bojte se dakle! Vredniji ste nego mnogo vrabaca.* (Mt 10,29-30) Tko drugi je kao ovaj Bog koji se, pred krilima zlih anđela, brine o čovjeku sve do vlasi na njegovoj glavi?

Posljednja napomena prije čitanja: postoji određena ambivalentnost kada se govori o borbi protiv vruga. Ne bi li sigurnost da se borimo kako treba bila isto što i

osobno upadanje u sotonsku oholost? Konačno, nije li i vrag uvjeren da vodi dobru borbu? Nije li čak siguran da je, unatoč svemu, u službi Božjeg nacrt? Uostalom, nije li najveća napast dijabolizirati svoga bližnjega, vidjeti počelo svakoga zla u drugome, radije nego u sebi? Ne označuje li izraz „Sotona“ tužitelja, to jest onoga koji svu krivnju prebacuje na drugoga?

Da bismo shvatili taj problem, prikladno je na samom početku navesti nekoga koji je bio čvrst i siguran da se bori protiv Zloga. Uostalom, njegov uzvišen duhovni govor kao da u svojoj intonaciji preuzima nešto od nekog oca pustinjaka, koji se obraća svojim suvremenici: „Često mi se čini da mi moramo proći kroz sva iskušenja Sotone, zlih duhova i pakla da na kraju zadobijemo konačnu pobjedu... Nema sumnje da se za mene ne bi reklo da sam pobožan, zaista nisam. Ali duboko u sebi ja sam religiozan čovjek, a to znači da ja vjerujem kako svatko tko se na ovoj zemlji bori junački, u skladu s naravnim zakonima koje je Bog dao, kako svatko tko se nikada ne predaje nego uvijek iznova ustaje i vazda kroči naprijed, vjerujem da takav ne će biti napušten od tvorca tih zakona, nego da će ga, na kraju svega, Providnost blagosloviti. Tako je bilo sa svim velikim duhovima ove zemlje.“

Tko to tako govori o nadvladavanju đavolskog iskušenja i zadobivanju blagoslova od Providnosti? Očito, Adolf Hitler. Ti su redci uzeti iz njegova govora industrijalcima 26. srpnja 1944., upravo nakon trostrukoga vojnog poraza. Tek nakon što je sve bilo gotovo, opažena je samovolja, oholost, okorjelost koje su cvale posvuda. Ali tek kada je sve bilo gotovo...

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Srijeda, 15. 3. 2017.

Jr 18,18-20; Ps 31,5-6.14-16; Mt 20,17-28

Četvrtak, 16. 3. 2017.

Jr 17,5-10; Ps 1,1-4.6; Lk 16,19-31

Petak, 17. 3. 2017.

Post 37,3-4.12-13a.17b-28; Ps 105,16-21; Mt 21,33-43.45-46

Subota, 18. 3. 2017.

Mih 7,14-15.18-20; Ps 103,1-4.9-12; Lk 15,1-3.11-32

Nedjelja, 19. 3. 2017.

TREĆA KORIZMENA NEDJELJA
Izl 17,3-7; Ps 95,1-2.6-9; Rim 5,1-2.5-8; Iv 4,5-42

Ponedjeljak, 20. 3. 2017.

SVETI JOSIP, ZARUČNIK BL. DJ. MARIJE
2Sam 7,4-5a.12-14a.16; Ps 89,2-5.27.29; Rim 4,13.16-18.22; Mt 1,16.18-21.24a (ili: Lk 2,41-51a)

Utorak, 21. 3. 2017.

Dn 3,25.34-43; Ps 25,4-9; Mt 18,21-35

Srijeda, 22. 3. 2017.

Pnz 4,1.5-9; Ps 147,12-13.15-16.19-20; Mt 5,17-19

Četvrtak, 23. 3. 2017.

Jr 7,23-28; Ps 95,1-2.6-9; Lk 11,14-23

Petak, 24. 3. 2017.

Hoš 14,2-10; Ps 81,7-11.14.17; Mk 12,28b-34

Subota, 25. 3. 2017.

NAVJEŠTENJE GOSPODINOVO. BLAGOVJEST
Iz 7,10-14; Ps 40,7-11; Heb 10,4-10; Lk 1,26-38

Nedjelja, 26. 3. 2017.

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA
ČITANJA:
1Sam 16,1b.6-7.10-13a; Ps 23,1-6; Ef 5,8-14; Iv 9,1-41

Ponedjeljak, 27. 3. 2017.

Iz 65,17-21; Ps 30,2.4.5-6.11-12a.13b; Iv 4,43-54

Utorak, 28. 3. 2017.

Ez 47,1-9.12; Ps 46,2-3.5-6.8-9; Iv 5,1-3a.5-16

Srijeda, 29. 3. 2017.

Iz 49,8-15; Ps 145,8-9.13cd-14.17-18; Iv 5,17-30

Četvrtak, 30. 3. 2017.

Izl 32,7-14; Ps 106,19-23; Iv 5,31-47

Petak, 31. 3. 2017.

Mudr 2,1a.12-22; Ps 34,17-21.23; Iv 7,1-2.10.25-30

Subota, 1. 4. 2017.

Jr 11,18-20; Ps 7,2-3.9b-12; Iv 7,40-53

Nedjelja, 2. 4. 2017.

PETA KORIZMENA NEDJELJA
Ez 37,12-14; Ps 130,1-8; Rim 8,8-11; Iv 11,1-45

Ponedjeljak, 3. 4. 2017.

Dn 13,1-9.15-18a.19-30.33-62; Ps 23,1-6; Iv 8,1-11

Utorak, 4. 4. 2017.

Br 21,4-9; Ps 102,2-3.16-21; Iv 8,21-30

Srijeda, 5. 4. 2017.

Dn 3,14-20.24-25.28; Otpj. pj.: Dn 3,52-56; Iv 8,31-42

Četvrtak, 6. 4. 2017.

Post 17,3-9; Ps 105,4-9; Iv 8,51-59

Petak, 7. 4. 2017.

Jr 20,10-13; Ps 18,2-7; Iv 10,31-42

Subota, 8. 4. 2017.

Ez 37,21-28; Otpj. pj.: Jr 31,10-13; Iv 11,45-56

Nedjelja, 9. 4. 2017.

NEDJELJA MUKE GOSPODNE. CVJETNICA
U procesiji s graničama: Mt 21,1-11; U misi: Iz 50,4-7; Ps 22,8-9.17-20.23-24; Fil 2,6-11; Mt 26,14 – 27,66

Ponedjeljak, 10. 4. 2017.

Iz 42,1-7; Ps 27,1-3.13-14; Iv 12,1-11

Utorak, 11. 4. 2017.

Iz 49,1-6; Ps 71,1-6b.15ab.17; Iv 13,21-33.36-38

Srijeda, 12. 4. 2017.

Iz 50,4-9a; Ps 69,8-10.21bc-22.31.33-34; Mt 26,14-25

Četvrtak, 13. 4. 2017.

VELIKI ČETVRTAK
Izl 12,1-8.11-14; Ps 116,12-13.15.16b-18; 1Kor 11,23-26; Iv 13,1-15

Petak, 14. 4. 2017.

VELIKI PETAK
Iz 52,13 – 53,12; Ps 31,2.6.12-13.15-17.25; Heb 4,14-16; 5,7-9; Iv 18,1 – 19,42

Subota, 15. 4. 2017.

VELIKA SUBOTA. VAZMEMO BDJENJE
SZ: Post 1,1-2.2 (ili 1,1.26-31a); Post 22,1-18 (ili 22,1-2.9a.10-13.15-18); Izl 14,15 – 15,1a; Iz 54,5-14; Iz 55,1-11; Bar 3,9-15.32 – 4,4; Ez 36,16-17a.18-28; NZ: Rim 6,3-11; Ps 118,1-2.16ab-17.22-23; Mt 28,1-10

19 GODINA S VAMA

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo krunicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog Centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing
Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz,
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz,
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz,
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz,
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz
Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

